Jude Deveraux

TENTAȚIE

1

New York, 1909

Doamnelor şi domnilor, în concluzie ...

Sala fu străbătută de un murmur amuzat, pentru că erau foarte puţini bărbaţii care veneau la conferinţele ţinute de Temperance O'Neil. Nu puteau suferi să audă adevărul spuselor ei, nu le plăcea să li se spună şi să vadă ce făcuseră familiei americane.

– Lupta trebuie să continue, abia am început să atacăm cu adevărat această problemă, şi nu trebuie să dăm înapoi. Trebuie să mergem mai departe!

Cu aceste cuvinte, Temperance coborî treptele estradei şi lăsă capul în piept, astfel încît nu se mai vedea din toată făptura ei decît roata uriaşă a pălăriei. Într-o clipă, femeile se ridicară în picioare şi începură să aplaude. Temperance ridică privirea şi le trimise un zîmbet cuceritor, apoi, cu paşi mărunţi, modestă, coborî de pe scenă.

– Ai fost minunată, spuse Agnes Spinnaker, punîndu-şi mîna micuţă pe umărul lui Temperance. Ca întotdeauna de altfel.

– Să sperăm că o să aibă efectul scontat, spuse îndepărtînd uşor cortina cu o mînă ca să observe reacţia sălii. Erau încă în picioare, aplaudînd cu putere.

– Trebuie să te întorci pe scenă, îi spuse Agnes destul de tare ca să acopere zgomotul mulțimii. Așteaptă să le mai spui ceva. Ai ceva pregătit?

– Da, am pregătit ceva, încuviință Temperance scoțînd acele lungi de la pălărie. Ține-le tu, te rog, nu vreau să rănesc pe cineva.

– Ce ai de gînd să faci?

– O să vezi, zise Temperance și, împingînd cortina la o parte, își făcu apariția pe scenă.

Urcă din nou pe cutia scundă care susținea podiumul și așteptă să se potolească aplauzele; mai așteptă apoi cîteva secunde în sala care amuțise. Nu se așezase nimeni, toate cele aproximativ trei sute de femei rămăseseră în picioare, gata să izbucnească din nou în ropote de aplauze; erau gata să primească cu aplauze, orice ar fi venit din partea lui Temperance.

În tăcerea acum deplină, Temperance privi înspre pupitrul de stejar din fața ei ca și cum ar fi avut dinainte note și s-ar fi pregătit să citească din ele.

Apoi, repede, apucă borul pălăriei și o aruncă în sală, făcînd-o să zboare în rotocoale din ce în ce mai sus deasupra capetelor femeilor. Toți ochii urmăreau fascinați pălăria, una dintre pălăriile *ei*, una dintre pălăriile lui Temperance.

Pălăria ateriză lîngă rîndul din spate și vreo șase femei se repeziră să o prindă. În curînd se încăierară, cu fustele alunecate mai sus de glezne și pantofii în aer. Se auzi apoi un țipăt ascuțit și o tînără frumoasă se desprinse din învălmășeală, fluturînd pălăria ca pe un steag cîștigat în bătălie.

Într-o clipă mulțimea fu cuprinsă de frenezie: aplaudau, strigau, băteau din picioare; se auziră chiar și fluierături.

Temperance coborî de pe estradă, flutură mîna spre tînăra femeie din fundul sălii care ținea strîns pălăria cucerită și părăsi grăbit scena.

– Temperance, spuse Agnes, ai fost extraordinară. Extraordinară, nu m-aș fi gîndit niciodată la așa ceva.

– Ai idee cam cîte au venit? întrebă Temperance, arătînd spre ușa de la culise, în timp ce se îndrepta vioaie spre cabina ei.

– Nu prea multe. Sau nu la fel de multe ca data trecută. După evenimentele de săptămîna trecută, oamenii se tem să nu fie răniți.

Ajunsă în cabină, Temperance se aplecă să deschidă o cutie de pălării de pe podea și avu un rictus. Era conștientă că aceste reprezentații erau de folos cauzei și numai Dumnezeu știa că avea nevoie de tot ajutorul pe care îl putea primi, dar nu îi plăcea ca oamenii să aibă de suferit.

– Ce înțeleaptă ai fost că ți-ai adus încă o pălărie. Presupun că ai plănuit gestul de la sfîrșit.

– Bineînțeles, răspunse Temperance. Agnes avea un suflet bun și îi era de ajutor, dar nu avea pic de imaginație. Willie e în sală?

– O, da. Știi doar că și-ar da și viața pentru tine.

– Mda. Să sperăm că o să reușească să mă scoată repede de aici în seara asta. Astăzi a venit mama cu vaporul. Nu ne-am văzut de trei luni întregi!

– Sînt sigură că se va bucura foarte mult să te revadă. Arăți minunat.

Temperance îi zîmbi femeii în timp ce își aranja pălăria de rezervă în oglindă. Ziarele pretindeau că Temperance era înconjurată de femei simple tocmai ca să se evidențieze prin

contrast. Cînd mama ei citise comentariul ăsta, zîmbise şi spusese: „Dar e cineva care să nu pălească în comparaţie cu tine, draga mea?"

Amintirea o făcu să-şi zîmbească în oglindă. Îi lipsise atît de mult mama în ultimele luni. Îi lipsise să găsească pe cineva cînd se întorcea acasă, cineva care să o asculte povestind despre escapadele şi triumfurile de peste zi. Cu riscul de a o speria, Temperance îi povestea tot ce i se întîmpla. „Semeni atît de mult cu tatăl tău, draga mea", obişnuia să spună Melanie O'Neil cu vocea ei calmă, uşor tremurată.

Tatăl lui Temperance, iubitul soţ al lui Mellie O'Neil, murise cînd fiica lui nu avea decît paisprezece ani. Aşa puţini însă, fuseseră de-ajuns ca să-i insufle lui Temperance flacăra de care avea nevoie ca să lupte pentru drepturile femeilor în toţi cei cincisprezece ani de la moartea tatălui său.

– Ce zici? întrebă Temperance, întorcîndu-se spre Agnes. Sînt prezentabilă?

– O, da, răspunse Agnes, strîngînd la pieptul ei firav programul conferinţei din seara aceea. Arăţi minunat.

– Şi tu la fel, spuse Temperance şi o sărută pe obraz.

Îmbujorată, Agnes îşi privi încălţările. Era una dintre „femeile abandonate" ale lui Temperance, cum le numeau ziarele. Cu ani în urmă, Agnes fugise cu un tînăr atrăgător, ca să afle mai apoi că omul era căsătorit. O părăsise auzind că tatăl ei o dezmoştenise pentru că plecase fără încuviinţarea lui. Cînd o găsise Temperance, se hrănea din ce găsea prin gunoaie şi avea pielea toată o rană ca urmare a hranei sărăcăcioase şi a frigului. Aşa cum făcuse cu sute de alte femei, Temperance îi găsise de lucru în culise la Kirkland Auditorium. Prin urmare, Agnes ar fi trecut prin foc pentru Temperance.

– Nu e pălăria *aceea*, nu? şopti Agnes, uitîndu-se la pălăria uriaşă pe care Temperance şi-o potrivea pe cap. Era din fetru negru, cu trandafiri roşii pe margini, iar o împletitură purpurie se învîrtejea în jurul borurilor. Era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse Agnes vreodată.

– Nu, zise Temperance zîmbind şi îşi propuse să-i cumpere o pălărie lui Agnes. Pălăria aceea a păstrat-o primarul. Cred că a prins-o în cui în birou şi aruncă în ea la ţintă.

Chipul lui Agnes se schimonosi de furie:

– O să...

– Era doar o glumă, protestă Temperance repede. Am auzit că ţine pălăria într-o cutie de sticlă la el acasă, la loc de onoare.

Trăsăturile lui Agnes se destindeau cu fiecare cuvînt.

– Aşa şi trebuie. Toată lumea spune că n-a fost reales decît datorită istoriei cu pălăria.

– Poate că ai dreptate. Gata, am potrivit-o. Deschise uşa cabinei şi făcu cîţiva paşi pe culoar. Pe luna viitoare, strigă alergînd spre ieşire.

Cîteodată Temperance şi-ar fi dorit ca incidentul cu primarul şi pălăria să nu se fi întîmplat niciodată, chiar dacă se dovedise favorabil pentru amîndoi. Îşi dorea însă uneori să nu fie nevoită să apară în public cu o pălărie mare cît o roată de trăsură pe cap.

Dar, aşa cum îi spusese şi mamei sale, dacă acest lucru ajuta cel puţin o femeie să iasă dintr-o situaţie insuportabilă, merita efortul.

Şi pălăriile ei fuseseră de ajutor multor femei. Sau cel puţin faptul că îi recunoscuseră pălăriile le ajutase. Cu aproape şapte ani în urmă, pe cînd Temperance nu avea decît douăzeci şi doi de

ani, îl întîlnise prima dată pe primarul New York-ului şi îl întrebase arogant ce avea de gînd să facă cu casa Millon. Cu o săptămînă în urmă, clădirea de raport* cu patru etaje se prăbuşise peste şaptesprezece femei şi copii, strivind patru dintre ei.

Primarul, obosit şi nemulţumit, aruncase o privire către pielea frumoasă şi ochii de un verde închis ai domnişoarei Temperance şi hotărîse că trebuie să fie una dintre acele femei bogate care se implică în probleme sociale pînă cînd îşi găseşte un bărbat la fel de bogat cu care să se mărite.

Erau cîţiva reporteri de faţă, şi primarul o privise şi spusese:

– Dacă reuşeşti să găseşti o soluţie înaintea mea fără ajutorul banilor familiei, atunci eu, adăugase, încercînd să dea o nuanţă comică la ceea ce devenise un interogatoriu inchizitorial, atunci eu... – ezitase –, promit că îţi mănînc pălăria.

Desigur că nu se aşteptase ca cineva să-i ia provocarea în serios, cu atît mai puţin făptura fermecătoare căreia i-o adresase. Avea să fie surprins. Se întîmplase ca presa să nu aibă altă poveste demnă de atenţie în momentul acela, aşa că ziariştii aflaseră numele celor implicaţi şi trîntiseră istoria pe prima pagină a tuturor gazetelor din America.

Temperance, abia ieşită de pe porţile liceului de fete, nu era pregătită pentru agitaţia care se stîrnise, dar, sub presiunea evenimentelor, reuşise să-i facă faţă. Acceptase provocarea.

Şi întrecerea începuse.

Primarul încercase să-i convingă pe cei de care fusese ales să ridice o altă clădire pe locul celei dărîmate, însă ei, rîzînd, ezitaseră. Nu aveau prea multă simpatie pentru primar, le plăceau însă fotografiile cu frumoasa domnişoară O'Neil.

*Casă sau imobil care aduce venit proprietarului prin închiriere (n.r.).

Mai tîrziu, Temperance recunoscuse că nu ar fi reuşit să facă ce făcuse fără ajutorul primarului, dar că era meritul oraşului New York, care se strînsese în jurul ei gata să-şi ofere serviciile. Oamenii veneau şi se ofereau să lucreze ca voluntari în timpul liber; magazinele au pus la dispoziţie materialele de construcţie. Se lucra, cu lanterne şi becuri, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, astfel că, în douăzeci şi şase de zile şi jumătate, o nouă clădire cu apartamente se ridica pe locul celei dărîmate.

Cîţiva consilieri şireţi îi sugeraseră primarului cum ar putea întoarce situaţia în favoarea lui, arătîndu-se în acelaşi timp mai omenos; venise aşadar la tăierea panglicii cu un şervet la gît şi un cuţit şi o furculiţă de un metru. Făcuse fotografii în care mima că intenţionează să mănînce pălăria lui Temperance.

Spumegînd de furie, dar cu zîmbetul pe buze, primarul gîndea că el o să rîdă pînă la urmă, pentru că îi prezentase actele clădirii domnişoarei Temperance şi îi spusese că are voie să aleagă noii chiriaşi şi să conducă locul cum crede ea de cuviinţă. Să vadă şi ea ce greu e să ai în grijă o clădire într-un cartier sărac, îşi spusese, zîmbind la gîndul belelelor care o aşteptau.

Însă pentru Temperance, gestul primarului marcase începutul unei vieţi dedicate unui singur scop. Umpluse clădirea cu femei abandonate de bărbaţi şi le sugerase modalităţi de întreţinere, pentru ele şi copiii lor. Se folosise de frumuseţe, de renumele abia cucerit, de banii pe care îi lăsase tatăl ei – de toate mijloacele de care dispunea şi pe care le putea utiliza – pentru a le găsi acestor femei mijloace să se întreţină.

Era deja un nume bine cunoscut cînd îşi sărbătorise a douăzeci şi treia aniversare şi oriunde mergea prin New York, era bine primită. Cîteodată, bărbaţii nu voiau să o vadă, căci

vizitele domnişoarei O'Neil costau bani, însă Temperance învăţase că femeile erau cele care deschideau uşile care duceau la bărbaţii cu bani – şi femeile erau întotdeauna dispuse să o ajute.

La ieşire o aştepta Willie şi, văzîndu-l, Temperance scoase un suspin. Întotdeauna se găsea un Willie în viaţa ei, un tînăr care o privea cu ochi mari, adoratori, implorînd privilegiul de a fi lăsat să-i ducă umbrela. Dar, după trecerea cîtorva ani, sau poate doar un an, cînd tînărul înţelegea în cele din urmă că Temperance nu avea de gînd să se mărite cu el, plecă să se însoare cu o fată al cărei tată era comerciant şi făceau copii. Temperance auzise de curînd că primul „Willie" avea copii care mergeau la şcoală în clasa a treia.

În afară de Willie, mai aşteptau afară vreo zece fetiţe, toate cu capul întors spre Temperance, eroina lor. Vreo două dintre cele mai mărişoare purtau pe cap pălării la fel de mari ca cea a lui Temperance. Scoaseră ţipete ascuţite la vederea ei şi întinseră fotografiile care o reprezentau şi pe care le cumpăraseră cu cîţiva cenţi – un mărunt obol la finanţarea proiectelor lui Temperance.

Compunîndu-şi un zîmbet, tînăra coborî treptele şi începu să semneze autografe, în timp ce fetele îi spuneau cît de mult îşi doresc să fie ca ea cînd vor fi mari.

De obicei îi făceau plăcere asemenea momente, dar în seara asta nu-şi dorea decît să ajungă cît mai repede acasă să-şi vadă mama. Nu ar fi putut spune de ce, dar de data asta îi fusese dor de ea mai mult ca de obicei şi de-abia aştepta să se aşeze lîngă ea, să-şi scoată pantofii şi să-i povestească tot ce se întîmplase în aceste trei luni de absenţă.

Willie îşi făcu drum printre fete şi ajunse lîngă ea.

– Poţi să mă scoţi de aici? şopti Temperance. Vreau să ajung acasă cît mai repede.

– Orice vrei tu, răspunse Willie tot în şoaptă, şi nu exagera.

Ca şi Agnes, şi-ar fi dat viaţa pentru Temperance. Adevărul este că doar în seara precedentă îi cumpărase un inel de logodnă şi avea de gînd să o ceară de nevastă duminică.

Cîteva clipe mai tîrziu, Willie chemă o trăsură şi goni fetele ca să o poată ajuta pe Temperance să urce. Ajunsă înăuntru, aceasta se lăsă să cadă pe speteaza canapelei şi închise ochii.

Greşeală. În cîteva secunde, Willie îi săruta mîna şi îi promitea dragoste veşnică.

Ar fi vrut să-i spună „nu în seara asta, Willie". Dar nu făcu decît să-şi retragă mîna şi să îl roage să spună vizitiului să meargă mai repede.

Willie mai trecuse de multe ori prin astfel de situaţii, aşa că ştia că dacă ar insista ar supăra-o pe Temperance. Şi mînia lui Temperance era ceva ce nu dorea să îl vizeze pe el. După ce dădu instrucţiuni vizitiului (şi îşi vărsase frustrările pe bietul om) se întoarse lîngă Temperance şi o privi fix o vreme. Era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse în viaţa lui. Avea părul des, de un castaniu întunecat, pe care încerca să-l îmblînzească, fără succes, cu oricîte agrafe folosea, oricît încerca să-l răsucească. Cocul ridicat sub pălăriile ei uriaşe se răzvrătea şi scăpa.

Ochii ei aveau culoarea celui mai pur smarald, pielea părea de porţelan, buzele erau roşii ca...

– Mama trebuie să sosească astăzi, spuse Temperance, smulgîndu-l pe Willie din reverie. Ajunsese să urască privirea aceea de căţeluş. Nu am văzut-o de trei luni.

Îi plăcea vocea ei, mai ales cînd i se adresa numai lui.

– Eşti o sfîntă, spuse el. Renunţi să-ţi întemeiezi o familie pentru a o îngriji pe biata ta mamă. E foarte norocoasă să aibă o asemenea fiică. Deplînge încă moartea tatălui tău?

– În fiecare clipă. Nu există bărbat pe lume care să-i semene, spuse Temperance cu convingere, privind pe geam la străzile întunecate ale New York-ului.

Mai aveau oare mult de mers?

Parcă trecuseră ore pînă au ajuns în Greenwich Village şi în faţa casei ei din piatră cafenie. Fără prezenţa mamei ei, însă, gîndi Temperance, nu se simţea acasă între zidurile ei. Fără prezenţa lui Melanie O'Neil, nu era decît o îngrămădire de pietre.

Cînd trăsura opri în cele din urmă în faţa casei şi observă că luminile erau aprinse, Temperance surîse. Mama ei era acasă! Avea atîtea să-i spună... Se mîndrea cu multe isprăvi în ultimele trei luni, dar se gîndea mereu la ce îi mai rămînea de făcut. Să se implice oare în proiectul acela din West Side? Era atît de departe, trebuia să traverseze tot parcul. Cineva sugerase să-şi cumpere o maşină cu care să meargă prin oraş. Să fie o idee bună?

Erau multe lucrurile pe care Temperance voia să i le spună mamei sale. Săptămîna următoare avea programate şase întîlniri cu politicieni şi ziarişti, la care se adăugau patru prînzuri cu bărbaţi-cu-bani, bărbaţi care puteau fi convinşi să finanţeze cumpărarea a încă unei case de raport.

Adevărul este că Temperance se simţea cîteodată atît de copleşită de ceea ce devenise viaţa ei, încît nu-şi dorea decît să-şi lase capul în poala mamei sale şi să plîngă.

Dar acum mama ei era acasă şi Temperance avea în sfîrşit pe cineva cu care să vorbească.

– Noapte bună! spuse ea peste umăr după ce sări efectiv din trăsură fără să îi lase timp lui Willie să o ajute.

Alergă pe scări, sărind cîte două trepte deodată şi deschise uşa casei.

Şi în holul de la intrare, sub candelabrul de cristal, se afla Melanie O'Neil, îmbrăţişată strîns de un bărbat. Se sărutau.

– O, draga mea Temperance, spuse Mellie, desprinzîndu-se din braţele bărbatului. Nu voiam să afli înainte să am timp să-ţi explic. Noi ...

Bărbatul, înalt, frumos, cu părul cărunt, înaintă puţin, cu mîna întinsă, şi zîmbi.

– Mama ta şi cu mine ne-am căsătorit în Scoţia. Sînt noul tău tată. Şi sînt sigur că te vei bucura să auzi că, poimîine, plecăm toţi trei în Highlands.

2

Temperance reuşi să facă faţă cinei. Bărbatul, străinul acesta, şedea în capul mesei – pe locul tatălui ei –, rîdea şi pălăvrăgea ca şi cum era de la sine înţeles că atît noua sa soţie, cît şi fiica acesteia aveau să-şi facă bagajele şi să meargă cu el la Edinburgh. Pe tot timpul cinei, bărbatul nu a încetat să laude virtuţile respectivului oraş.

Făcîndu-i cu ochiul şi chiar atingînd într-un rînd mîna lui Temperance, îi spusese că îi va găsi un soţ fără întîrziere.

– Nu ştiu ce e cu bărbaţii americani, spuse Angus McCairn, cu un zîmbet. Arăţi încă bine şi, chiar dacă cei mai mulţi găsesc că eşti cam trecută, sînt sigur că îţi vom găsi pe cineva.

– Chiar aşa? întrebă calm Temperance, privindu-l cu ură.

El nu păru să observe.

– Şi o să te îngrăşăm cu carne de vită scoţiană. Eşti cam subţire pentru gustul bărbaţilor din Highlands. O să ne simţim grozav împreună. Atîta vreme cît o am alături pe scumpa mea soţie, cum am putea fi nefericiţi?

Temperance se uită la mama ei care şedea la celălalt capăt al mesei, dar Melanie O'Neil ţinea capul aplecat, se juca cu furculiţa în farfurie şi ocolea privirea fiicei sale.

– Domnule McCairn, spuse Temperance rar şi răspicat, ca să fie sigură că el nu va pierde nici un cuvînt. Pînă atunci nu dăduse semne că ar auzi şi altă voce în afară de a lui. Nu ştiu ce vi s-a spus despre mine, dar este evident că ştiţi foarte puţin. Ochii ei se îndreptară sfredelitor spre creştetul mamei, aplecat temător peste farfurie. Cum ai putut să faci una ca asta? ar fi vrut să strige. Crezuse că pe lîngă legătura de sînge între ele două exista o prietenie.

Temperance încerca acum să se calmeze şi întoarse privirea spre acest bărbat solid care părea atît de nepotrivit printre bibelourile delicate pe care mama ei le colecţiona cu plăcere.

– Domnule McCairn, eu...

– Poţi să-mi spui tată, o întrerupse el, zîmbindu-i cald. Ştiu că nu mai eşti la vîrsta la care te pot lua să călăreşti ponei, dar găsim noi ceva. Se uită spre noua lui soţie pentru a gusta împreună gluma pe care o făcuse, dar Melanie ajunsese aproape cu nasul în farfurie.

Temperance trebui să-şi descleştеze pumnii. Dacă omul ăsta va mai face vreo referire la vîrsta ei, o să-i verse toată tava cu varză de Bruxelles în cap.

Însă ultimii opt ani şi-i petrecuse ţinînd piept unor astfel de bărbaţi dificili şi rareori îşi pierduse calmul.

– Poate că este cam devreme pentru o asemenea familiaritate, însă ceea ce vreau să spun este că îmi este imposibil să mă mut în Scoţia.

– Imposibil? se miră el, cu un foarte perceptibil accent scoţian, plimbîndu-şi privirea de la Temperance la mama ei şi înapoi. Cum adică să nu se poată? Doar eşti fiica mea.

Temperance deslușea fulgere în ochii lui albaștri. Fulgere de mînie. De dragul mamei sale era poate mai bine să-și stăpînească furia.

– Am de lucru aici, spuse încet, așa că nu pot pleca din New York. Dar dacă mama trebuie să plece... Ajunsă în acest punct, se înecă și se uită din nou spre creștetul mamei.

Melanie scoase o batistă din mînecă și o duse la ochi, dar nu ridică privirea să o întîlnească pe a fiicei sale.

– Uite ce-ai făcut acum! exclamă tare Angus McCairn. Ai supărat-o. Haide, haide, Mellie, nu plînge. Nu a vrut. Bineînțeles că o să vină cu noi. O fată stă întotdeauna cu mama ei pînă la căsătorie, și cum ea este deja destul de bătrînă, s-ar putea să nu o pierzi *niciodată*.

La aceste cuvinte, Temperance sări în picioare.

– Mamă! Cum ai putut să te *măriți* cu bădăranul ăsta?! Nu puteai să te limitezi la o aventură cu băiatul de la băcănie?

Cînd Angus McCairn se ridică la rîndul lui în picioare, Temperance își spuse că nu mai văzuse pe nimeni atît de furios. Dar nu dădu înapoi nici cînd el ridică brațul și fu sigură că o va lovi. Mai avusese de a face cu bărbați furioși cînd le spunea părerea ei despre răul pe care îl făceau familiilor lor.

– În biroul meu, spuse cu răsuflarea tăiată. Între noi doi. Nu vreau să o supăr pe mama ta.

– Mama e o femeie în toată firea și, din moment ce ea a creat această situație imposibilă, cred că ar *trebui* să participe.

Angus se clătina de furios ce era, iar cînd arătă cu degetul spre ușa sufrageriei tremura de-a binelea.

– Du-te, spusese șoptit, du-te.

Temperance o privi pe mama ei și observă că plîngea în hohote. Nu o încercă însă nici un sentiment de compasiune: o trădase persoana pe care o iubea cel mai mult pe lume.

Temperance se întoarse și părăsi încăperea, dar, ajunsă în holul de la intrare, se opri. *Nu* avea de gînd să intre în biroul tatălui ei și să se poarte ca și cum știa că de acum înainte camera aceea era a... a *lui*.

Angus trecu pe lîngă ea, deschise brusc ușa de la bibliotecă, apoi se dădu la o parte să o lase să intre. Nu-i trebuiră decît trei pași ca să traverseze încăperea, apoi se așeză în scaunul din piele verde care era dintotdeauna scaunul tatălui ei.

– Acum putem vorbi, spuse, cu coatele rezemate de brațele sculptate ale scaunului, cu degetele arătătoare îndreptate în sus și privind-o cu dușmănie.

Temperance hotărî că situația impunea o abordare mai subtilă.

– Domnule McCairn, spuse încet și așteptă să fie corectată. Ceea ce nu se întîmplă.

Temperance se așeză pe scaun, de cealaltă parte a biroului.

– Nu cred că vă dați seama ce presupune viața pe care o am, cine sînt și ce fac, spuse schițînd un zîmbet modest. Apoi își lăsă capul să cadă într-un fel care de obicei îi făcea pe bărbați să sară în picioare și să-i aducă ceva. Dar cînd ridică din nou privirea spre McCairn, observă că el nici nu se clintise, iar ochii lui erau plini de mînie. Îi zîmbi. Sînt sigură că sînteți o persoană minunată, altfel mama nu s-ar fi căsătorit cu dumneavoastră și mă doare gîndul că o să-i duc dorul...

Temperance trebui să facă o pauză ca să nu se sufoce la gîndul că mama ei ar putea să plece pentru totdeauna.

– O să-mi lipsească, dar nu pot părăsi New York-ul, continuă. Oamenii au nevoie de mine aici.

Angus nu spuse nimic cîteva momente, mulțumindu-se să o privească. Nu avea de gînd să-i spună că în seara aceea se ascunsese în sala unde își ținea ea discursul și auzise tot ce spusese. Niciodată, la cei șaizeci și unu de ani ai săi, Angus nu fusese mai dezgustat. Faptul că o femeie, orice femeie, ținea un discurs în fața unei săli era în sine un act împotriva firii, cu atît mai mult cu cît lucrurile pe care le spunea erau cu adevărat revoltătoare. Le încuraja pe femei să-și *cîștige existența*. Le spunea că nu trebuie să depindă de ceea ce le dau bărbații și că ele, femeile, trebuie să găsească o modalitate care le-ar permite să nu mai *aibă nicicum nevoie* de bărbați. „Decît ca mijloc de a avea copii", spusese, iar sutele de femei din asistență rîseseră și o ovaționaseră zgomotos. Toate femeile acelea nu aveau familii de care să aibă grijă? se întrebase Angus. Cum de sînt lăsate să colinde orașul noaptea tîrziu și să asculte astfel de îndemnuri la revoltă?

Iar acum se afla în fața lui, încercînd să îl convingă că ceea ce făcea ea pentru bietele femei era ceva ce el ar putea accepta. Din punctul lui de vedere, făcea un mare serviciu New York-ului luînd-o de acolo.

– Poți să încetezi cu rolul ăsta, spuse el după o vreme.

– Poftim?

– Am petrecut trei luni cu încîntătoarea ta mamă și ai fost singurul subiect de discuție în tot acest răstimp. Știu tot ce se poate ști despre așa-zisa ta muncă. Știu că bați mahalalele și bagi zîzanie între oameni pe care Dumnezeu i-a unit. Știu cu ce te ocupi, domnișoară, și mă bucur să pot spune că toate astea s-au

sfîrșit acum. Ne vei însoți pe mine și pe mama ta în Scoția și asta este hotărîrea mea definitivă.

Lui Temperance nu-i venea să creadă ce aude.

– E o amenințare? întrebă cu voce sugrumată. Nu știe nimic despre oamenii pe care îi cunosc. Despre...

Angus rîse zgomotos, în batjocură.

– Din cîte înțeleg, nu ai de partea ta decît o mînă de femei care au fost părăsite pe bună dreptate de bărbații lor. Cît despre oamenii importanți, după cum am aflat de la mama ta, pînă și primarul ar fi bucuros să-ți plătească biletul de plecare.

Era așa de aproape de adevăr, încît Temperance avu impresia că furia pe care o simțea o va face să explodeze. Se ridică și se aplecă peste birou.

– Sînt o femeie în toată firea și nu o să-mi spună nimeni ce să fac. Mai degrabă mor de foame decît să trăiesc în preajma ta.

– Asta te și așteaptă, pentru că de la mine nu o să primești nici un ban, replică liniștit, fără să se ridice, fără să-și ia degetele de sub bărbie.

Temperance se dădu cîțiva pași înapoi.

– Nu știu cu cine îți închipui că ai de-a face, dar te asigur că nu mă interesează cîtuși de puțin banii. Am banii mei și...

– Nu, spuse Angus blînd. Banii tăi sînt de fapt banii mamei tale, iar ea este acum soția mea, ceea ce înseamnă că sînt de fapt ai mei.

Cîteva clipe Temperance nu fu în stare decît să-l privească, amuțită. Dacă ar fi fost o fată naivă de optsprezece ani și ar fi știut mai puține despre cum merg treburile lumii, i-ar fi răspuns mîndră că nu are nevoie de bani, i-ar fi întors spatele și ar fi părăsit încăperea. Dar Temperance știa prea bine cît de greu

este pentru o femeie să se descurce fără bani. Şi, în plus, cum va continua să-i ajute pe alţii dacă trebuia să lucreze cincizeci de ore pe săptămînă în vreun magazin pentru femei sau oriunde altundeva?

– Te-ai căsătorit cu mama ca să obţii banii pe care ni i-a lăsat tata, spuse ea încet.

La aceste cuvinte, Angus îşi pierdu calmul. Sări în picioare, se făcu roşu de furie şi, aproape sufocat, o vreme nu reuşi să rostească nici un cuvînt.

Cînd vorbi în cele din urmă, vocea îi tremura:

– Vom trăi toţi trei din ce cîştig eu, spuse, şi i se auziră măselele scrîşnind. Mi-am lăsat slujba pentru cîteva săptămîni pentru a-i acorda fiicei soţiei mele onoarea de a o însoţi. Aş fi putut foarte bine să trimit o scrisoare prin care să îţi ordon să vii în Scoţia.

Temperance pufni:

– Şi îţi închipui că aş fi dat ascultare unei asemenea scrisori?

– Nu, răspunse el, cu o căutătură cruntă. Am auzit destule de la draga ta mamă ca să îmi fac o părere despre ce fel de femeie eşti. Nu-i de mirare că nici un bărbat nu te vrea de nevastă.

– Nici un bărbat... începu Temperance, dar se opri. *Nu* avea de gînd să-i spună acestui bărbat cîţi pretendenţi refuzase. Dacă ar fi păstrat toate inelele de logodnă care îi fuseseră oferite, ar fi putut deschide o bijuterie.

– Să mă fac înţeles, reluă Angus. Nu ai decît două opţiuni: fie ne însoţeşti în Scoţia pe mama ta şi pe mine, fie rămîi aici, în New York. Dacă rămîi aici, nu vei avea nici bani, nici casă, pentru că s-ar putea să o vînd.

– Nu poţi face asta! Este casa tatălui meu!

– Tatăl tău e mort de cincisprezece ani. Biata ta mamă a fost *singură* în tot acest timp. Ani de zile ţi-a dedicat viaţa ţie, aşa că acum e timpul să aibă parte de puţină fericire.

– Şi *tu* o vei face fericită? zise Temperance dispreţuitor. Nici nu te compara cu tata. Eşti...

– Nu ştii nimic despre mine, respinse el remarca. Şi acum, ce alegi? Îţi faci bagajele sau preferi să rămîi?

Temperance nu ştia ce să spună. Înăuntrul ei se războiau mîndria şi raţiunea şi fantasmele a tot ceea ce văzuse în toţi aceşti ani de cînd se ocupa de femei fără posibilităţi.

Mînia lui Angus se îmblînzi oarecum în timp ce o privea scrutător.

– Haide, înţelege, ştiu că totul a venit prea bursc pentru tine, dar nu sînt atît de aspru pe cît par acum. O să ai timp să mă cunoşti. Nu îţi iau nici un ban. Vor rămîne în păstrare pînă cînd te măriţi, moment în care soţul tău va intra în posesia lor. Vocea lui deveni şi mai binevoitoare. Sînt un om drept aşa că voi avea grijă să ai o mică rentă cu care să-ţi cumperi ce vrei.

Era mai mult decît putea Temperance să îndure. Era ca şi cum, într-o singură seară, ar fi trecut de la statutul de femeie care ajută femeile strîmtorate la condiţia uneia dintre ele.

– Şi munca mea? reuşi să îngaime.

Angus alungă întrebarea cu un gest.

– Atîta vreme cît vei sta cu mama ta şi cu mine, te vei purta ca o fiică îndatoritoare. Nu o să-ţi petreci timpul mergînd prin casele de raport din Edinburgh. O privi cu asprime. Sper că m-am făcut înţeles.

– O, da, foarte clar, spuse Temperance, înfruntîndu-i privirea, dar acum avea deja un plan în minte.

Din păcate, legea era de partea lui. Temperance cunoştea femei care luptau împotriva unor astfel de legi nedrepte care îi recunoşteau acestui uzurpator controlul absolut asupra unei femei mature. Dar, deocamdată, această luptă nu fusese cîştigată.

Se strădui să zîmbească, dar ochii nu zîmbeau.

– Doar ca să fie totul clar, ce înţelegi prin „fiică îndatoritoare"? Nu vreau să existe nici o neînţelegere între noi.

Angus păru uşor confuz.

– Nu ştiu, ce fac fetele de obicei. Ceaiuri, acţiuni caritabile, cluburi de cărţi. Rochii... şi, şi... primirea pretendenţilor. Ştiu că nu mai eşti aşa de tînără ca să fii o mireasă ideală, dar poate se va găsi un bărbat tînăr sau mai puţin tînăr care să se însoare cu tine. Eşti destul de prezentabilă.

– Prezentabilă? Vocea lui Temperance era şoptită. Acţiuni caritabile şi rochii? Şi probabil că nu se cuvine să mă îndepărtez prea tare de casă? Înţeleg. Poate că aşa stau lucrurile într-adevăr, spuse gînditoare. Înălţă capul. Da, domnule McCairn, cred că pot să promit că voi fi cea mai desăvîrşită fiică pe care cineva ar fi putut-o avea vreodată. Voi fi o fiică exemplară şi nu voi face decît lucruri pe deplin feminine.

Dacă Melanie ar fi fost de faţă, l-ar fi avertizat pe Angus să fie precaut cînd Temperance se arată atît de ascultătoare, dar Melanie se ascundea la etaj, în camera ei, şi nu putea spune nimic nimănui.

Angus nu păru să remarce nimic neobişnuit în zîmbetul lui Temperance. Se aşteptase ca fata să cedeze. Ce altceva îi rămînea de făcut? Şi, oricum, ce făcea acum pentru ea avea să se dovedească, în cele din urmă, spre binele ei.

Zîmbi cu căldură proaspetei sale fiice vitrege. Îi spusese lui Melanie că Temperance nu avea nevoie decît de o mînă forte ca să înceteze cu prostiile şi să asculte vocea raţiunii.

– Bun, zise el, uşurat. Mă bucur să te aud spunînd ceva atît de înţelept. Cred că îi semeni mai mult mamei tale decît îşi închipuie ea. Acum du-te şi împachetează.

– Da, domnule, încuviinţă Temperance cu o mică plecăciune. Mulţumesc, domnule.

– Nu e nevoie să-mi mulţumeşti. Fii o fiică bună cu mama ta şi mă voi considera răsplătit.

O oră mai tîrziu, după ce Angus îi povesti proaspetei lui soţii despre discuţia pe care o avusese cu nou sa fiică, Melanie spuse: „Angus, mi-e frică".

– Mellie dragă, nu mai ai motive să te temi. De asta sînt aici, să am grijă de amîndouă.

– Dar nu o cunoşti pe Temperance. Cînd pare că încuviinţează, atunci se opune cel mai tare.

– Fii serioasă. Are nevoie de un bărbat care să o ghideze, asta-i tot. Ascultă-mă pe mine, în şase luni o s-o vezi măritată. Acum, hai la culcare, fluturaşul meu, şi dă-mi mie grijile care înnegurează fruntea ta frumoasă.

– Oh, Angus... murmură Melanie şi uită cu totul despre caracterul nestăpînit al fiicei sale.

3

Şase luni mai tîrziu
Edinburgh, Scotland

Angus trebui să-şi croiască drum printre patru fete care chicoteau şi şase bărbaţi cu buchete de flori şi cutii cu bomboane. Toţi zece o aşteptau pe Temperance să iasă din întîlnirea pe care o avea şi să li se alăture.

În timp ce Angus îi întindea majordomului pălăria, întrebă:

– Cîţi au venit astăzi?

– Ultima dată cînd i-am numărat erau paisprezece, dar numai unsprezece au fost dimineaţă. Cred că după-amiază mai trebuie să sosească alţi cîţiva.

– I s-a transmis că vreau să-i vorbesc?

– Da. A spus că poate să vă acorde exact treisprezece minute între întîlniri.

– Să-mi acorde? exclamă Angus cu dezgust, aruncîndu-şi mănuşile în pălărie şi intrînd în birou. Pe birou se ridicau munţi de facturi, dar nu era nevoie să le deschidă ca să îşi dea seama cu ce reprezentau.

De cînd se întorsese în Edinburgh cu familia, în urmă cu şase luni, Angus McCairn nu avusese parte de un moment de

linişte. Gîndind că se purta ca un tată bun, chiar dacă odrasla mergea pe treizeci de ani, făcuse cunoştinţă încăpăţînatei sale fiice vitrege cu o prietenă de-a lui, o doamnă nobilă, dar fără avere. În schimbul unei mici compensaţii, aceasta era mai mult decît dispusă să o prezinte pe Temperance cercurilor mondene din Edinburgh.

Angus se aşteptase să înfrunte împotrivirea ursuză a fiicei sale; anticipase certuri şi chiar izbucniri isterice şi se pregătise. Nu se aşteptase însă ca Temperance să se dedice cu înverşunare vieţii mondene.

Şi din momentul în care Angus rostise cuvintele „să-ţi fac cunoştinţă cu...", nu avusese o clipă de linişte. De dimineaţa pînă seara, casa lui era plină de oaspeţi. Fete abia ieşite din şcoală, chicotind emoţionate, care veneau să ia ceaiul cu Temperance. Femei de patruzeci de ani şi necăsătorite care se înfiinţau joia după-amiaza să discute despre literatură. Trei spitale din Edinburgh ţineau întruniri săptămînale la el în casă. Cu o săptămînă în urmă se întorsese acasă şi descoperise că biblioteca era plină de feşe. Nu era clipă în care casa să nu aibă cele două saloane pline de femei tinere care se întîlneau să discute despre actele filantropice pe care le plănuiau.

La capătul primei luni, Angus îi spusese lui Temperance să ţină întrunirile în afara casei. Dar fata răspunsese pe tonul cel mai dulce că se cuvenea ca o fiică devotată să stea acasă, să nu-şi părăsească familia. Spusese că ar înceta să fie o „fiică îndatoritoare" dacă ar străbate străzile oraşului neînsoţită.

Angus scrîşnise din dinţi, dar mîndria îi interzicea să o dea afară pe ea sau pe bunii ei prieteni atît de zeloşi.

În afară de aceste femei onorabile, mai veneau şi bărbaţi. Din cîte îşi dădea seama Angus, Temperance lăsase să se răspîndească zvonul că vrea să se mărite, ba chiar că vrea acest lucru cu orice preţ. Din punctul de vedere al lui Angus, vîrsta lui Temperance constituia un handicap pentru bărbatul care îşi dorea să întemeieze o familie, dar frumuseţea şi înfăţişarea ei îngrijită, ca şi averea pe care o moştenea păreau să compenseze dezavantajul. Astfel că se perindau prin casa lui la fel de mulţi bărbaţi pe cîte femei. Era curtată de băieţi şi bărbaţi cu vîrste cuprinse între nouăsprezece şi şaizeci şi cinci de ani.

Şi, îşi spunea Angus cu pumnii strînşi, Temperance flutura din gene, zîmbea timid şi îi încuraja pe toţi aceşti bărbaţi să se întreacă în tehnicile de cucerire.

O dată fusese trezit din somn la ora trei dimineaţa de un tînăr care îi cînta serenade lui Temperance. Avea o voce scîrţîită, dar foarte sonoră şi era însoţit de o orchestră de chitarişti italieni. Angus fusese nevoit să ameninţe că îi împuşcă pe toţi ca să-i facă să plece.

În trei rînduri îl treziseră pietrele care-i loveau în geam dis-de-dimineaţă. Deschisese fereastra şi le spusese peţitorilor că greşiseră încăperea. O dată e de înţeles că s-au înşelat, dar de trei ori? Ştia că Temperance le indicase intenţionat respectivilor bărbaţi fereastra lui.

Chiar şi cînd lucra îl năpădeau tineri care veneau cu orice pretext să îl roage să pună o vorbă bună pentru ei pe lîngă Temperance. I se întîmplase în două rînduri să piardă o afacere pentru că fusese atît de convins că pe bărbaţii care se interesau de nişte ţesături îi preocupa de fapt căsătoria cu Temperance, încît îi alungase din antrepozit.

Acum, uitîndu-se din nou la hîrtiile de pe birou, se strîmbă. Facturile. Temperance oferea mîncare şi băutură membrilor din comitet şi tuturor persoanelor caritabile pe care îi invita în casa lui Angus. Îi ospăta pe toţi bărbaţii care veneau în vizită, indiferent de cîte ori se arătau pe acolo într-o singură zi. Angus era încredinţat că cel puţin jumătate din bărbaţii care o „curtau" pe Temperance erau studenţi săraci care veneau pentru mîncarea gratis.

Şi ce putea să facă? Să-i dea afară? În fiecare zi primea scrisori în care i se spunea ce lucru minunat face pentru comitetul cutare şi cutare. Se părea că Temperance nu voia să îşi acorde nici un merit şi îi lăsa lui titlul de glorie, pretinzînd că el era cel care făcea de fapt toate aceste acţiuni lăudabile. Astfel că, dîndu-i afară, risca să pară un monstru şi să-şi piardă una cîte una şi afacerile pe care le mai avea.

La facturile pentru mîncare se adăugau şi cele pentru rochiile lui Temperance. Reuşise să cheltuiască mii de lire pe rochii semnate Worth sau Redfern, Paquin sau Drecoll. La început nu pricepea cum de găsea Temperance timp să cumpere atîtea, cînd trecea întruna de la o întrevedere la alta. Dar părea că fiica lui vitregă, ocupată cum era, ştia să facă o mulţime de lucruri concomitent, aşa cum a aflat cînd, intrînd din întîmplare în încăperea în care se desfăşura întîlnirea unor femei dedicate salvării pisicilor bolnave sau ceva similar, Temperance era în hainele de corp şi proba o rochie de dantelă care costa o avere.

Mai erau apoi facturi pentru valize, două biciclete, o maşină de scris, chiar şi aparatură pentru proiecţia unor filme istorice în beneficiul unui grup de orfani care veneau vineri după-amiaza şi se ghiftuiau cu sandvişuri şi prăjituri cît pentru un an de zile.

Angus fusese nevoit să angajeze încă trei menajere ca să ajute la gătit, curăţenie şi pentru a servi invitaţii.

În cele şase luni de cînd se întorsese acasă cu noua lui soţie nu avuseseră o clipă de linişte împreună. Nu putea să ia micul dejun singur cu soţia lui pentru că Temperance avea tot timpul grijă să le aducă un grup de femei nefericite care să stea la masă cu ei.

– Îşi doresc grozav să-l cunoască pe omul care a făcut atîtea pentru ele, îi spunea ea mieros tatălui său vitreg.

Promisiunea lui Temperance că va fi o „fiică exemplară" avea astfel drept rezultat faptul că, într-un fel sau altul, Angus se îndrepta spre faliment. Îşi spunea că, în ritmul în care cheltuia Temperance, mai putea rezista cel mult doi ani. Şi, într-adevăr, viaţa sa domestică îl solicita atît de mult încît nu se putea concentra asupra afacerilor şi lua decizii prosteşti, care îl costau o avere.

Pe de altă parte, dacă i-ar fi aruncat afară din casă pe aceşti oameni cinstiţi, dar bătuţi de soartă, întreg oraşul s-ar fi aliat împotriva lui şi n-ar mai fi găsit alţi clienţi.

Se gîndea că, în orice caz, ori va da faliment, ori îşi va pierde minţile.

În ultimele săptămîni se gîndise însă la diferite modalităţi de a ieşi din această dilemă. Ar fi putut să plece într-o călătorie cu soţia şi fiica vitregă. Dar cine se va ocupa de afaceri? Ar fi putut să-i redea fiicei lui libertatea, ceea ce ea urmărea de fapt; dar Angus nu putea face acest lucru. Fusese crescut într-un timp în care bărbaţii aveau grijă de femei şi nu şi-ar fi iertat niciodată dacă i-ar fi permis unei femei care era în grija lui să locuiască singură. Chiar dacă Temperance era o pacoste, era o femeie şi era în grija lui.

Pe de altă parte, prima responsabilitate o avea faţă de soţia lui, iar Temperance transformase casa într-un asemenea Turn Babel, încît Melanie era un pachet de nervi. Aşa, poate ar fi mai bine să-şi schimbe poziţia faţă de fiica sa vitregă. Ca să-şi salveze mîndria, poate că ar putea ajunge la un compromis cu ea.

Şi poate că ar putea folosi abilitatea ei de a lucra cu oamenii ... ca să facă pentru el ceea ce el încercase fără succes de ani de zile.

Aşa că Angus găsise o soluţie: o va trimite pe Temperance pentru un timp în grija nepotului său, James McCairn. Dar trebuia să-i dea ceva de făcut ca să o ţină ocupată în timpul şederii ei acolo, altfel l-ar fi scos de minţi pe James, aşa cum pe el, acum, îl aducea în pragul nebuniei. Şi cum avea de mai mulţi ani unele probleme cu nepotul lui, se gîndea că, cu puţin noroc, va omorî doi iepuri dintr-un foc.

Cînd se auzi bătaia în uşa bibliotecii, Angus trase adînc aer în piept. Ultima conversaţie pe care o avusese între patru ochi cu fiica sa fusese în New York. Ca urmare, acum bea jumătate de sticlă de whisky în fiecare seară.

– Intră, zise el.

– Voiai să mă vezi, iubite tată? spuse ea, aşezîndu-se sfios pe marginea scaunului de cealaltă parte a biroului. Se uită zîmbind la ceasul prins la piept. Cred că mai sînt cîteva minute pînă la următoarea întrunire de caritate.

Angus ştia că ceasul fusese făcut manual în Elveţia de o companie veche de două sute de ani şi costase cît salariul pe doi ani al unui angajat de-al său.

În picioare, cu mîinile încleştate la spate, se gîndi că era mai bine să intre direct în subiect. Cum putuse dulcea lui soţie să aducă pe lume o asemenea scorpie?

– Vreau să-ţi ofer o slujbă.

– Nu se cuvine ca o fiică respectuoasă să lucreze în afara casei. O fiică respectuoasă....

Se uită la ea într-un fel care o făcu să se întrerupă. Apoi observă că se uita în jos, încercînd să-şi ascundă un zîmbet.

– Ai putea să nu mai joci teatru cît sîntem singuri.

– Ce vrei să spui? întrebă ea dulce. N-am făcut decît să încerc să fiu cum doreai.

El refuză să intre în joc. Nu avea de gînd să se coboare într-atît încît să se contrazică cu ea dacă făcuse sau nu ceea ce dorise el.

– Dacă voi fi mulţumit de felul în care duci la bun sfîrşit însărcinarea, o să-ţi acord o rentă şi o oarecare libertate.

– Ce anume? Din vocea ei dispăruse falsa candoare. Asta era femeia pe care o întîlnise prima dată, cea pe care o auzise ţinînd un discurs de o asemenea forţă, încît, dacă ar fi fost un bărbat şi ar fi vorbit despre un subiect adecvat, ar fi admirat-o.

– Dacă sînt mulţumit de felul în care te achiţi de misiunea cu care te însărcinez, vei avea acces la moştenire, cu supravegherea bancherilor din New York pe care-i cunosc. Şi vei putea să locuieşti în casa mamei tale din New York, dar cu, să-i spunem, un tovarăş ales de mine. Temperance încercă să spună ceva, dar o opri cu un gest. Şi vei putea să continui – abia putea rosti cuvintele – munca ta de ajutorare a femeilor defavorizate din New York.

– Şi dacă refuz?

– Vei rămîne aici şi vei continua să fii o fiică ascultătoare. Voi avea grijă să se zvonească despre mama ta că este bolnavă şi nu vor mai veni oaspeţi în casă.

– Dar ăsta-i şantaj, replică Temperance cu vocea sugrumată.

– Şi ceea ce ai făcut tu în ultimele luni ce e? aproape că strigă Angus şi răsuflă adînc să se calmeze.

Temperance se rezemă de speteaza scaunului.

– De acord, ascult. Despre ce este vorba?

– Vreau să-i găsesc o soţie nepotului meu.

– O ce? exclamă ea şi se ridică în picioare, cu buzele strînse. Încerci să mă măriţi, nu-i aşa?

– Pe tine!? spuse el tare, apoi aruncă o privire spre uşă. Se auzea zvonul iscat de sosirea altor femei şi bărbaţi care erau conduşi în hol. Continuă cu voce scăzută: Nu, nu vreau să te măriţi cu nepotul meu. Mi-e drag. Nu, chiar îl iubesc. Tatăl lui a fost fratele meu mai mare, iar noi – oricum, ultimul lucru pe care i l-aş face ar fi să-l împovărez cu o scorpie ca tine.

– O iau ca pe un compliment, răspunse Temperance. Dar ce e în neregulă cu el de nu îşi poate găsi singur o soţie?

– Nu e nimic în neregulă cu el. Este proprietarul unei moşii aici, în Scoţia, şi e foarte chipeş.

– Numai că?...

– Numai că trăieşte retras şi munceşte din greu să-i salveze pe oamenii din grija lui, aşa că nu are timp să-şi caute o soţie.

– Şi misiunea mea este ca, o dată ajunsă acolo, să perind o mulţime de femei tinere prin faţa ochilor lui, iar el să aleagă? – făcu o pauză ca să îşi dea timp de gîndire. Nu cred că ar fi prea greu. Am cunoscut aici multe femei nemăritate, aşa că nu trebuie decît să le invit...

– Nu. James nu trebuie să bănuiască nimic. E cam încăpățînat şi dacă ar şti că mă amestec în viaţa lui, te-ar da afară şi ar... O privi pe Temperance.

– Şi nepotul tău ar sfîrşi ca mine, spuse, privindu-l cu duşmănie.

I se părea că fiecare cuvînt al bărbatului ăsta o jignea într-un fel. Trebuia să-şi ţină mîndria în frîu.

– Şi atunci cum îl pot ajuta să-şi găsească o soţie dacă nu-i pot face cunoştinţă cu tinere dornice să se mărite? Sper că ai un plan.

Angus răscoli în teancul de facturi nedeschise de pe birou.

– Vreau să te duci acolo ca menajeră.

– Poftim?

Angus scoase o scrisoare.

– James mi-a scris rugîndu-mă să-i găsesc o nouă menajeră, pentru că ultima a murit. Avea optzeci şi ceva de ani, cred, aşa că nu e de mirare. Vreau să te duci acolo ca menajeră şi să-i găseşti o femeie cu stare cu care să se căsătorească. Nicidecum una dintre femeile tale fără noroc care sînt dispuse să ia orice bărbat. O femeie adevărată. Mă înţelegi? În momentul în care reuşeşti acest lucru, eşti liberă să te întorci la New York.

Temperance rămase cu privirea aţintită asupra lui timp de cîteva minute.

– N-ai putea să laşi deoparte povestea asta şi să-mi dai ce mi se cuvine de drept ? întrebă ea, încercînd să-şi stăpînească nota de amărăciune din voce.

– Aş putea, dar misiunea asta este cît se poate de potrivită cu talentele tale şi nu văd ce te-ar împiedica să o duci cu bine la capăt. De ce aş da eu tot şi tu nimic?

La aceste cuvinte, Temperance se ridică în picioare cu pumnii încleştaţi şi se aplecă peste birou.

– Pentru că eşti un hoţ şi un nemernic, de aceea. Ţi-ai însuşit ceea ce îi revenea mamei prin moştenire şi trebuia să-mi revină şi mie, dar, din cauza unor legi lipsite de morală care ne vin direct din Evul Mediu, ai prin lege dreptul să...

– Accepţi însărcinarea sau nu? întrebă, cu ochii aprinşi de furie şi aplecat peste birou. Pentru că dacă hotărăşti că nu vrei să faci asta, te voi trimite pe tine şi pe mama ta într-un sat îndepărtat din... din Himalaya şi vă ţin acolo toată viaţa.

– Adică nu prea mult, te asigur, izbucni ea.

Acestea fiind spuse, se auzi o bătaie în uşă şi majordomul îşi făcu apariţia.

– Domnişoara Temperance a întîrziat la întrunire şi tinerele doamne se întrebau dacă pot începe fără ea.

– Adică să înceapă să se servească din mîncarea mea! urlă Angus, apoi întoarse privirea spre Temperance. Care este răspunsul tău?

– Sînt de acord, spuse ea, dar cu dinţii încleştaţi.

– Temperance, draga mea, ştiu că felul în care se poartă Angus nu ţi se pare cel mai potrivit şi e cîteodată dur, dar...

– Şi în pat? insistă Temperance, sfredelindu-o pe maică-sa cu privirea. N-ai reuşit să-l convingi nici în pat, cînd sînteţi împreună?

La auzul acestor cuvinte, Melanie O'Neil, care scotea îmbrăcămintea fu nevoită să se oprească, şi să se aşeze pe scaunul de lîngă fereastra deschisă, făcîndu-şi vînt cu evantaiul.

– Ştii, draga mea, zise cu răsuflarea tăiată, o doamnă nu vorbeşte despre... Nu putea să rostească cuvintele; ridică apoi capul şi îi aruncă fiicei sale o privire aspră. Şi apoi, tu nu eşti căsătorită, ce poţi tu să ştii despre asta?

– N-am vînat niciodată o balenă, dar am citit *Moby Dick*, răspunse Temperance. Poţi face ceva cu el?

– Păi... eu... Melanie îşi privi fiica, apoi se ridică şi reîncepu să aleagă hainele care trebuia împachetate. Nu sînt sigură că vreau să încerc. Cred că ţi-ar prinde bine o vară în Highlands, mult mai bine decît aerul poluat din New York. Şi cu maşinile astea pe străzi, nu înţeleg de ce nu era destul de bine cu trăsurile.

– Mamă, poate că tu preferi mirosul bălegarului fumului de motor, dar eu nu. Am de lucru aici.

– Temperance, nu înţeleg unde am greşit ca să vezi viaţa atît de...

– Lipsită de romantism? întrebă Temperance. Mamă, dacă ai veni să vizitezi o casă de raport cu mine, ai înţelege de ce.

– Nu, mulţumesc, draga mea. Cred că ajunge un membru al familiei O'Neil să aibă grijă de New York. Temperance, mă gîndeam la actul pe care l-ai putea arăta în New York la întoarcere. Şase luni într-un sat din Scoţia. Sigur există locuinţe de săraci pe care i-ai putea ajuta. Sau poate că nu şi atunci ai putea să prezinţi un document despre cum să nu fii sărac.

Ascultînd-o, Temperance nu se putu abţine să nu rîdă.

– Mamă, e foarte amuzant ce spui. „Cum să nu fii sărac?" Ce idee ridicolă! Mie Scoţia mi se pare foarte rurală şi, continuă cu ochii brusc măriţi, o ţară a artizanatului.

– Ce spui, draga mea?

– Artizanat. În locurile acelea îndepărtate lumea se ocupă cu artizanatul – ţesutul şi împletitul, ştii despre ce vorbesc. Poate că aş putea...

– Să observi şi să înveţi, apoi să le înveţi pe bietele femei cînd te întorci la New York? Melanie puse încă o pereche de mănuşi în valijoara de piele deschisă pe pat.

– Exact. Mamă, îmi citeşti gîndurile.

– Şi cum rămîne cu soţia pentru domnul McCairn? Nu o să fii prea ocupată cu asta? Şi vei avea grijă şi de menaj.

– Cît timp poate să-mi ia menajul? Voi da ordine dimineaţa şi după-amiezele o să fiu atentă şi o să învăţ. Nu o să mă amestec. Nu, o să o iau ca pe...

– Un curs la facultate?

– Da. Exact. Mă voi gîndi că este un curs la facultate. Îmi voi lua zilnic notiţe despre ce văd şi învăţ, şi cînd o să mă întorc la New York o să-mi public însemnările. Da, aşa o să fac. O să...

– Şi domnul McCairn?

Temperance făcu un gest ca pentru a înlătura întrebarea.

– A, el. Din cîte pot spune, toate femeile din lume, mai puţin eu, sînt nerăbdătoare să se mărite. Poate să fie urît ca un mistreţ şi tot îi găsesc o soţie.

– Şi dacă el nu vrea să se însoare cu ea?

Temperance dădu ochii peste cap, iritată.

– Mamă, n-ai învăţat nimic de cînd locuim împreună? Căsătoria este pentru bărbaţi. Bărbaţii căsătoriţi trăiesc mai mult pentru că au parte de tot ce le trebuie. Şi toţi bărbaţii se lasă impresionaţi de o faţă drăguţă cu glezne subţiri. Şi, în plus, o să te las pe tine să te ocupi de asta.

– Pe mine? Melanie scăpă ciorapii de mătase din mînă.

– Da. Te pricepi foarte bine la treburile astea. Doar ai încercat să mă măriți cu toți bărbații la vîrsta însurătorii din patru state.

Melanie suspină, aplecîndu-se să ridice ciorapii.

– Da, şi uite cît mi-a reuşit. Nu ți-a plăcut nici unul dintre cei cu care ți-am făcut cunoştință.

– E adevărat. Dar n-ai dat înapoi, asta contează, nu? Aşa că asta e şansa ta. Trimite-mi nişte doamne drăguțe. Nu prea deştepte, însă. Ştiu din experiență că bărbaților nu le plac femeile deştepte şi fără educație. În afară de canto şi pictură sau orice altceva la fel de interesant. Da, trimite-mi cîteva şi o să am eu grijă să o aleagă pe una dintre ele.

– Cum poți fi aşa de sigură că îşi doreşte o asemenea soție?

– Mamă, am văzut... nu contează ce-am văzut, dar bărbații se căsătoresc cu un singur tip de femeie. Trebuie să fie... Temperance se întrerupse brusc şi privi vinovată spre mama ei.

– Ca mine, draga mea ? Drăguță ? Neajutorată ? Lipsită de sprijin ?

– Mamă, mi-eşti foarte dragă şi te iubesc foarte mult. Numai că o căsătorie...

– Nu este pentru tine. Ştiu, draga mea. Mi-ai spus-o de multe ori. Şi ştiu că ajutorarea oamenilor în nevoie e o cauză nobilă, dar cînd îmbătrîneşti e plăcut să ai pe cineva care să te aştepte cînd ajungi acasă. Temperance, draga mea, ştiu despre ce vorbesc. Am fost măritată şaisprezece ani, am fost singură cincisprezece, şi acum, cînd sînt căsătorită din nou, pot să spun că mi-e mai bine aşa. Nu vrei să rămîi singură o viață întreagă dacă...

– Singură? Mamă, dar n-ai fost niciodată singură. L-ai avut pe tata timp de şaisprezece ani şi după aceea m-ai avut pe mine. Nu am fost fiica pe care ți-ai fi dorit-o? Nu te-am părăsit niciodată, nu-i aşa?

Melanie scoase un suspin.

– Nu, draga mea, nu m-ai părăsit niciodată, dar...

– Dar ce? sări Temperance, cu o perceptibilă neliniște în voce şi uşor jignită. Apoi se calmă şi spuse blînd. Dar ce?

– Temperance, tu eşti atît de puternică, de sigură de tine. Îi semeni atît de mult tatălui tău, atît de ... perfectă, încît cîteodată îmi doresc să fii puțin mai umană.

– Umană? Nu sînt destul de umană? Temperance era uimită. Nu acestui scop mi-am dedicat viața? Pot să te asigur că... Se opri. Ai una din durerile tale de cap, nu-i aşa? Întinde-te şi o chem pe Marie.

– Da, draga mea, te rog. Şi cheamă-l şi pe Angus, te rog.

– Pe el? Nu, o să stau eu cu tine. O să ne terminăm discuția şi...

– Te rog.

Cu mîna la frunte, Melanie se îndreptă clătinîndu-se spre canapeaua din celălalt capăt al încăperii şi dădu deoparte un maldăr de rochii ca să se poată aşeza.

– Doar pe Angus. Doar pe soțul meu.

Cu o grimasă, Temperance părăsi încăperea. O durea să vadă că îşi pierduse într-atît mama.

4

Chiar mai mult îl urăsc acum, mîrîi Temperance, îndepărtînd o şuviţă de păr ud care îi intra în ochi. Acum îl urăsc chiar mai mult. Şi mîine o să-l urăsc şi mai mult.

La fiecare declaraţie ridica un picior şi îl lăsa înapoi în noroi şi trebuia să tragă de el cu toată puterea ca să nu fie înghiţit de noroi la pasul următor. Spiţele umbrelei se rupseseră abia la cîteva minute după ce lăsase satul în urmă şi acum o folosea să se sprijine în ea ca într-o cîrjă.

– Îl urăsc din toată inima, exclamă şi trase piciorul înglodat în noroi. Îl urăsc cu toată ura ... strămoşilor mei! Spuse ultimul cuvînt apăsat sprijinindu-se în bâtul umbrelei şi smulgîndu-şi piciorul stîng din noroiul care-i ajungea la glezne.

Era tîrziu în noapte şi ea înainta singură pe o potecă neumblată şi noroioasă pe care bărbatul de la poştă o numise drum. Era o denumire cît se poate de departe de adevăr.

– Îl urăsc pentru veşnicie, mai zise Temperance şi ridică piciorul drept.

Toţi cei care erau la poştă izbucniseră în rîs cînd întrebase de un mijloc de transport spre proprietatea McCairn.

– McCairn? întrebase bărbatul din spatele ghişeului. Moşia, nu-i aşa?

Dacă nu i-ar fi tremurat colţul gurii, Temperance şi-ar fi închipuit că nimerise greşit. Nu i se spusese că James McCairn e şeful unui clan*? Temperance nu ştia prea multe despre istoria Scoţiei, dar acesta era, desigur, un titlu important.

Numai că, judecînd după amuzamentul funcţionarului de la poştă şi al celor patru bărbaţi care mai erau în încăpere, se pare că spusese ceva plin de haz.

– Mă aflu în Midleigh, Scoţia, nu-i aşa? Nu am coborît greşit, nu?

– O, da, aici este într-adevăr Midleigh şi sîntem în Scoţia, dar... Aproape pe punctul de a izbucni în rîs, se întoarse o clipă cu spatele.

Lui Temperance îi era frig şi foame, şi era furioasă. Ultimele douăzeci şi patru de ore fuseseră de coşmar. Pînă în momentul în care mama ei o condusese la trăsura încărcată de bagaje să-şi ia rămas-bun, refuzase să creadă că i se întîmpla într-adevăr aşa ceva. Se gîndise că mama ei o să-şi recapete brusc demnitatea şi o să spună: „Nu, Angus, e *nedrept* să-i faci aşa ceva iubitei mele fiice şi sînt de părere că ar trebui să ne întoarcem toţi trei la New York *imediat!*"

Dar mama ei nu spusese nimic din toate acestea. Dimpotrivă, părea că Melanie îşi redobîndea puterile pe măsură ce se apropia ziua plecării fiicei sale. În ultimele şase luni de cînd se afla în ţara natală a soţului ei, Melanie se ascundea într-o cameră întunecoasă şi lua prafuri împotriva durerilor de cap de patru ori pe zi. Dar în timpul celor două săptămîni de dinaintea

* Clan, trib, în Scoţia.

plecării lui Temperance fusese un vulcan de energie. Se ocupase de bagajele ei ca şi cum o trimitea undeva departe şi pentru a nu o mai vedea niciodată.

– Nu cred că o să am nevoie de o rochie de bal, comentase Temperance, observînd că mama ei eliberase un şifonier. Nu voi lipsi decît cîteva săptămîni.

– Nu se ştie niciodată, răspunsese Melanie voioasă. Nu uita că nepotul lui Angus este şeful unui clan şi că locuieşte într-un castel, aşa că sînt sigură că o să ai parte de petreceri minunate. Şi nu uita, draga mea, că pot să-ţi trimit orice îţi va fi de trebuinţă, cu excepţia banilor. Domnul McCairn nu mă lasă să-ţi trimit bani, dar orice altceva, spune-mi şi îţi trimit.

– Poţi să-mi trimiţi orice poţi *cumpăra* cu banii mei, dar nu poţi să-mi trimiţi banii. Am înţeles bine? întrebase Temperance.

– Draga mea, simt că-mi revine migrena. Cheamă tu, te rog...

– Pe soţul tău? întrebă Temperance, dar mama ei nu păru să remarce jignirea sau amărăciunea din vocea fiicei sale.

Cît despre ea, Temperance îşi petrecuse ultimele două săptămîni dinaintea plecării întrerupînd întîlnirile, spunîndu-le tuturor că se va întoarce foarte curînd în Statele Unite.

„După o mică vacanţă", precizase pe cît posibil de dezinvolt. Mai bine ardea în iad decît să afle vreunul dintre ei că era şantajată de tatăl ei vitreg.

În cele din urmă sosise şi oribila zi în care trebuia să plece şi, pînă în ultimul moment, Temperance încă mai spera să o salveze mama ei. Coborî treptele şi cînd zări trăsura burduşită cu bagaje, se simţi ca o prizonieră înaintea execuţiei.

Dar nu, mama ei nu o salvase. Adevărul este că Temperance nu o văzuse de ani de zile atît de bucuroasă. Avea obrajii îmbujoraţi şi gropiţe în colţul buzelor. Iar bărbatul acela nesuferit, Angus McCairn, se afla lîngă ea, cu braţul trecut pe după talia ei plinuţă, şi rînjea cu gura pînă la urechi.

– Să-mi scrii, îi spuse Melanie fiicei sale. Şi nu uita, dacă ai nevoie de ceva...

– De iertare, spuse Temperance, apropiindu-se pe cît îi îngăduia mîndria de rugămintea de a fi iertată. Pe de o parte ar fi vrut să se lase în genunchi în faţa lui Angus şi să-l implore să îi permită să rămînă. Deşi era o femeie în toată firea, „trecută de prima tinereţe", aşa cum nu obosea să-i amintească el, nu se despărţise niciodată de mama ei decît în timpul celor trei, cel mult şase luni cît Melanie pleca să se „odihnească". Dar despărţirile acelea nici nu intrau la socoteală, îşi spuse Temperance. Atunci nu le despărţea decît distanţa. Acum le despărţea Angus McCairn.

Dar Melanie nu părea să observe nefericirea fiicei sale şi nu dădea semne că ar auzi-o.

– Am un cadou pentru tine, spuse cu bucurie în glas, dar nu-l deschide decît pe drum. Oh, nu-mi vine să cred că a sosit atît de repede momentul să ne despărţim. Ei bine, draga mea...

Cînd Temperance observă că mama ei avea lacrimi în ochi, ştiu că mai are o şansă, dar Angus o luă imediat ferm pe după umeri şi o îndepărtă de trăsură.

– Da, să ne scrii, spuse peste umăr, conducîndu-şi soţia în casă înainte ca ea să mai poată spune un cuvînt. Ajunsă în holul de la intrare, Melanie se întoarse, flutură scurt mîna în semn de rămas-bun, apoi se lăsă purtată înăuntru, astfel că Temperance trebui să se urce singură în trăsură.

După ce se aşeză, încă avînd speranţa în suflet, deschise în grabă cadoul de la mama ei. Poate era înăuntru o scrisoare în care îi spunea că nu trebuia să plece pînă la urmă. Poate că pachetul conţinea un bilet de vapor cu care să se întoarcă la New York. Sau poate...

Era un exemplar din cartea de bucate a lui Fanny Farmer.

Orice speranţă se stinse la vederea cărţii. O trimiteau într-adevăr într-un loc îndepărtat, printre străini, unde avea de îndeplinit o misiune de-a dreptul absurdă.

După o călătorie lungă, obositoare, cu două ore înaintea înserării, trăsura o lăsase cu bagaje cu tot în faţa clădirii poştei din Midleigh.

– Şi unde este castelul în care locuieşte moşierul? îl întrebase pe vizitiu, uitîndu-se în jur la casele cu acoperiş de stuf.

Dar omul răspunse că i se spusese doar să o lase acolo şi că nu fusese plătit să o ducă mai departe.

Muntele de bagaje cu care venise şi aerul ei de străină de locurile acelea făcuseră ca întreaga populaţie a satului să se oprească din treburi, curioasă nevoie mare. Şi, după felul în care se zgîiau la pălăria ei, era evident că ultimele tendinţe în modă nu ajunseseră la Midleigh.

Numai mîndria o ajutase să se ţină dreaptă, să intre în localul poştei şi să întrebe de unde putea lua un mijloc de transport către castelul clanului McCairn.

Şi simpla propoziţie părea să fi provocat printre localnici un acces de ilaritate.

Abia pronunţase cuvintele, că unul dintre bărbaţii care stătea rezemat de perete ieşise în fugă şi Temperance fu sigură că va duce mai departe întrebarea stranie – şi hilară – a străinei.

Îi luă treizeci de minute pînă reuşi să îl facă pe dirigintele poştei să înţeleagă ce vrea. Şi asta fie pentru că era prost, fie pentru că se distra atît de tare pe seama ei încît uitase să mai gîndească; în orice caz, nu dură nici mai mult, nici mai puţin de treizeci de minute pînă cînd reuşi să scoată de la el cîteva indicaţii în legătură cu drumul pe care îl avea de făcut pînă la castel.

Şi, la capătul acestui răstimp, pe Temperance nu o mai ţinea pe picioare decît mîndria ei. Bărbatul îi spuse hlizindu-se că ar face bine să rămînă peste noapte în Midleigh şi să pornească la drum a doua zi dimineaţa.

– Şi unde este cel mai apropiat hotel? întrebase Temperance, întrebare care stîrnise şi mai mult haz.

– Cam după şaptezeci şi cinci de kilometri pe drum în jos, spusese bărbatul. În direcţia din care ai venit.

– Poţi să petreci noaptea cu mine, intervenise un bărbat în spatele ei.

– Sau cu mine, zisese un altul.

Spinarea lui Temperance încremenise.

– Cît de departe este oraşul în care locuieşte McCairn? întrebă, gîndindu-se că trebuia să-şi baricadeze uşa oriunde va dormi în Midleigh.

– Şase kilometri, răspunse dirigintele de poştă, dar drumul e prea greu pentru o domnişoară drăguţă venită, ca dumneata, din America. Te sfătuiesc să rămîi peste noapte la mine acasă.

Poate că era politicos şi ar fi trebuit să accepte invitaţia, dar avea o sclipire în ochi care o îndemnă să plece cît mai repede. Se întrebă chiar dacă era căsătorit.

– Nu, mulţumesc, spusese. De unde pot închiria un mijloc de transport care să mă ducă la McCairn?

– Nu avem, răspunse dirigintele de poştă. Dacă Jamie nu a trimis pe nimeni să te ia, atunci trebuie să mergi pe jos.

– Să merg şase kilometri în ploaie? întrebă, nevenindu-i să creadă.

– Ţi-am spus eu că americanii sînt slabi, se auzi o voce de femeie în spatele ei. Nu e bună decît să poarte rochii sofisticate.

Poate din mîndrie sau pentru că îi fusese insultată ţara de origine, Temperance ridică de jos valiza de piele şi spuse:

– Dacă se poate să-mi las cuferele aici, o să merg pe jos.

Şi aşa reuşise să ajungă cu noroiul pînă la jumătatea gambelor, în ploaie, pe drumul care ducea la castelul clanului McCairn. Şi avea de gînd ca, în momentul în care ajungea la destinaţie, să-i spună lui James McCairn ce crede despre... Poate că era ea doar o menajeră, dar chiar şi o menajeră merită un minimum de politeţe.

Nu putea să vadă cît era ceasul sub haina grea de ploaie, dar era sigură că era trecut de miezul nopţii cînd a zărit în sfîrşit o lumină. Dirigintele poştei o avertizase jubilînd că, dacă se abate cît de puţin de la drum, va sfîrşi în mare.

– Atunci n-am decît să înot, nu-i aşa? replicase şi toată încăperea izbucnise în rîs.

Dar reuşise, nu mai avea decît puţin de mers şi, cu fiecare pas, lumina se apropia din ce în ce mai mult. Prin ropotele de ploaie şi stropită pe faţă cu noroi cum era, lumina aceea palidă i se părea lucrul la vederea căruia se bucurase cel mai mult în toată viaţa ei.

Era epuizată, aproape la capătul puterilor, îşi trăgea picioarele din noroiul greu şi se străduia să înainteze. Poate că moşierul îşi închipuise că unchiul lui va închiria o trăsură care să o

ducă pe Temperance pînă la castel şi de aceea nu trimisese pe nimeni în întîmpinarea ei.

Poate că lumina pe care o vedea venea de la un foc. Un foc puternic într-un şemineu. Poate era acolo şi o masă cu o farfurie cu ciorbă caldă. Şi pîine. Pîine cu unt. Unt proaspăt bătut. Şi lapte de vacă.

Chiorăiturile din stomacul ei acopereau zgomotul ploii şi al noroiului. O parte din ea şi-ar fi dorit să cadă cu faţa în noroi şi să rămînă acolo pînă o va găsi cineva sau pînă va muri şi, sincer vorbind, nu i-ar fi păsat care din două s-ar întîmpla.

– Vino-ţi în fire! spuse tare. Gîndeşte-te la ceva frumos.

Încercă din răsputeri să-şi amintească cum arăta fosta lor menajeră, doamna Emerson şi camera ei în locuinţa lor din New York. În copilărie, Temperance îşi petrecuse multe ore în cămăruţa aceea confortabilă, cu şemineul mare şi draperii din creton. Doamna Emerson lua întotdeauna masa în cămăruţa ei, dar o împărţea uneori cu mica Temperance. Obişnuiau să chicotească pentru că bucătarul gătea adesea tot felul de bunătăţi numai pentru ele, bunătăţi care nu apăreau pe masa din sufragerie, căci tatăl lui Temperance era un fanatic al cumpătării.

– Ei mănîncă resturile de ieri şi noi ne ospătăm cu trufandale, obişnuia să-i spună menajera, cu degetul pe buze în semn că e secret.

Temperance nu spusese niciodată nici unuia dintre părinţi despre gustările suplimentare delicioase pe care le împărţea cu menajera. Nu le spusese nici despre orele lungi pe care doamna Emerson le petrecea moţăind în scaunul pîntecos din faţa şemineului. „Un personal de încredere, asta e cheia, fata mea", spunea doamna Emerson. Susţinea că are talentul să angajeze

oameni pricepuți, ceea ce îi permite să se bucure de „puțină odihnă".

Şi acum Temperance va locui în castelul moşierului unui clan scoțian, petrecîndu-şi serile într-o cămăruță confortabilă ca a doamnei Emerson. Şi amintirea acelei camere îi dădu puterea să-şi tragă un picior şi să facă pasul următor.

Cînd ajunse în dreptul ferestrei de unde venea lumina, Temperance era prea obosită ca să-şi mai amintească ceva. În fața ei se afla o uşă cu un inel greu de alamă şi reuşi să ridice brațul pînă la el. Dar avea degetele atît de înghețate încît trebui să se agațe de inel.

Reuşi totuşi să ridice inelul, apoi să îl lase să cadă. O dată, de două ori, de trei ori; apoi aşteptă. Nu se auzi nimic. Nu putea să audă nimic din cauza ploii, dar nu părea să vină nici un zgomot de dincolo de uşă.

Ridică din nou, încet, mîna înghețată şi reuşi să lovească iar inelul. O dată, de două ori, de trei ori, de patru ori.

Şi din nou aşteptă, dar nu se auzi nimic.

Nu va izbucni în lacrimi, îşi spuse. Nu va leşina. Dacă trebuia, va bate la uşa aceea pînă la ziua de apoi. Îşi muşcă buzele să mai prindă puteri şi ridică din nou mîna spre inel.

Dar înainte să-l atingă, uşa se deschise şi un bărbat apăru în prag.

– Ce naiba vrei? mugi o voce care acoperea ploaia. Nu poate avea omul tihnă în propria casă?

O parte din Temperance şi-ar fi dorit să cedeze oboselii şi să leşine acolo, pe trepte, dar nu fusese niciodată genul de femeie care leşină şi nu avea de gînd să înceapă acum.

– Sînt noua menajeră, spuse, dar abia îşi auzi propriul glas.

– Poftim?! urlă el.

Nu îi mai rămăsese cine ştie ce putere, dar reuşi să ridice capul şi să se uite la el. Lumina venea din spatele lui, iar ploaia îl izbea în față, aşa că ea nu îşi prea putea da seama cum arată, în afară de faptul că era înalt şi oacheş.

– Sînt noua menajeră, repetă ea ceva mai tare.

– Noua ce? zbieră el.

Omul ăsta e tîmpit? se întrebă nedumerită. Se căsătoriseră oare de prea multe ori între membrii clanului încît bietul de el era retardat? Ar putea scrie un articol despre asta...

– Am venit pentru postul de menajeră! țipă ea drept răspuns, scuturîndu-şi apa de pe față cu mîinile înghețate. Vin din partea lui Angus McCairn.

– Tu? se miră bărbatul, privind-o. Tu nu eşti menajeră. Poți să te întorci de unde ai venit şi să-i transmiți lui Angus McCairn că poate să se ducă la dracu'. Şi poți să-i mai spui că nu mă interesează cît de drăguțe sînt tîrfele pe care mi le trimite, nu am de gînd să mă însor cu nici una dintre ele.

Şi spunînd aceste cuvinte, îi trînti uşa în față.

Temperance rămase în fața uşii aproape cinci minute, cu ploaia căzîndu-i în rafale pe față, uitîndu-se fix la uşă fără să poată înțelege ce se întîmplase. Revedea filmul acestei zile lungi, oribile, care începuse dis-de-dimineață cînd îşi luase rămas-bun de la mama ei. Urmase apoi o călătorie lungă, hurducată în trăsură, din care se alesese cu cîteva vînătăi dureroase; apoi episodul de la poşta de diligențe. Şi, pe deasupra, şase kilometri prin noroi, luptîndu-se să nu se lase înghițită.

Iar acum asta! Un bărbat care trebuia să fie nepotul lui Angus McCairn îi trîntise uşa în nas. Imposibil să fie doi oameni

cu numele ăsta. Nu, numai căsătoriile în interiorul familiei putuseră produce doi asemenea nemernici.

Dacă acest James McCairn îşi închipuia că va scăpa aşa de uşor de ea, i se pregătea o surpriză. Ridică mîna să bată din nou şi descoperi că era mai puţin îngheţată. O încălzise, desigur, furia.

Lovi cu putere în uşă, dar aceasta nu se deschise. La dreapta ei se afla fereastra la care văzuse lumină şi se gîndi că dacă va fi nevoie va sparge geamul şi va intra în casă.

Dar în momentul în care se pregătea să facă un pas înainte, observă că pelerina de ploaie rămăsese prinsă în uşă. Aşa că, îşi spuse în timp ce trăgea de lîna groasă, ori găsea o modalitate să intre în casă, ori va rămîne toată noaptea prinsă în uşă.

Apucă inelul cu ambele mîini şi începu să lovească. Şi lovi, neobosit; şi iar de la capăt.

Trecură mai bine de douăzeci de minute pînă cînd uşa se deschise din nou.

– Ţi-am spus că poţi să te întorci de unde...

Temperance nu avea de gînd să-l lase să-i mai trîntească o dată uşa în faţă. Se strecură repede pe sub braţul lui şi pătrunse înăuntru. Lumina pe care o văzuse nu venea de la foc. Nu era decît o lumînare pe o masă rudimentară din lemn, în faţa unui şemineu care arăta de parcă n-ar mai fi fost aprins de cînd trecuse Edward I prin Scoţia.

– Ieşi afară! spuse bărbatul, ţinînd încă uşa deschisă, cu braţul întins îndreptat spre noaptea neagră, ploioasă.

Era mai mult decît putea suporta Temperance.

Strînse capătul îndoit al umbrelei şi-i înfipse vîrful lung de oţel în piept.

– Nu vreau! ţipă ea, cu o voce antrenată ce răsună pînă în fundul sălii. Nu am de gînd să mă întorc în ploaia şi noroiul ăla blestemat! Aşa că ajută-mă, iar dacă mă dai afară, o să intru pe geam sau pe horn. Fac orice numai să nu trebuiască să mă întorc în ploaie. Miji ochii: şi dacă mă omori, o să mă întorc ca fantomă.

Se îndreptă spre bărbatul care o privea surprins. Era vînjos, cu părul vîlvoi căzut peste guler. Avea ochi negri, aprinşi şi sprîncene negre care se ridicau într-un fel care o făcu să se gîndească la diavol. O barbă şi o mustaţă aspre îi acopereau partea de jos a feţei, dar buzele le avea pline.

Adevărul este că, dacă ar fi trebuit să picteze un diavol, ar fi făcut portretul acestui om. Era frumos, dar într-un fel care îl făcea să pară rău. În starea ei, era gata să-l înfrunte chiar pe diavol în carne şi oase.

– Nu ştiu ce-ţi închipui în mintea aia mică, spuse, dar nu am venit decît pentru slujbă, nimic mai mult.

O cuprinse o sfîrşeală şi se văzu din nou în New York, într-o clădire de raport, şi era *ea însăşi* una dintre femeile ale căror poveşti tragice le ascultase şi pe care încercase să le schimbe.

– Crezi că sînt prea *drăguţă* pentru slujba asta? Asta crezi? îl întrebă, îmbrîncindu-l în continuare cu umbrela, ştiind că ar fi putut să i-o smulgă din mînă, dar că nu o făcea. Dimpotrivă, o urmărea cu fascinaţia unei cobre la auzul flautului. Ei bine, tocmai faţa asta drăguţă e la rădăcina tuturor relelor pe care le-am avut... din cauza voastră... a bărbaţilor! Aproape că scuipă cuvîntul, continuînd să-l împingă, în timp ce el se dădea înapoi. Vă urăsc. Vă urăsc pe toţi pentru ce mi-aţi făcut. Am un soţ, dar ştii unde este? Nu, bineînţeles că nu. Nici eu, de altfel. M-a lăsat singură

cu trei copii de hrănit. Am fost daţi afară din apartamentul în care locuiam şi toţi copiii au murit de scarlatină, unul după altul. M-am rugat să mor cu ei, dar am fost lăsată în viaţă, nu ştiu de ce. Atunci unchiul tău Angus s-a căsătorit cu o americancă bogată şi i-a spus că are o slujbă pentru mine în Scoţia, aşa că i-am însoţit pe această insulă rece şi umedă pe care nu ar lua-o nimeni dacă ar fi de vînzare, şi am umblat şase kilometri blestemaţi prin mocirlă pînă la genunchi ca o dată ajunsă aici să mi se spună că sînt prea drăguţă pentru afurisita asta de slujbă.

O privea încă, atent la spusele ei, dîndu-se înapoi cînd era împins cu umbrela. Cînd îl îmbrînci mai tare, se lovi cu spatele genunchilor de un scaun şi se aşeză ţeapăn, privind-o încă fascinat.

– Să-ţi mai spun ceva, şuieră Temperance, aplecîndu-se peste el. Nu vreau să mă mărit cu tine şi nu văd de ce ar vrea cineva să o facă şi să locuiască în locul ăsta rece, dar din întîmplare *sînt* deja măritată – deşi, dacă o să-mi fie dat să mai dau ochii cu imbecilul ăla afemeiat şi bun de nimic, te asigur că prefer să fiu văduvă – iar acum, ai sau nu nevoie de o menajeră?

O clipă bărbatul se uită la faţa ei udă fără să spună o vorbă.

– Te-a trimis unchiul Angus, dar nu vrei să te măriţi cu mine? întrebă pe un ton din care reieşea că i se pare ceva greu de crezut.

– Gîndeşti mai încet, nu-i aşa?

La aceste cuvinte, buzele bărbatului se deschiseră schiţînd ceva ce părea un zîmbet.

– Nu semeni cu femeile pe care mi le trimite unchiul meu.

Îşi trecu mîna peste barbă şi o privi ca şi cum ar fi cîntărit situaţia. Acum, că şedea, iar ea rămăsese în picioare, se puteau privi de la aceeaşi înălţime.

Aşteptîndu-l să se hotărască, Temperance îşi scoase ceea ce fusese cîndva o pălărie foarte frumoasă şi o aruncă pe pardoseala de piatră. Se uită în jur şi observă că încăperea era murdară. Pînze de păianjen atîrnau din tavan. Pe masă era mîncare atît de uscată încît ar fi trebuit desprinsă cu ciocanul şi dalta. Apa care băltea la picioarele ei nu o îngrijora pentru că nu făcea decît să cureţe locul.

Cînd se uită din nou la el, bărbatul o măsura de sus pînă jos. Cunoştea privirea aceea.

– Domnule McCairn, sînteţi James McCairn, nu-i aşa?

Bărbatul încuviinţă şi continuă să o privească tăcut şi îngîndurat.

– Am nevoie de o slujbă şi e clar că dumneavoastră aveţi nevoie de cineva care să... să... roti ochii prin cameră. Ce putea să spună? Avea nevoie de cineva care să.... Şi grajdurile lui Augias erau mai curate decît camera asta, mumură ea.

– Şi tu eşti Hercule? întrebă el.

Se întoarse spre el, surprinsă că înţelesese aluzia la vechea legendă greacă.

Se ridică brusc şi se întoarse cu spatele la ea.

– Bine, spuse peste umăr. Micul dejun la ora patru. Dar la cea mai mică încercare să te măriţi cu mine, te dau afară, m-ai înţeles, doamnă Hercule?

Temperance nu avu timp să răspundă, pentru că bărbatul se făcuse nevăzut printr-o uşă din celălalt capăt al încăperii.

Cînd rămase singură, simţi că o părăseşte tot curajul şi se aşeză pe scaunul tare de lemn pe care stătuse el şi îşi sprijini fruntea în palme. Nu ştia ce o făcuse să se poarte astfel şi mai ales să mintă aşa. Cînd lucra cu femei lipsite de ajutor, le auzise

povestind, una cîte una, cum ajunseseră să mintă, să fure, să se prostitueze. Cu oarecare condescendenţă de care îşi dădu seama acum, Temperance le spunea întotdeauna acestor femei că există alternative.

Dar astăzi, după o singură zi de frig şi foame, confruntată cu perspectiva de a-şi petrece noaptea în ploaie, minţise cu uşurinţă pentru un pat cald peste noapte.

Gîndindu-se la toate acestea, o trecu un fior. Acum, că era în „siguranţă", ca să zicem aşa, şi îşi învinsese furia, îi era frig. Se uită la lumînarea de pe masă. Unde se afla oare camera menajerei? Şi, în plus, unde era bucătăria ca să poată să pregătească ceva cald înainte de culcare?

Sări repede în picioare şi trecu dincolo de uşa prin care ieşise bărbatul, dar nu dădu decît de un coridor întunecos cu o scară care arăta ca şi cum... Acum avea şi vedenii. Scara părea acoperită de oase.

Se întoarse în camera în care se afla masa, luă lumînarea şi începu să-şi croiască drum prin casă în căutarea unui pat cald.

5

Mmmm", murmură Temperance, cuibărindu-se la căldură. Chiar şi pe jumătate adormită cum era, îşi dădu seama că aşternuturile trebuia schimbate, dar patul era moale şi cald, iar ea atît de obosită... Noaptea trecută, căpeţelul acela de lumînare, singurul pe care îl găsise, se stinsese înainte ca ea să-şi găsească drum prin casă, astfel că fusese nevoită să meargă mai departe pipăind pereţii reci pînă cînd ajunsese la o uşă.

După cîteva încercări, renunţase la gîndul că va găsi o bucătărie cu un foc vesel arzînd peste noapte şi măcar o bucăţică de brînză pentru cină. Se întorsese deci şi urcase scările, unde îşi închipuia că se află dormitoarele, şi cînd pipăise cu degetele o saltea, se dezbrăcase pînă la combinezon de hainele ude şi se strecurase sub cuvertură. Adormise imediat.

Era întuneric în încăpere şi era prea năucă de somn ca să deschidă ochii, dar ceva era în neregulă...

Cineva o ţinea în braţe aşa cum nu o mai ţinuse nimeni niciodată şi simţea în obraz căldura unei alte fiinţe omeneşti. Mama, îşi spuse, şi se cuibări mai bine. O mînă o mîngîia pe spate. Cu ochii închişi se strînse mai aproape.

– Îmi place partea asta a slujbei tale, spuse o voce blîndă, încet, la ureche. Temperance zîmbi aproape adormită, în timp ce mîna îi mîngîia şoldul şi cobora în jos pe coapsă.

Simţea un umăr gol sub bărbie şi piele caldă sub buze; atunci mişcă piciorul care se cuibări între două coapse puternice, grele, care o trăgeau încă şi mai aproape.

– Da, şopti ea în timp ce mîna se mişca dinspre spate spre partea din faţă a corpului ei. Combinezonul ei era decoltat din talie în faţă şi la fel în spate; mîna găsi deschizătura şi se strecură înăuntru, peste şoldul ei gol.

Temperance se trezi abia cînd bărbatul era deasupra ei. Greutatea neobişnuită a unui bărbat o făcu să deschidă ochii şi să se uite în sus...

Nu distingea nimic. Nu era nici o lumină în încăpere sau afară, şi în jur era beznă. Dar simţi că un bărbat foarte puternic era în pat cu ea şi...

Temperance scoase un ţipăt care goni porumbeii care dormeau pe acoperiş. Apoi începu să se lupte din toate puterile lovindu-l cu pumnii, cu picioarele şi continuînd să ţipe. Învăţase la un curs de şase lecţii cum putea să-şi apere onoarea o femeie virtuoasă. Temperance simţise că lecţiile acelea îi erau de folos, din moment ce se ducea adesea în locuri în care bărbaţii nu se purtau cuviincios.

– La dracu'! îl auzi pe bărbat spunînd în timp ce se dădea jos de pe ea, redîndu-i libertatea de mişcare.

În cîteva clipe, bărbatul găsise un chibrit şi aprinsese o lampă de lîngă pat. James se aplecă peste ea, gol-puşcă.

– Ce-i în capul tău? întrebă ea, trăgînd cuvertura pînă la gît, înfricoşată. Ştia cît rău poate face un bărbat unei femei. Nu văzuse femei cu nasul rupt? Cu braţele rupte? Nu i se povestise...

– Eu? strigase el. Tu eşti în patul meu. Dumnezeule, femeie, cred că mi-ai rupt o coastă. Ce ţi-a venit să sari aşa la mine? Şi asta după ce m-ai invitat?

Temperance înţelese imediat că totul se întîmplase din vina ei. Desigur că fusese prea obosită ca să se asigure dacă patul nu era deja ocupat de cineva. Era oare cazul să se scuze? Să se umilească? Avea unele dubii că ar exista vreun capitol în ghidurile de bune maniere care să ia în considerare o asemenea situaţie. Mai bine să braveze, îşi spuse.

– Vrei să-ţi pui ceva pe tine, te rog? spuse, ridicînd bărbia şi ferindu-şi ochii.

Asta era deci dorinţa, se gîndi în timp ce fixa tapetul decolorat din cealaltă parte a camerei. La asta se refereau femeile cînd spuneau că „se simţeau neajutorate", că „uitau" orice altceva cînd un bărbat le lua în braţe.

Şi aşa ajung singure şi în sărăcie şi cu trei copii de hrănit, îşi spuse Temperance.

Îşi dădea seama că bărbatul rămăsese nemişcat, dar încă nu putea să-l privească. Părea că o aşteaptă să facă ceva.

– Vrei să-mi spui ce făceai la mine în pat? întrebă. Dacă nu vrei un soţ, atunci de ce...

Era prea mult. Gol sau nu, se întoarse şi-i aruncă o privire duşmănoasă.

– A fost o greşeală, asta-i tot. O greşeală. Eram obosită, mi-era foame – încă îmi e foame –, lumînarea s-a stins şi am orbecăit pe coridor pînă am găsit un pat şi m-am culcat. Poţi să-mi spui ce te face să crezi că orice femeie îşi doreşte să se *mărite* cu tine?

Se uita încă fix la ea, nedînd semne că ar vrea să se îmbrace.

– Juri că n-ai venit aici să încerci să mă convingi să te iau de nevastă?

– Ţi-am spus că am deja un soţ, protestă, simţind că o sufocă minciuna.

– Mmm, spuse el, ceea ce putea să însemne la fel de bine că o crede sau nu.

Încercă să nu se uite la corpul lui gol, dar era frumos, ca o statuie greacă în carne şi oase. Avea spatele lat şi musculos, ca şi pieptul. Se vedea că era orice altceva, dar nu tipul de bărbat care stă toată ziua la birou şi scrie scrisori.

– Poţi să fii liniştit, nu am de gînd să mă mărit cu tine, spuse, luîndu-şi ochii de la el. Nu reuşea să îl privească în ochi fără să coboare privirea. Nu mai văzuse sexul unui bărbat decît la copii şi la statuile din muzee. Mama ei nu o lăsase să le vadă.

Bărbatul mai rămase aşa un moment, uitîndu-se fix la ea; apoi se întoarse şi trase o haină din stofă ecosez de pe speteaza scaunului.

Temperance se strădui din răsputeri să îşi ferească privirea, dar nu rezistă tentaţiei de a-l privi din spate. Spatele lui masiv, musculos, se îngusta pînă la talia zveltă care continua cu fese tari, ferme şi rotunde. O auzise odată pe o femeie spunînd că „puteai să îndoi un cui pe fesele lui"; iar celelalte care ascultau rîseseră gros. Atunci Temperance se îndepărtase dispreţuitoare. Asemenea gînduri erau dintre cele care nenoroceau o femeie.

Dar acum înţelese ce vrusese să spună femeia aceea.

Bărbatul îşi prinse un kilt gros peste şolduri şi Temperance clipi de cîteva ori cînd îşi dădu seama că nu purta lenjerie de corp. Trase apoi pe el o cămaşă imensă din bumbac şi, în timp ce se încheia la manşete, se întoarse spre ea.

– Atunci de ce te-a trimis unchiul meu tocmai pe *tine?* întrebă, dar ridică mîna cînd Temperance deschise gura să

răspundă. Ştiu că eşti americancă, şi ştiu că ne crezi nişte scoţieni înapoiaţi, dar chiar dacă avem o ţară pe care, după tine, nimeni nu o vrea, unii dintre noi tot avem ceva minte. Nu eşti menajeră. Ai mîinile unei doamne. Ridică privirea de la manşete şi spuse cu voce joasă: şi nici nu ai trei copii. Ai pîntecele prea plat ca să fi născut.

Temperance nu ar fi crezut că cineva poate roşi cu tot corpul. Roşi de la degetele picioarelor pînă la rădăcina părului. Îşi feri privirea un moment ca să-şi lase timp să îşi revină. Repede! îşi spuse. Trebuia să găsească un răspuns cît mai repede. Dacă îi spunea adevărul, o dădea afară; dar atunci Angus McCairn o va obliga să rămînă pentru totdeauna în Edinburgh şi nu ar mai ajunge să vadă niciodată New York-ul.

Se întoarse spre James McCairn, care stătea în picioare lîngă pat, îmbrăcat cu o cămaşă albastră deschisă la gît. O curea lată de piele îi strîngea mijlocul, închisă cu o cataramă grea de argint care, ar fi putut să jure, nu fusese făcută în secolul nostru.

Temperance se gîndi la Agnes şi îi veni o idee.

– Vin dintr-o familie nobilă, spuse încetişor, privind în jos, dar...

– Dar ce? se răsti James. N-am toată ziua la dispoziţie.

– Am fugit cu un bărbat şi tata m-a dezmoştenit; şi cînd bărbatul respectiv a aflat că tata...

– A luat-o din loc, desigur. Biată femeie nechibzuită.

Temperance trebui să-şi muşte limba ca să nu-i spună cîteva. Nici un bărbat nu fusese în stare să o facă să uite că avea un scop în viaţă, un scop la care era hotărîtă să se întoarcă cu orice preţ.

Înghiţi, apoi trase aer în piept. Îi venea greu să pară neajutorată.

– Soția unchiului tău îi ajută pe cei ca mine și...

– O, o femeie caritabilă. N-aș fi crezut că Angus e atras de genul ăsta de femeie, zise James gînditor, întinzîndu-se după un pulover gros de pe scaun. Lui Angus îi plac femeile drăguțe și blînde, nu genul acela pe jumătate bărbat care nu își văd de treburile lor.

Temperance crezu că o să se sufoce.

– Spune mai departe! ordonă el. Sau vrei să te trimit înapoi?

Pe Temperance o străbătu un fior. Orice, numai asta nu.

– Unchiul tău mi-a acordat un termen de șase luni ca să fac ordine în viața ta. Dacă nu reușesc, mă trimite înapoi la New York unde o să trebuiască să mă descurc singură.

– Înțeleg. Fără un bărbat care să aibă grijă de tine. Nu e un stil de viață potrivit pentru o doamnă, nu?

Simți aproape compasiune în vocea lui și poate că ar fi trebuit să fie recunoscătoare, dar voia să strige că are aproape treizeci de ani și nici un bărbat nu „avusese grijă de ea" și că nu avea nevoie decît să-și primească înapoi banii care erau de drept ai ei.

James își trase puloverul pe el și cînd i se ivi capul remarcă:

– Știi, desigur, că unchiul Angus și-a pus în gînd să te mărite cu mine?

– Nu, răspunse Temperance cu dinții încleștați. Nu știu nimic despre un asemenea plan. Ai vrea, dacă nu te deranjează prea tare, să-mi spui de ce crezi că orice femeie care îți vorbește, chiar dacă nu vrea decît o slujbă, caută să se mărite cu tine? Ești o partidă chiar așa de bună?

James se așeză pe pat lîngă ea, dar cuviincios, mai degrabă prietenește, ca și cum ar fi fost doi prieteni care iau ceaiul împreună și pălăvrăgesc.

– Nu, n-aș zice, și aici e misterul. Sînt, desigur, un bărbat arătos, n-are rost să neg, și îi pot da unei femei clipe de neuitat în pat. Și cu mine, cu strămoșii pe care-i am, are și descendenții asigurați, dar...

Temperance clipi. Vanitatea acestui bărbat era de-a dreptul fascinantă.

– Cu o asemenea descendență, ce poate fi în neregulă cu tine?

O scrută din priviri să vadă dacă își bate joc de el, dar Temperance rămăsese întinsă pe pat – cuvertura îi acoperea acum doar sînii – și îi zîmbea încurajator.

– Viața de aici este prea grea pentru o femeie de oraș. Nu rezistă, sînt prea slabe. Le storc de vlagă. Și nu așa cum te gîndești, în pat, unde e bine să epuizezi o femeie, ci acolo, afară. Arătă fereastra cu draperii. E un loc singuratic, un loc unde nu rezistă decît o femeie puternică.

Temperance dădu drumul cuverturii și se aplecă spre el.

– Nu mă îndoiesc că o să găsești o femeie care o să vrea să se mărite cu șeful unui clan și să locuiască...

James pufni în batjocură și se ridică de pe pat.

– Astea sînt prostiile romantice pe care ți le-a spus unchiul meu? Da, sînt șef, moșier, e adevărat, dar clanul McCairn este cel mai mic și mai sărac din întreaga Scoție. Știi cum de am trupul ăsta?

Femeia făcu ochii mari. Bărbatul nu părea să-și dea seama ce este și ce nu este cuviincios să spui într-o conversație. Și, în orice caz, erau singuri în dormitorul lui și ea era aproape goală sub cuvertură și... ținînd seama de toate acestea, se gîndi că era poate mai bine să nu examineze prea amănunțit situația.

– Cum? întrebă.

– Sînt păstor. Şi mîn cirezile de vite. Curăţ hambare şi repar acoperişuri. Merg la pescuit cu alţi bărbaţi şi vindem ce prindem.

– Dar eu credeam că ai un castel, iar casa asta pare uriaşă.

– Un castel! Este o ruină pe culmea unui deal. Luăm din piatră ca să reparăm casele din sat. Iar această casă a fost construită de străbunicul meu. Miji ochii. S-a căsătorit cu o femeiuşcă frumoasă care voia luxul din Londra, aşa că s-a străduit să o mulţumească şi a construit o casă care era prea scumpă pentru posibilităţile lui.

– Şi acum urăşti toate femeile, conchise Temperance atît de sarcastic încît colţurile gurii i se lăsară în jos.

– Nicidecum, ripostă James. Îmi plac chiar prea mult, dar, cum spuneam, nu rezistă la viaţa de aici. E prea dură pentru ele. Şi acum nu mai am timp să-ţi dau explicaţii despre viaţa mea. Cred că ar trebui să te întorci la unchiul meu şi să-i spui că preferi să te întorci la New York şi să-ţi încerci norocul.

Temperance rămase nemişcată.

– Mă îndoiesc că viaţa de aici e mai grea decît cea dintr-o casă de raport în New York. Dacă nu te deranjează, cred că o să rămîn.

– Faci cum vrei, spuse James în drum spre uşă, apoi se întoarse, cu mîna pe zăvor. Ai de gînd să dormi cu mine în fiecare noapte?

– Bineînţeles că nu.

– A, păcat, spuse el, şi ieşi.

Temperance rămase locului cîteva clipe clipind des.

– Ce întîlnire extraordinară, spuse cu voce tare, apoi se dădu jos din pat.

Nu avea alte haine decît pe cele din ziua precedentă, încă umede.

6

Pe la ora două după-amiază, Temperance era gata să se recunoască învinsă. Era sigură că putea să cureţe o casă de raport din New York, dar casa lui James McCairn i se părea o povară mai mare decît putea duce.

Era o casă mare, cu multe dormitoare şi patru camere de primire şi era evident că, pe vremea cînd fusese construită, era o frumuseţe. Se vedea că tavanele avuseseră stucaturi, mai stăruiau urme de tapet de mătase pictat de mînă, rămăşiţe de parchet. Pe pereţi pete mai deschise la culoare stăteau mărturie pentru tablourile de altădată. Pe podea, se vedeau locurile unde fusese odată mobilă.

Dar casa era acum o ruină murdară. Peste tot atîrnau pînze de păianjen, tapetul de pe pereţi, frumos cîndva, era mîncat de mucegai, iar rozătoarele făcuseră găuri în podele. Patru dintre dormitoare aveau găuri în tavan, camerele erau pline de porumbei şi, într-o altă încăpere, de pui de găină. Mobila care mai rămăsese era murdară şi rablagită.

Mobila era puţină. De fapt, încăperile erau aproape goale. Şi nu trebuia să fii foarte perspicace ca să-ţi dai seama că lucrurile fuseseră vîndute ca să se acopere datoriile.

– Chiar şi bogaţii pot fi săraci, murmură Temperance închizînd uşa unuia dintre dormitoare, unde vreo şase găini şedeau pe cuibare. După ce trecuse în revistă starea casei, simţi o oarecare compasiune pentru James McCairn şi pentru încercarea lui de a supravieţui în această ruină.

Nu mîncase nimic din ziua precedentă şi porni în căutarea bucătăriei şi a bucătarului, dar deschise o uşă care dădea în curte – şi avu impresia că păşise din iad în rai. Spre deosebire de casa murdară şi neîngrijită, curtea era curată şi frumoasă. Pietrele care alcătuiau pavajul străluceau ca şi cum ar fi fost abia spălate şi nu se vedea nici o buruiană.

Mirată, Temperance porni spre ceea ce părea a fi un grajd şi se uită înăuntru. Priveliştea o făcu să clipească neîncrezătoare. Sub un acoperiş lung de ardezie se aflau şase cai; deşi nu ştia despre cai decît că trag trăsuri, îşi dădu seama că, în timp ce doi erau folosiţi la muncă, ceilalţi patru serveau altor scopuri: erau nespus de frumoşi, lucioşi, strălucind de sănătate.

În ora şi jumătate cît cercetase casa încăpere cu încăpere nu dăduse peste nimeni, dar aici văzu trei bărbaţi şi un băiat înalt, ocupaţi fiecare cu lustruirea hamurilor sau curăţatul boxelor. Un bărbat arunca găleţi cu apă curată pe pietrele deja spălate. Băiatul hrănea cu mere un cal.

Nici unul nu ridică privirea şi nu arătă interes pentru prezenţa ei.

– Mă scuzaţi, spuse, dar nici unul dintre bărbaţi nu o privi. Mă scuzaţi, spuse mai tare şi băiatul se întoarse. Unul dintre bărbaţi îşi luă ochii de pe hamuri, scuipă şi îşi continuă lucrul.

Temperance se îndreptă spre băiat.

– Sînt noua menajeră şi... Se opri, pentru că unul dintre bărbaţi scosese un sunet batjocoritor care o făcu să se întoarcă spre el.

– Poftim? Voiaţi să spuneţi ceva?

Bărbatul o privi cu un rînjet uşor pe buze:

– Menajeră, spuse. Noua menajeră.

Dacă ar fi fost mai tînără şi ar fi avut mai puţină experienţă, atitudinea bărbatului ar fi făcut-o să bată în retragere, dar avusese de-a face cu ostilitatea bărbaţilor mulţi ani de zile. Se aşeză în faţa lui şi, cu mîinile în şolduri, îl privi sever.

– Dacă ai ceva de spus, aş prefera să mi-o spui în faţă.

Omul o privi cu acelaşi rînjet batjocoritor, deschise gura să spună ceva, dar băiatul se proţăpi între ei.

– Am avut deja cîteva menajere, spuse băiatul repede, şi n-au rezistat mult. McCairn le dă afară.

– Sau pleacă ele de bunăvoie, adăugă bărbatul din spatele băiatului.

Temperance se sperie puţin auzindu-i pentru că înţelesese că era prima căreia i se oferise slujba de la moartea fostei menajere. Spuse, ignorîndu-l pe bărbatul din spatele băiatului, ca şi pe ceilalţi, care se opriseră din lucru şi o priveau:

– Cu cît timp în urmă a murit fosta menajeră? Femeia în vîrstă? Şi cîte menajere aţi avut de atunci?

Băiatul clipi cîteva momente fără să răspundă. Era un copil frumos şi, deşi aproape la fel de înalt ca Temperance, nu părea să aibă mult peste doisprezece ani. Se vedea că el era bine hrănit.

– Şase, spuse el în cele din urmă. Dar cînd celălalt bărbat rîse pe înfundate, roşi şi se corectă: de fapt, au fost vreo douăsprezece. Părea să se scuze.

– Douăsprezece femei au încercat şi nu au reuşit? întrebă Temperance, făcînd ochii mari de surpriză. Nu avea de gînd să o spună tare, dar nici nu era de mirare că bărbaţii din grajd nici

măcar nu o băgaseră în seamă. Se gîndeau probabil că va pleca pînă diseară.

– Şi din ce cauză n-au reuşit? întrebă ea, fără urmă din mînia care o cuprinsese la început, uitîndu-se în jur în aşteptarea unui răspuns.

– Stăpînul, spuse unul dintre bărbaţi.

Temperance se uită la omul care ţinea în mîini o lopată de bălegar.

– Aşa e, stăpînul, confirmă acesta.

Al treilea bărbat încuviinţă, apoi împinse apa de pe dale cu o măturâ mare.

Temperance se uită din nou la băiat.

– Stăpînul, spuse băiatul suspinînd uşor, în semn de resemnare.

– Înţeleg, spuse, dar nu înţelegea nimic şi, dintr-o dată, simţi că trebuia să-şi apere întreaga tagmă feminină. În dimineaţa asta domnul McCairn mi-a spus că femeile pe care le-a cunoscut erau prea slabe, că viaţa de aici este prea dură. Trebuie să spun că eu nu sînt o femeie slabă, că am văzut şi am făcut...

Renunţă şi se îndepărtă pentru că oamenii se amuzau pe seama ei. La început nu făcuseră decît să schimbe zîmbete, ca şi cum ar fi ştiut ceva ce ea nu ştia; apoi lăsaseră deoparte lopeţile, şi măturile, şi hamurile şi rîseseră din toată inima.

Era din nou furioasă. Cum băiatul era singurul care rămăsese serios, se întoarse către el întrebătoare. Dar nici el nu părea să-i poată spune mai multe. Ridică din umeri şi spuse „McCairn", singurul răspuns pe care erau dispuşi să-l dea.

Cu pumnii încleştaţi, Temperance se întoarse şi intră în casă. Şi cînd deschise o uşă mică din lemn, se trezi în ceea ce fusese

cîndva o bucătărie foarte frumoasă; numai că acum, ca şi restul încăperilor, era murdară şi nemobilată.

Temperance scoase un scaun de lemn de sub masa mare din mijlocul camerei şi se prăbuşi. Lipsa de confort fizic era unul dintre lucrurile care o descurajau cel mai tare. Nu mîncase nimic de aproape douăzeci şi patru de ore, hainele de pe ea erau ude şi reci, iar oamenii locului o priveau batjocoritor aparent fără vreun motiv.

Auzi un zgomot şi o femeie în vîrstă intră în bucătărie tîrşîind picioarele. Avea părul cărunt şi pielea neobişnuit de palidă, iar fusta lungă din stofă ecosez era aşa de veche şi de uzată, încît lui Temperance i se păru o fantomă. O astfel de casă putea foarte bine să aibă oricît de multe fantome, nimeni nu le-ar lua în seamă. Apoi îşi zise că nici măcar o fantomă nu şi-ar dori să locuiască în casa asta murdară, gata să se prăbuşească.

– Nu eşti vis? se auzi întrebînd-o în şoaptă pe femeia ce se apropia.

Aceasta scoase un chicotit care ar fi putut să spargă un cristal. Nu că ar fi fost vreun cristal în toată casa, şi cu atît mai puţin în bucătăria aceea rece.

– Oho, cum nu se poate mai reală, răspunse femeia. Ai văzut casa, aşa că îmi închipui că nu ai de gînd să rămîi. Aleck o să te ducă înapoi la Midleigh. O să treacă o trăsură într-o zi sau două.

Ca să facă ce? se gîndi Temperance. Să locuiască tot restul vieţii cu tatăl vitreg? Să continue să nu-i dea pace organizînd întruniri pe care le disprefuia? Înnebunea numai la gîndul de a mai auzi vreo prostănacă discutînd despre meritele cărţilor lui Dickens.

Se ridică în picioare.

– Nu, nu am de gînd să plec. Locul este într-adevăr îngrozitor, dar cu ajutorul celorlalți angajați, putem să-l aranjăm. O să am nevoie...

– Nu avem alți angajați.

– Poftim?

– Nici un alt angajat, spuse femeia mai tare. Doar eu cu tine şi cu Eppie.

– Şi cine e Eppie?

– Sora mea mai mare.

Temperance se aşează din nou în scaun.

– Soră *mai mare?* şopti, uitîndu-se la femeie. Existau pietre mai tinere decît ea.

Cum se putea aştepta cineva ca o tînără respectabilă să se căsătorească cu domnul McCairn cînd el locuia într-o asemenea casă? Dacă femeia avea de ales, va fugi cît mai departe cu putință.

Mai era şi domnul McCairn, însă, îi trecu brusc prin minte. Şi, în ciuda faptului că părea o glumă ca între bărbați, era, aşa cum se descrisese şi el, un bărbat atrăgător. Ar putea găsi o femeie care să se îndrăgostească de el şi să treacă cu vederea starea casei.

Nu trebuia decît să curețe o parte din casă, atît cît să poată invita pe cineva la cină, apoi să-l lase pe domnul McCairn să o farmece.

Asta atîta vreme cît nu credea că ea însăşi vrea să se mărite cu el.

Temperance se uită din nou la femeia care stătea în fața ei.

– Unde este bucătarul?

– A fost îngropat în una din ultimele şapte luni, spuse femeia, părînd încîntată de glumă.

– Bine, spuse Temperance ridicîndu-se, atunci o să le cerem bărbaților să ne ajute. O să...

– Nu, bărbații au grijă de cai. Nici un bărbat nu dă ajutor în casă. Ordinele domnului McCairn. Nu vrea să-şi piardă vreunul timpul cu treburile casei.

– Aş fi putut să-mi închipui. Şi pentru cai se găsesc întotdeauna bani, nu-i aşa?

– O, da, pentru cai nimic nu e prea mult.

Ochii femeii străluceau: se bucura de suferința lui Temperance.

– Aleck o să te ducă în oraş, propuse din nou.

Temperance se uită în jur prin bucătărie. Era o vatră uriaşă veche, pe care putea fi prăjit uşor un ren, dar care nu servea acum, după urmele de găinați, decît ca stinghie pentru porumbei. Podelele nu mai fuseseră spălate de cînd se ridicase casa, iar de masă atîrnau trei tigăi murdare din cupru, împăienjenite. Spera să nu vadă vreodată păianjenul care țesuse o asemenea pînză.

– Unde mănîncă el? întrebă, uitîndu-se la femeie.

– Cu Grace*.

Temperance nu înțelese.

– Cu rugăciuni?

Femeia rîse din nou, scoțînd un zgomot care aducea mai degrabă a cotcodăcit.

– Nu, Grace e drăguța lui.

– Dră... cum? A, înțeleg, spuse Temperance, ferindu-şi fața îmbujorată, dar simți că bătrîna rîdea de ea. E de înțeles că bărbatul nu vrea să se însoare. La ce bun dacă avea tot ce-i putea da o femeie?

*Grace este aici un personaj, dar în limba engleză înseamnă „grație". De aici jocul de cuvinte (n.t.).

Respirînd adînc, Temperance se întoarse spre femeie. Mai bine ar înceta să vadă parte rea a lucrurilor. Mai întîi trebuie să vadă ce este de făcut, gîndi ea. Mai bine să se lămurească de pe acum.

– Să văd dacă am înțeles bine. Nu sîntem decît noi două să ne ocupăm de casa asta imensă, dar de cai au grijă trei bărbați și un băiat. Am dreptate?

– Tînărul Ramsey nu este chiar...

– Da, da, o întrerupse Temperance, examinînd în continuare starea deplorabilă în care se afla bucătăria. În momentul acela ar fi fost bucuroasă să-l poată omorî pe bărbatul cu care se căsătorise mama ei. Băiatul e prea tînăr ca să fie de un real ajutor, dar putem să-l folosim la lustruit și poate e destul de micuț să curețe coșul.

Temperance înălță capul: îi venise o idee.

– Dacă grăjdarii nu ne pot ajuta la curățenie, băiatul poate trimite mesaje? Are voie să facă asta? Crezi că aș putea obține permisiunea tatălui lui să călăresc unul dintre cai? Nu cred că domnul McCairn îi poate alerga destul pe toți patru.

Femeia o privea cu ochii ei negri în care nu se citea nimic, dar părea să spună că aceasta era o cerere neobișnuită. Nici o altă menajeră nu ceruse așa ceva.

– Tînărul Ramsey are voie să antreneze caii, spuse bătrîna, privind-o cercetător pe Temperance. Ce ai de gînd?

Temperance dădu să răspundă, dar se opri. Era preferabil să nu se încreadă în nimeni.

Îi va povesti mamei sale despre situația în care o adusese bărbatul acela odios cu care se căsătorise. Dacă ar ști adevărul, cu siguranță că mama ar ajuta-o să plece de aici.

– Am nevoie de hîrtie și creion, spuse ea încruntîndu-se, cînd bătrîna nu se clinti. Hîrtie și creion, spuse încă o dată, fără să ridice vocea, dar pe un ton care o făcu pe femeie să se întoarcă și să părăsească încăperea.

Se întoarse după treizeci de minute și îi puse în față, pe masa mare de bucătărie, un teanc de foi de scris vechi, dar de calitate excelentă, o călimară de sticlă și, slavă Domnului, o pană.

Temperance se uită cîteva clipe la pana de scris. O pană? își spuse. O *pană?* Erau în secolul douăzeci și i se dădea să scrie cu pana?

Luă pana suspinînd și îi spuse femeii să-i găsească ceva de mîncare.

– Orice, spuse peste umăr.

Dragă mamă,

Situația de aici e imposibilă, începu; apoi, încet, căci nu putea scrie repede cu o pană boantă, descrise în detaliu prin ce trecuse.

Sînt lucruri la care nu mă pricep, scria. *Cred că altcineva s-ar descurca mai bine.*

Temperance puse toți cei douăzeci și nouă de ani de experiență în scrisoarea către mama ei, folosindu-se de orice argument la care se putea gîndi ca să o convingă pe Melanie să o scoată din regiune. Vinovăție, lacrimi, rugăminți, nu uită nimic.

În concluzie, scria la pagina 20, *cred sincer că ar trebui să-mi trimiți bani ca să mă pot întoarce acasă.*

A ta fiică unică și dragă, care te iubește foarte mult,
Temperance.

Sigilă scrisoarea cu ceară şi cu un sigiliu greu de alamă, apoi i-o încredinţă tînărului Ramsey şi îl rugă să i-o dea mamei ei în Edinburgh cît mai repede.

Temperance trebui să recunoască faptul că, într-adevăr, caii erau iuţi. Şi că tînărul Ramsey nu era nici el genul care să dea înapoi. În următoarele douăzeci şi patru de ore primi un răspuns de la mama.

Deschise scrisoare cu mîinile tremurînd de emoţia de a citi răspunsul aşteptat.

Draga mea fiică,

Foloseşte-te de cartea de bucate pe care ţi-am dat-o. Bărbaţii ar face orice pentru o masă bună. Îţi trimit un sfert de vacă, o jumătate de porc şi alte cîteva lucruri. Bărbaţii nu mănîncă decît după ce au muncit toată ziua pentru tine.

Cu multă dragoste,
Mama ta.

Din scrisoare căzu un stilou.

7

Patru zile medită Temperance la cele întîmplate, în timp ce înmuia mopul în apa din găleată. În răstimpul acestor patru zile, cele mai îngrozitoare din viaţa ei, curăţă şi frecă pînă cînd mîinile ei ajunseră jupuite şi crăpate.

– Îţi doreşti ceva mult de tot, nu-i aşa? spuse Grissel, femeia de serviciu, la sfîrşitul primei zile, după ce o văzuse pe Temperance că se aruncă asupra bucătăriei mai întîi cu mătura, apoi cu mopul şi în cele din urmă cu cuţitul, atunci cînd murdăria încrustată de ani nu se lua.

Temperance nu vorbi cu nimeni decît ca să dea ordine. Singurul ei scop era să scape din locul acesta oribil şi de oamenii aceştia care nu-i plăceau. Bărbaţii care lucrau la grajd rînjeau la ea de parcă ar fi fost o glumă grozavă. Cele două femei de serviciu bătrîne se dădeau deoparte şi o priveau ca şi cum ar fi fost acolo pentru divertismentul lor.

Şi orice spunea Temperance, nimeni nu făcea nici cel mai mic efort să o ajute să cureţe casa aceea veche şi murdară.

Cît despre James McCairn, nu-l mai văzuse din dimineaţa în care se trezise în patul lui.

– Poate e cu Grace, spuse o servitoare ridicînd din umeri, ca şi cum asta nu însemna nimic.

Cu toate că își petrecuse toată viața ei adultă lucrînd cu femei nefericite, nu se putea abține să nu se simtă șocată de acest păcat făcut în ochii lumii. Nu se spunea oare că la țară sînt numai oameni cu vederi sănătoase, care cred în bine și rău?

Și această biată femeie, Grace, care fusese nevoită să devină amanta lui? Prin ce nenorociri trecuse ca să ajungă aici?

A doua zi de cînd se afla în casa lui James McCairn sosi trăsura încărcată cu bunătăți de la mama ei, dar și cu cuferele ei pline de îmbrăcăminte. Nici că se putea bucurie mai mare, pentru că, de cînd sosise, purtase aceleași haine de călătorie, încă jilave. Mai erau și trei cuve de lemn pline cu gheață, înăuntrul cărora erau pachete ambalate în hîrtie, apoi două lăzi pline cu fructe și legume și chiar și cîteva sticle de vin.

Bineînțeles că toți cei care lucrau la conac se strînseră în jurul trăsurii, privind curioși.

– Aceea e carne de vită? întrebă bărbatul al cărui nume știa că este Aleck, pe un ton firesc, ca și cum nu-i păsa ce se află în trăsură.

Temperance era însă obosită și plictisită și epuizase toate resursele de politețe.

– Dacă vrei, vino și ajută-mă, spuse pe un ton care nu accepta obiecții.

Imediat se văzu dată la o parte și cei trei grăjdari începură să scoată pachetele din cuvele cu gheață. Dar cînd îi lăsară cuferele în trăsură, ea își puse mîinile în șolduri și se uită atît de crunt la ei, încît se întoarseră.

Manus trase un cufăr greu la marginea trăsurii, apoi se aplecă și îl luă în spate.

– Unde să-l pun? o întrebă pe Temperance.

– Stă în dormitorul reginei, spuse bătrîna Eppie, amuzată.

Temperance o privi îngrozită. Camera aceea oribilă pe care o găsise după prima noapte era dormitorul *reginei?* Care regină? se întrebă. Din ce secol?

Ceilalți bărbați cărară înăuntru cuferele rămase, apoi la etaj, în dormitorul murdar pe care îl luase în stăpînire. Era o cameră lîngă bucătărie pe care Grissel o numea camera menajerei, dar Temperance refuzase să stea acolo din cauza geamului spart și pentru că era complet nemobilată. Găsise o cameră la etaj cu un pat pe patru piloni și se prăbușise acolo peste noapte, prea obosită ca să-i mai pese dacă era curat sau nu.

– Doar patru au stat așa de mult, îi spuse Ramsey blînd după ce ceilalți intraseră în casă.

– Patru ce? întrebă.

– Menajere, răspunse băiatul. Era de-o înălțime cu Temperance, așa că îl putea privi în ochi. Cele mai multe au plecat din prima zi. *Tu* cînd o să pleci?

– Cînd termin ce am de făcut aici, răspunse repede, apoi strînse buzele.

– A. Deci ai venit aici cu un motiv. Vrei să...

– Dacă mă întrebi dacă vreau să mă mărit cu McCairn, te plesnesc.

Băiatul zîmbi într-un fel care, își spuse Temperance, avea să aducă necazuri multor femei. Miji ochii.

– Crezi că te pricepi să speli podeaua din bucătărie sau voi, scoțienii, nu curățați pe jos decît bălegarul de cal?

Ramsey ridică brațele în semn de neputință.

– Doar două menajere au spălat întotdeauna prin casă.

– Atunci sînt ani buni de atunci, replică ea înainte să intre în casă.

Mai primise o scrisoare de la mama ei, în care o informa că domnişoara Charmaine Edelstan va veni după două zile.

Ştie ce are de făcut şi că trebuie să păstreze secretul, îi scria mama ei. *Cred că o să găseşti în ea exact ce mi-ai cerut.*

Temperance se gîndi la calităţile pe care le considerase obligatorii pentru soţia unui bărbat pe care nu-l cunoştea. O, da: drăguţă, nu foarte deşteaptă, cu educaţie puţină sau deloc. Uitîndu-se în jur, Temperance spera ca aceasta să fie şi puţin mioapă.

Aşa că în următoarele două zile frecă şi curăţă cît putu de bine. Le dădu ordine celor trei bărbaţi, celor două femei în vîrstă şi băiatului atît cît o lăsau ei şi îi plătea cu carnea de vită pe care i-o trimisese mama. Şi se părea că mama ei avea dreptate spunînd că ajungi la un bărbat prin stomac.

Temperance medita la acest lucru cînd luă un topor şi, cu tăişul, se apucă să desprindă murdăria întărită de pe masa din bucătărie. Poate că atunci cînd se va întoarce la New York va putea să se folosească de povestea cu stomacul pentru a-i convinge să doneze fonduri pe locuitorii mai dificili din oraş. Sau poate ar putea să folosească această tactică cu sutele de bărbaţi care îşi abandonaseră soţiile.

Se opri brusc din curăţat. Ce-ar fi să le înveţe pe femeile din casele de raport să gătească? Poate reuşeau să înveţe să folosească mai bine puţinul pe care îl aveau. E o idee bună, gîndi ea, continuînd să cureţe.

Desigur, era destul de ciudat că mama ei avusese ideea cu gătitul. Temperance nu îşi închipuise că mama sa putea fi de ajutor în astfel de situaţii. În ochii ei, încă de cînd avea paisprezece ani şi tatăl ei murise, Melanie O'Neil era aceea care avea nevoie de ajutor şi nu invers.

În dimineaţa zilei în care trebuia să vină domnişoara Edelsten, Temperance era destul de neliniştită. Reuşise să facă curat în patru încăperi: bucătăria, holul de la intrare, sufrageria şi un dormitor micuţ, în cazul în care avea să rămînă peste noapte. Era, desigur, un avantaj că încăperile nu puteau fi luminate decît cu lumînări, altfel ar fi observat cît de jalnic arătau. Deşi trebui să recunoască, uitîndu-se la camerele în care făcuse curat, că se mîndrea cu ceea ce făcuse şi casa însăşi părea mai arătoasă acum.

În cadrul uşii de la intrare, îşi plimba palma pe canatul uşii. E frumos, îşi spuse, privind tavanul pe care se puteau distinge heruvimi în spatele norilor pictaţi.

– E o casă pe care poţi să ajungi să o iubeşti, spuse încet, apoi clătină din cap să alunge gîndul. Avea prea multe de făcut ca să-i rămînă timp pentru frumuseţe.

Acum trebuia să îi facă pe domnişoara Edelsten şi pe James McCairn să se îndrăgostească şi...

Ajunsă în acest punct, se opri. Ce ştia ea despre dragoste? Nu simţise nici măcar pe departe ce înseamnă să „te îndrăgosteşti", sentiment care părea să-i transforme pe oameni în idioţi. Adevărul e că Temperance nu înţelegea sentimentul şi, din cîte văzuse, nici nu-şi dorea să-l înţeleagă.

În orice caz, era imperativ să-i unească pe James şi pe viitoarea lui soţie, şi dacă gătitul dăduse rezultate în ceea ce îi privea pe bărbaţii care lucrau la grajd, de ce nu ar fi eficient şi cu stăpînul lor?

Dar Temperance nu se pricepea deloc la gătit şi, din cîte îşi putea da seama, nici servitoarele nu ştiau mai mult; dar cît de greu putea fi, îşi spuse, mai ales că avea nişte instrucţiuni? Folosindu-se de cartea doamnei Farmer trimisă de mama ei,

Temperance se aşeză şi – cu stiloul primit – scrise un meniu, apoi îl trimise pe Ramsey să i-l dea stăpînului, oriunde era el.

Supă cremă de măcriş
Tocană de miel
Cartofi pasaţi Roşii înăbuşite
Salată de teci de fasole şi ridichi
Plăcintă de mere

Ramsey se întoarse gîfîind după o oră, anunţînd că domnul McCairn va veni la cină de cum se va înnopta. Băiatul scoase apoi din desagă un miel drăguţ şi i-l puse în braţe.

– Pentru cină, spuse, apoi întoarse calul şi se îndepărtă.

Temperance se uită la miel, care o linse pe faţă de cîteva ori, apoi îl lăsă pe dalele de piatră din faţa grajdurilor, dar animalul o urmă în bucătărie. Cînd o privi cu ochi mari, îi turnă un castron cu lapte şi i-l puse în faţă.

Temperance luă copia meniului din seara aceea, şterse „tocană de miel" şi scrise „somon cu sos de castraveţi", după care îl chemă pe Ramsey să caute o undiţă şi să-i aducă un peşte.

Apoi se gîndi cum să respecte reţeta.

Pînă să apună soarele şi să vină James la cină, Temperance fu prost dispusă şi emoţionată. Unde *era* femeia pe care mama promisese să o trimită? se tot întreba. Se întîlnise oare cu locuitorii din Midleigh şi renunţase? Dacă nu va apărea nimeni, nu o să-i mai poată găsi niciodată o soţie lui McCairn, şi nu o să poată pleca din locul ăsta. O să-şi petreacă viaţa lîngă aceşti oameni care o socoteau doar o glumă. Sau o să trebuiască să se întoarcă la Edinburgh şi să trăiască după regulile lui Angus McCairn?

James intră în bucătărie trîntind uşa de perete şi înăuntru se făcu imediat curent. Temperance ţipă la el.

– Închide uşa! Şi de ce ai venit pe la bucătărie? Nu ştii că eşti stăpîn aici şi se presupune că trebuie să intri pe uşa din faţă?

– Parcă spuneai că nu candidezi la mîna mea, obiectă el amuzat.

Temperance ridică din umeri şi rîse. Îşi pusese un şorţ, dar reuşise să se murdărească pe haine de făină şi peşte. Un lucru ştia sigur: nu va da lecţii de gătit.

O clipă, James se uită prin bucătărie ca şi cum nu o mai văzuse niciodată. În vatra uriaşului şi bătrînului şemineu ardea focul şi vechea masă de stejar din mijlocul încăperii strălucea de curăţenie, încărcată cu farfurii pline cu mîncare.

– Asta e ce ţi-am trimis eu pentru cină? întrebă, uitîndu-se la mielul care dormea pe o piele de oaie lîngă vatră.

– Mai mult sau mai puţin, spuse Temperance cu capul plecat ca el să nu vadă că roşise. Ce fel de menajeră era aceea care nu era în stare să taie un animal pentru masă?

Era o cameră mare, dar părea că se micşorase de cînd intrase el. Era plin de noroi şi purta acelaşi kilt vechi şi ponosit, dar poate că femeia care era pe drum – dacă va veni pînă la urmă – va găsi că genunchii lui goi arată romantic.

– Cina va fi servită în sufragerie, spuse întorcîndu-se cu spatele la el şi luînd de pe masă o supieră plină.

O aşeză pe masa din sufragerie şi cînd se întoarse îl văzu stînd în cadrul uşii, pe care o ocupa în întregime cu trupul lui. Rămăsese cu gura căscată privind roată prin încăpere.

– Cum ai reuşit? întrebă el, uitîndu-se la camera curată, la sfeşnicele de argint, masa frumos aranjată, focul care ardea în şemineu.

– M-au ajutat bărbaţii, spuse repezit, îndreptîndu-se spre bucătărie, dar el îi tăie calea.

– De ce e pus doar un tacîm? Şi unde ai găsit vasele?

– Dacă îţi spun, nu o să mă crezi, ripostă iritată.

– Nu am altceva de făcut decît să te ascult, spuse liniştit. Şi nu pot să mănînc singur. Cel puţin nu tocană de miel.

Temperance se gîndi brusc ce mult i-ar plăcea să stea de vorbă cu cineva. Singurele vorbe pe care le adresase cuiva de cînd venise în locul ăsta îngrozitor fuseseră „adu asta", „fă asta", „mută asta". Şi era obosită. Ar fi vrut să se aşeze, să se odihnească puţin. Şi dacă femeia aceea va sosi pînă la urmă, se va scuza.

– Bine, spuse. Îţi ţin companie.

– În spatele dulapului? întrebă James, înghiţind ultima bucată de somon.

– Mi-am dat seama că partea de jos era mai puţin înaltă decît partea de sus, aşa că am presupus că trebuie să fie o ascunzătoare. Tînărul Ramsey a scos rafturile cu o rangă şi vasele era înăuntru. Sînt Wedgwood.

– Au vreo valoare? întrebă ridicînd platoul cu pîine cu unt şi examinîndu-l în lumină.

– Depinde de model şi de cît de vechi e. Astea sînt în stare foarte bună, aşa că e posibil să valoreze ceva. De ce crezi că au fost ascunse?

Luă o înghiţitură din vinul trimis de mama lui Temperance.

– Bunicii mele îi plăcea să cheltuiască. Spuse asta privind într-o parte, cu buzele strînse. După o clipă, întoarse privirea spre ea. Cînd eram copil, tata ne-a spus că obişnuia să cumpere tot felul de lucruri şi să le ascundă ca să nu le găsească soţul ei.

– Am avut o prietenă care făcea la fel, spuse Temperance. Avea treizeci şi cinci de ani şi era necăsătorită pentru că tatăl ei respinsese unsprezece peţitori şi... cumpăra diverse lucruri.

– Voi, femeile, aveţi un fel de a răni bărbaţii, comentă el cu amărăciune.

– Noi! Temperance aproape că săltă din scaun. Dacă ai ştii ce am văzut eu, ce li s-a întîmplat femeilor din cauza voastră....a bărbaţilor!

– Ha! exclamă James. Pot găsi oricînd o poveste mai dramatică decît orice mi-ai putea spune. Am un prieten care are unsprezece copii.

Temperance aşteptă un argument solid, dar bărbatul luă o înghiţitură de salată de fasole verde şi nu spuse nimic.

– Ei bine?

– A avut un accident cînd eram mici. Nu mai amintesc detaliile îngrozitoare, dar nu poate avea copii.

Temperance îl privi fix, apoi zîmbi.

– A, înţeleg. Dacă le spune oamenilor că nu sînt copiii lui, trebuie să explice de unde ştie sigur. Dar, lăsîndu-i să creadă că sînt într-adevăr copiii lui, e considerat un bărbat viril.

– E o dilemă, nu? zise James, întorcîndu-i zîmbetul. Tu ce ai face într-o asemenea situaţie?

– Dacă aş fi femeie sau bărbat?

– Ce ţi-ar plăcea să fii? întrebă. Şi rîseră amîndoi.

În momentul acela se auzi o bătaie în uşă şi Temperance se abţinu să nu exclame „În sfîrşit!". Aruncă şervetul pe masă.

– Mă întreb cine poate fi la ora asta, spuse alergînd la intrare să deschidă.

În cadrul uşii se afla una dintre cele mai frumoase femei pe care le văzuse vreodată. Avea o faţă mică, în formă de inimă,

ochi mari, albaştri, un nas mic deasupra unei guri cu buze pline care îi dădeau un aer uşor îmbufnat. Cîrlionţi blonzi ieşeau de sub pălăria ei albastru-turcoaz, perfect asortată cu culoarea ochilor. Acest cap minunat continua un corp micuţ, cu o talie subţire şi un piept imens, şi avea cel mult optsprezece ani. Era superbă şi Temperance ştiu că nu era bărbat care să-i reziste.

Numai că apoi deschise gura aceea adorabilă şi spuse:

– O tu trebuie că eşti Temperance şi eu sînt Charmaine dar toţi prietenii îmi spun Charming (Fermecătoare) pentru că aşa şi sînt şi tatăl tău vitreg a spus că eşti fată bătrînă dar eşti mai drăguţă decît credeam chiar dacă ai riduri în jurul ochilor dar mama spune că dacă nu mă uit pieziş sau nu rîd prea mult nu o să fac riduri dar pot să spun că şi mama are numai că ea spune că a rîs mult în copilărie aşa că eu nu rîd deloc dar oricum nu găsesc prea multe lucruri amuzante şi sînt aici pentru că nu am mai întîlnit un cap încoronat pînă astăzi dar mama ta a spus că nu e chiar os regal dar în America de unde sînt eu dar a şi tu eşti tot din America nu-i aşa deci e îngrozitor de frumos o şi e atît de romantic nu-i aşa şi de aceea vizitiul a trebuit să dea cu ciocanul în roata trăsurii ca să o scoată din osie şi părea că am rămas blocaţi în mijlocul drumului şi ce avem la cină dar mîncarea nu e prea bună în ţara asta nu vreau să spun că acasă pot să mănînc tot ce vreau nu crezi că e drăguţ să faci nunta primăvara şi crezi că regele mă primeşte şi e aici?

Lui Temperance îi trebuiră cîteva clipe să-şi dea seama că fata tăcuse.

– Dacă regele e aici? întrebă.

– Nu, spuse Charmaine încet, ca şi cum ar fi trebuit să-i explice. Adică el. Înălţimea sa, lordul James.

– A. Temperance îşi simţi capul golit de orice gînd.

– Vreau să-l cunosc şi să-l fac să mă placă, dar oricum toţi bărbaţii mă plac şi mama ta a spus că sînt exact ce-i trebuie sau ce crezi tu că-i trebuie nu ştiu exact care dar cînd o să mă mărit cu el nu vreau să trebuiască să locuiesc în locul ăsta oribil aşa că aş vrea să trecem peste toate înainte să îl cunosc ca să ştiu exact...

– Charmaine! ţipă Temperance atît de tare încît se uită spre uşă să vadă dacă James auzise ceva. Lasă-mă pe mine să vorbesc, vrei? Adică, nu că nu ai fi...

– Fermecătoare asta sînt şi toată lumea o spune dar te las pe tine să vorbeşti pentru că eşti cu mult mai în vîrstă ca mine aşa că o să-mi închipui că eşti mama pentru că îi semeni foarte tare dar chiar ar trebui să faci ceva în privinţa acelor riduri de la ochi o să-ţi dau eu nişte cremă pe care am adus-o cu mine dar la vîrsta ta ar trebui să foloseşti alifie cu care se dă mama pentru că spune...

– Linişte! sîsîi Temperance, şi o împinse din spate în sufragerie.

Ce îşi închipuise mama ei cînd o trimisese pe tînăra asta idioată? se întrebă Temperance. Cum putea să se îndrăgostească cineva de o asemenea persoană?

Apoi o observă cum merge, unduindu-şi şoldurile sub talia aceea incredibil de subţire şi îşi spuse că, dacă va reuşi să o facă să nu deschidă gura, ar putea fi plăcută. Pe de altă parte, bărbaţii preferă tot timpul frumuseţea inteligenţei, aşa că probabil nu avea rost să-şi facă griji.

Urmînd-o pe Charmaine în sufragerie, se privi într-o oglindă atîrnată pe perete. Cadrul se îngălbenise, dar Temperance putea distinge foarte bine ridurile formate la coada ochilor despre care tot pomenise Charmaine. „Atîta pagubă", spuse dezgustată, apoi se grăbi să o ia înainte şi să intre în sufragerie în faţa ei.

Temperance o privi pe Charmaine, duse degetul la buze şi deschise uşa de la sufragerie.

– Se pare că avem un oaspete, spuse Temperance radiind. Domnişoara Charmaine Edelsten. Lordul James McCairn. Temperance nu ştia dacă James era într-adevăr lord, dar i se păru că sună bine. Trăsura domnişoarei Edelsten s-a stricat, a văzut luminile şi a venit aici. Se poate să ia cina cu tine în timp ce se repară trăsura?

Temperance observă că James nu putea să-şi ia ochii de la fată şi, din fericire, Charmaine se uita modest în jos.

– Sigur că da, spuse James voios, şi sări să tragă un scaun.

Mie nu mi-a tras scaunul, se gîndi Temperance, dar îşi aminti că dacă se purta aşa faţă de Charmaine, era semn bun. Temperance avea tacîmuri pregătite şi se bucura că găsise farfuriile acelea frumoase. Apoi observă, ridicînd capul, că nu mai rămăsese deloc somon. Gătise pentru mai mult de două persoane, dar părea că terminaseră amîndoi tot peştele.

– Vrei puţină supă? întrebă Temperance şi îi puse cu polonicul în farfurie ce mai rămăsese din supa cremă.

– Şi ce te aduce pînă aici? întrebă James gudurîndu-se ca toţi bărbaţii în preajma unei femei frumoase.

Charmaine vru să răspundă, dar Temperance interveni repede:

– Privelişte! Şi istoria! Domnişoara Edelsten e îndrăgostită de amîndouă, nu-i aşa, domnişoară Edelsten?

Charmaine se pregăti din nou să răspundă, dar James spuse, întorcîndu-se să o privească pe Temperance:

– De unde ştii că-i place istoria? O cunoşti? o întrebă suspicios.

– Nu am văzut-o niciodată pînă în seara asta, replică Temperance drăgălaş şi sincer. Dar mi-a povestit toate acestea cît am stat în hol.

– Te rog atunci să o laşi pe ea să povestească acum, spuse James, întorcîndu-se spre Charmaine, cu trăsăturile îmblînzite. Ce spuneam?

Charmaine încercă să răspundă.

– Îi place istoria clanurilor, interveni Temperance tare. Ca şi mie, de altfel. Poate mergem mîine toţi trei la o plimbare şi ne arăţi unde s-au purtat bătălii.

James o privi pe Temperance de parcă îşi ieşise din minţi.

– Despre ce bătălii vorbeşti?

– Credeam că s-au purtat bătălii pe tot teritoriul Scoţiei. Războaie între clanuri. Nu în Scoţia a făcut nişte isprăvi prinţul Charlie Bonnie? Nu în apropiere a avut loc Cucerirea Normandă?

– Nu, răspunse James cu voce joasă, Bonnie Price Charlie nu a făcut nimic aici. Cu voce tare: Şi normanzii nu au fost învinşi aici. De fapt, domnişoară O'Neil – aproape că striga – cucerirea normandă s-a petrecut în *Anglia*.

– A, spuse Temperance, dar continuă repede, văzînd că Charmaine se pregătea din nou să spună ceva: Pariez că domnişoara Edelsten ştia lucrurile astea. E o persoană cu adevărat pasionată de istorie, am dreptate, domnişoară Edelsten? Dar nu o lăsă pe Charmaine să răspundă. Cred că ar trebui ca mîine, în calitate de stăpîn al ţinutului, să ne povesteşti ce s-a întîmplat cu adevărat în această parte a Scoţiei.

– Domnişoară O'Neil, spuse James încet, dacă nu o laşi pe această tînără să vorbească, te sui pe un cal şi te trimit înapoi la unchiul meu chiar în seara asta. M-ai înţeles?

Temperance trase adînc aer în piept şi se aşeză la masă, apoi schiţă un zîmbet în direcţia lui James.

Bărbatul se întoarse spre Charmaine.

– Şi acum, domnişoară Edelsten, spune-mi cîte ceva despre tine.

– A dar nimeni nu îmi spune domnişoară pentru că sînt Charmaine pur şi simplu şi mama spune că mi se potriveşte numele pentru că aş putea să farmec şi păsările din copaci dacă aş vrea dar nu ştiu dacă aş vrea pentru că păsările sînt nişte făpturi cu adevărat înfricoşătoare nu-i aşa şi nu ştiu nimic despre istorie nu ştiu de ce a inventat Temperance asta pentru că vreau să mă cunoşti aşa cum sînt cu adevărat pentru că tu eşti lord şi o să-ţi dai seama imediat cine sînt şi ce e în mintea mea nu prin haine şi o dar am făcut o glumă dar nu pot să rîd altfel fac riduri ca Temperance şi nu pot face asta pentru că...

James o privi pe Temperance o clipă, dar ea nu ridică privirea. Bineînţeles, nu putea şti că ea o chemase pe această tînără şi că mama acesteia o trimisese, dar asta nu-i uşura conştiinţa lui Temperance. Nu o să fiu niciodată o bună jucătoare de cărţi, îşi spuse uitîndu-se spre ferestrele întunecate, peste capetele celor aşezaţi la masă.

– Şi chiar mi-ar plăcea să văd locul şi mai ales să-l cunosc pe acest prinţ pentru că mă întreb ce vreţi să spuneţi cînd îi spuneţi „Bonny"* poartă o bonetă dar oh am mai făcut o glumă aşa că vedeţi e destul de greu să nu rîd cu un asemenea simţ al umorului şi mama spune că ar trebui să notez ce spun pentru că fac atît de multe glume...

* Personajul confundă adjectivul scoţian „bonny" (chipeş) cu porecla sub care era cunoscut prinţul Charles Edward Stuart, pe principiul cacofoniei, şi leagă acest cuvînt, al cărui nu-l cunoaşte, cu „bonnet".

Temperance se întoarse şi îl văzu pe James că se ridică de la masă. O să iasă din încăpere, gîndi, dar el se îndreptă spre fereastră şi o deschise larg. Era un aer destul de închis în cameră, dar poate i se părea doar pentru că îi venea ei greu să respire.

– Şi servitorii tăi îţi spun lord şi mă întrebam asta pentru că mă întrebam cum îi spun soţiei tale servitorii care lucrează la castel dar acesta nu este un castel nu-i aşa dar oricum n-am fost niciodată pînă acum într-un castel în care să locuiască cineva dar crezi că or să-i spună soţiei tale doamna lord sau crezi că or să-i spună o Doamne îţi place de mine nu-i aşa Înălţimea voastră dar oricum mulţi bărbaţi reacţionează aşa...

Uimită, Temperance văzu că James se apleacă, o ia pe domnişoara Charmaine Edelsten în braţe şi o duce spre fereastră. Ca să fim chiar sinceri, Charmaine nu se oprise din vorbit nici măcar să-şi tragă răsuflarea. Temperance se gîndi că poate bărbaţii o luau în braţe în fiecare zi şi ea era obişnuită cu asta.

–... dar mama mea spune că un bărbat nu poate să se abţină să nu se îndrăgostească de mine pentru că sînt atît de fermecătoare încît nu trebuie decît să deschid gura şi bărbaţii au să mă iubească şi a spus că aş putea foarte uşor să devin o doamnă lord sau cum s-o fi numind soţia ta pentru că...

James o aruncă pe Charmaine pe fereastră, cu tot atîta delicateţe cu care ar fi aruncat un sac de cartofi. Fata aterizâ cu o bufnitură surprinzător de puternică pentru o făptură atît de mică.

James închise apoi fereastra şi trase draperiile grele de damasc roşu, stîrnind praf în cameră. Se aşeză apoi la masă ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat şi o privi pe Temperance cu ochii lui întunecaţi, îndemnînd-o să spună ceva.

– Cred că trebuie spălate draperiile.

Se întoarse pentru o clipă şi Temperance văzu un zîmbet jucîndu-i în colţul buzelor. Cînd o privi din nou, ea spuse:

– Vrei plăcinta caldă sau rece?

– O vreau *tăcută,* replică James şi izbucniră amîndoi în rîs.

Dragă mamă,

Încercarea cu fermecătoarea Charmaine nu a reuşit. Poate ai putea să trimiţi o tînără la fel de frumoasă, dar nu chiar aşa de proastă, şi n-ar strica să aibă măcar o bună educaţie. Şi poate ar fi mai bine să fie ceva mai în vîrstă.

Scumpa ta fiică,
Temperance.

8

A doua zi, Temperance se trezi din somn pe la şase dimineaţa şi se gîndi că ar trebui să-l întrebe pe James ce îşi dorea de la o soţie.

Nu era o idee care să pună pe jar omenirea, dar era revoluţionară în felul ei. Ea experimentase doar despărţirea bărbaţilor de femei. Avusese de a face cu bărbaţi care îşi beau puţinii bani pe care îi cîştigau, lăsîndu-şi soţia şi copiii fără nici un mijloc de trai. Încercase să le găsească slujbe femeilor bătute, batjocorite şi apoi abandonate de bărbaţii ce intraseră în viaţa lor.

Temperance nu se gîndise niciodată să încerce să unească un bărbat şi o femeie.

Cît timp se îmbrăcă, privi ţintă hainele din cufăr, refuzînd să privească în jos. Auzise noaptea aceea zgomote care aduceau foarte mult cu chiţăituri de şoareci. Nu voia nici măcar să se gîndească la cuvîntul „şobolan".

Cel puţin acum o să le pot înfrunta pe femeile din casele de raport îşi spuse, pentru că ce este asta dacă nu o mare casă de raport?

Îşi puse o fustă de lînă care îi ajungea abia pînă la glezne. („Scandalos!" spusese mama ei), o bluză de bumbac cu mîneci

lungi, o curea mare de piele şi cizme grose pînă la glezne, apoi coborî.

– Şi unde stă toată ziua? întrebă cînd ajunse în bucătărie. Acum, că făcuse curat, încăperea devenise un focar de activitate. Nu i se întîmplase să intre în bucătărie şi să nu găsească pe una sau pe amîndouă bătrînele şi, de obicei, cel puţin pe unul dintre bărbaţi. Ramsey începuse să hrănească mielul dintr-o sticlă; îl botezase chiar Isaac, după povestirea din Biblie cu copilul care fusese cruţat de la moarte.

În ziua aceea cele două femei, doi bărbaţi şi băiatul care se aflau acolo se pregătiră să-i răspundă cu toţii la întrebare.

– Dacă vreunul dintre voi zice că e la Grace, nu o să aveţi parte de cină diseară.

Toţi cinci puseră capul în pămînt şi nu spuseră nimic.

Temperance numără încet pînă la zece, apoi adăugă liniştit:

– Spunea că e păstor şi pescar. Unde face lucrurile astea?

Cinci feţe se întoarseră deodată spre ea cu o expresie de uşurare. Ramsey, care şedea la masă şi mînca, ţinînd în braţe mielul care zvîrlea din picioare, spuse:

– Pe culmea muntelui. O să stea acolo toată ziua. Dar nu poţi să te duci acolo dacă asta ai de gînd să faci.

– De ce nu? întrebă, temîndu-se de răspuns. Din moment ce McCairn părea să aibă drepturi absolute în locul acela, era oare posibil să facă orgii acolo? El şi Grace?

– Drumul e prea dur pentru o doamnă de la oraş, spuse Aleck.

Auzind acestea, Temperance avu un gest de neîncredere. Nu cunoscuse niciodată oameni atît de aroganţi. Îşi închipuiau că o femeie crescută la oraş nu mai e bună de nimic.

Zîmbi.

– Sînt sigură că ai dreptate, dar dacă mi-ai arăta în ce direcţie să o iau, cred că mi-ar plăcea să fac o plimbare uşoară, ca la oraş. După ce pregătesc ceva pentru masa de prînz, mai adăugă.

O oră mai tîrziu umpluse un rucsac de pînză cu paste şi portocale şi o sticlă de pămînt cu vin îndoit cu apă. În timp ce tăia carnea şi legumele şi frămînta aluatul, toţi cei din bucătărie o urmăriseră încercînd să-şi ascundă curiozitatea.

La ora şapte dimineaţa spuse: „Ramsey, sînt gata", apoi îşi puse rucsacul în spate.

Nu fu surprinsă să vadă în faţa casei, înşeuat, un cal mare şi nervos, ridicîndu-se în două picioare. Deşi nimeni nu intrase sau ieşise din bucătărie, păreau să ştie dinainte tot ce făcea sau avea de gînd să facă.

Temperance avu senzaţia că o să se sufoce dacă nu va întreba cum făcuseră semn calului că e timpul să pornească. Îl aşteptă mai întîi pe Ramsey, apoi îl prinse de braţ ca să o ajute să urce în spatele lui; pe drum, se ţinu bine de şa.

Din noaptea în care sosise pe pămîntul clanului McCairn, nu făcuse decît cîţiva paşi în afara casei, aşa că acum privea cu interes împrejurimile. Cînd Ramsey conduse calul mare şi nervos în susul unei poteci înguste, stîncoase, mărginită de un deal abrupt pe o parte şi de nimic în cealaltă parte, Temperance trebui să-şi învingă tentaţia de a striga că vrea să descalece.

Probabil că Ramsey simţise că se teme pentru că se întoarse în şa şi îi zîmbi.

– Nu întîlneşti astfel de obstacole în oraş, nu-i aşa?

– Sînt unele clădiri înalte, spuse, încercînd să nu arate că era speriată de moarte. Un pas greşit şi puteau să-şi găsească moartea. Dar cu toate că încleştase mîinile pe şa, ţinea capul

întors spre dealul din dreapta lor, refuzînd să se lase cuprinsă de frică.

– Uite, acolo e McCairn, spuse Ramsey blînd. Apoi, spre groaza lui Temperance, opri calul.

Trebui să tragă adînc aer în piept înainte să se întoarcă şi să privească în jur, dar priveliştea era de o frumuseţe care alungă imediat teama.

La picioarele ei se întindea, ca într-o poză dintr-o poveste, un sat frumos. Era mic, nu mai mult de douăzeci de case de o parte şi de alta a unui drum îngust care şerpuia spre poalele muntelui pe care se aflau. Erau case văruite, cu acoperişuri de stuf. Din cîteva hornuri ieşea fum; se vedeau pui de găină într-o curte, cîţiva oameni, femei cu coşuri în braţe, copii care se jucau în stradă.

Fiecare casă părea să aibă o grădină în spate şi distingea nişte hambare şi nişte grajduri pentru animale.

– E frumos, şopti. Se uită apoi mai departe şi observă că doar o limbă îngustă de pămînt lega satul de continent. De o parte se aflau casele satului, de alta casa de piatră veche şi dărăpănată a lui James McCairn, iar în mijloc muntele.

– E aşa de izolat, spuse. Copiii pleacă de aici cînd cresc?

– O, da, răspunse trist Ramsey îndemnîndu-şi calul.

– Dar tu nu o să pleci? întrebă ea.

Întrebarea păru să-l amuze.

– Nu, eu nu, replică el, de parcă ar fi fost o glumă. Nu eşti ca celelalte, spuse o clipă mai tîrziu.

– Pot să o iau ca pe un compliment?

Băiatul răspunse ridicînd din umeri şi îndemnă calul, în timp ce Temperance scrîşni din dinţi, încleştînd bine mîinile pe şa. Ferească Dumnezeu să o complimenteze vreunul dintre ei. Nu conta că acum le plăcea atît de mult curăţenia din bucătărie încît

ar fi stat tot timpul acolo, era convinsă că ar fi murit mai degrabă decît să spună „Bravo, fetiţo" sau cum or fi zicînd ei pe acolo, prin Scoţia.

I se păru că trecuseră ore pînă cînd ajunseră pe ceea ce părea a fi vîrful muntelui şi băiatul opri calul.

– Aici trebuie să cobori, spuse, întorcîndu-se să o ajute. McCairn nu poate vedea calul de aici.

Se clătină pe picioare pe solul stîncos. Îl privi:

– De ce nu?

Băiatul zîmbi în timp ce strunea calul să meargă de-a-ndăratelea în josul potecii.

– E prea periculos pentru caii lui preţioşi. Ar putea să cadă; şi atunci cu ce s-ar mai întrece în competiţiile cu ceilalţi moşieri? Nu avem cine ştie ce, dar cîştigăm cursele, spuse băiatul. Apoi, cu o licărire rea în ochi, lovi calul şi porni în josul potecii abrupte şi înguste cu o viteză care îi tăie răsuflarea.

– Dacă ar fi fiul meu, aş... Se opri la acest gînd pentru că i se părea destul de greu să controlezi un băiat aşa de mare ca Ramsey.

Se opri un moment să se uite în jur, la valea cu flori de primăvară, să asculte cîntecul păsărilor şi să respire aerul proaspăt şi curat.

– Nu e ca la oraş, nu-i aşa?

Temperance tresări din tot trupul la auzul vocii, se întoarse şi îl văzu pe James. Spuse, cu mîna dusă la inimă să-i potolească bătăile:

– Nu, nu e ca la oraş, dar şi oraşele au cu ce se mîndri. Au balet şi operă şi...

James se întoarse şi se îndepărtă.

Temperance încercă să ţină pasul cu el, dar se împiedica de stînci şi de peticele de iarbă.

– Spune-mi, domnule McCairn, toți scoțienii sînt așa de nepoliticoși sau doar cei care locuiesc pe insula asta?

– Nu e o insulă, nu încă, spuse el peste umăr. Cu ce cal ai venit?

– Cal? întrebă Temperance, nevrînd să-i facă necazuri lui Ramsey.

– Încerci să mă faci să cred că ai venit pe jos pînă aici?

– Nu înțeleg de ce vă închipuiți toți că...

James se opri și o privi aspru. Nu avea rost să încerce să mintă.

– Un cal mare, cu pielea roșiatică, cu o pată albă pe piciorul drept din spate.

James încuviință și porni mai departe, iar Temperance să grăbi să-l urmeze.

– Și de ce ai venit astăzi aici? întrebă. Ce vrei de la mine?

Ce putea să spună? Că voia să vadă ce fel de femeie este aceea care te-ar face să-i ceri mîna, ca să o poată comanda prin poștă pentru ca ea să poată pleca din locul acela? Nu părea varianta cea mai potrivită.

– Sînt puțin plictisită, asta-i tot, spuse. Mă gîndeam să văd împrejurimile.

– Hm! pufni James. Toți americanii își închipuie că noi, scoțienii, sîntem proști?

– Nu, doar eu speram să fie așa, spuse fără să se gîndească, dar zîmbi cînd îl auzi rîzînd. Ce faci aici toată ziua? Stai de unul singur?

Auzind întrebarea, se opri și se întoarse să o privească, ridicînd din sprîncene.

– De-asta ai venit aici? Ca să fii singură cu mine?

– Poate în visurile tale, replică prompt.

Bărbatul zîmbi și porni din nou.

Îl urmă în josul unei văi mici, urcară apoi și cînd ajunseră sus auzi behăitul oilor. James se opri și ea se întoarse și văzu că partea sudică a muntelui era aproape acoperită de sute de oi. Din loc în loc se vedea un cîine care alerga, gonind oile, și cîțiva oameni care mergeau pe partea abruptă a muntelui.

– Din păcate, nu sîntem singuri, comentă ea, părînd nefericită. Nu-i rost de o răpire astăzi.

O clipă James se uită la ea uimit, apoi dădu capul pe spate și rîse atît de tare că i se vedeau venele de la gît. Era într-adevăr foarte frumos, își spuse, și dacă ar fi fost o femeie căreia să-i placă aventura, ar fi primul pe care l-ar alege.

Mai jos de unde stăteau ei, doi bărbați auziseră rîsul și se uitară în sus. Temperance ridică brațul și le făcu semn, dar gestul păru să-i împietrească.

– Fac pariu că nu le vine să creadă că nu sînt Grace, zise.

James nu spuse nimic, așa că se întoarse și îl văzu că o fixează încruntat.

– Bîrfesc prea mult.

– Dacă te referi la trîntorii aceia care stau toată ziua pe la grajduri și prin casă, cam cu asta se ocupă. E legal ca un moșier să-și biciuiască oamenii?

James rîse din nou.

– Voi, americanii! spuse. Ce idei vă faceți despre noi! Dacă tot ai venit pînă aici, ce ai de gînd să faci?

– Nu să fac curat, spuse cu emfază.

– Bine, atunci ce zici dacă m-ai ajuta cu asta? întrebă, conducînd-o pe potecă în jos.

În spatele unui gard viu scund zăcea o oaie mare, gîfîind.

– E pe moarte? întrebă Temperance, privindu-l.

– Nu dacă fac ce trebuie. Tu așază-te la capătul acela, eu dincolo și o să o ajutăm.

Îi trebuiră cîteva momente ca să-şi dea seama ce voia să spună; apoi se gîndi că poate oaia trebuia să fete.

– A, spuse. Înţeleg. Poate ar trebui să chemăm un veterinar.

– Da, sigur. Şi o să ne trimită factura. Nu, aici McCairn e veterinarul. Eşti gata? Ţine-o. E cu spatele şi trebuie să-l întorc.

Temperance nu ar fi crezut niciodată posibil ceea ce s-a întîmplat în următoarea oră din viaţa ei. Cînd James încercase să împingă mielul, descoperise că erau doi şi avea braţul prea gros că să-i poată trage afară.

Aşezat pe călcîie, o privi pe Temperance.

– Nu e destul loc pentru mine. O să trebuiască să faci tu asta.

– Eu? zise Temperance. Dar nu pot...

– Dă-ţi jos cămaşa asta sclifosită să nu te murdăreşti şi împinge-ţi braţul înăuntrul ei şi scoate mieii. Dacă nu reuşeşti, or să moară toţi trei.

– Să-mi dau jos...

– Haide, femeie, nu e timp de pierdut. Nu te vede nimeni.

– În afară de tine, spuse Temperance, privindu-l peste oaia care gemea.

– Şi crezi că n-am mai văzut cum e făcută o femeie? O privi cu dezgust. Cum vrei... Murdăreşte-te de sînge, dar hai o dată, copilă.

Poate felul în care îi spusese „copilă" o făcu să i se supună. După întîlnirea cu fermecătoarea Charmaine din noaptea trecută avea nevoie să se simtă mai tînără decît mama unei fete de optsprezece ani.

Îşi descheie iute nasturii de la bluză, o trase din fustă şi o aruncă pe gardul viu. Se gîndi o clipă că bine făcuse profitînd de pe urma odiosului Angus McCairn şi purta acum o cămăşuţă de corp minunată. Era albă, dar se prindea în copci şi avea o broderie de mînă cu flori în partea de sus.

– Bine, şi acum ce trebuie să fac? întrebă, trecînd de cealaltă parte a oii.

A durat trei sferturi de oră ca să întoarcă mielul înăuntrul animalului. Şi la fiecare cîteva minute, uterul oii se contracta puternic, strîngîndu-i braţul atît de tare încît îi dăduseră lacrimile de durere.

– Te descurci foarte bine, spuse James blînd, din spate, şi înţelese că era emoţionat pentru că accentul devenise şi mai pregnant. Îşi pusese mîinile lui mari pe umerii ei şi îi frămînta cît timp ţineau contracţiile.

– Relaxează-te. Respiră adînc, îi şopti la ureche.

Cînd contracţiile scăzură în intensitate şi îşi simţi iar braţul, el o întrebă ce simţea în uterul oii.

– Caută piciorul. L-ai găsit? Acum trage. Nu, n-o să o doară. Trece prin dureri mult prea mari ca să-şi dea seama ce-i faci. Aşa, foarte bine. Trage. Încet, acum. Aşa. Încă o dată. Mai tare!

Brusc, mielul ţîşni în poala lui Temperance. Era ud şi plin de sînge şi învelit într-un sac de mucus, dar Temperance nu-şi amintea să fi văzut ceva atît de frumos. Ţinea în braţe mica făptură şi se uită mirată la James.

– Mai e unul, spuse el, zîmbind. Ocupă-te de el. Apoi o să-i curăţăm şi o să încercăm să o facem pe mamă să-i hrănească.

Cu al doilea miel a fost mai uşor, iar Temperance simţea că acum contracţiile erau din ce în ce mai uşoare. Se uită alarmată la James.

– Scoate mielul. O să avem grijă de mamă mai tîrziu.

Peste alte cîteva minute, un alt miel se afla în poala lui Temperance. Îl privi pe James care strîngea iarbă şi încerca să cureţe mieii. Fără să se gîndească, Temperance luă o pînză albă de pe gard şi începu să şteargă al doilea miel.

Mielul de care avea grijă James se duse instinctiv la mama lui să sugă, dar aceasta stătea întinsă, gîfîind.

– E pe moarte, spuse James blînd. Îmi pare rău că ţi s-a întîmplat aşa de prima dată.

– Prima mea oaie, spuse Temperance cu emfază, aşezînd mielul lîngă fratele lui. Puse apoi palma pe pîntecele imens al oii.

– Am asistat în trei rînduri la naşterea unor femei, spuse punînd o mînă peste cealaltă şi apăsînd burta oii. O dată placenta a rămas prinsă înăuntru şi moaşa a apăsat şi a apăsat pîntecele femeii pînă cînd...

Apăsa cu atîta putere încît nu mai putu vorbi.

James puse mieii deoparte, îngenunche lîngă Temperance şi o ajută să apese. Şi după cîteva momente, oaia dădu afară placenta care căzu cu zgomot pe pămînt.

James şi Temperance se dădură înapoi şi priviră o clipă. Oaia păru că încetase să respire; apoi deschise ochii, înălţă capul şi mişcă picioarele.

– Vrea să se ridice, spuse James, cu voce triumfătoare.

Se ridicară şi ei, ajutară oaia să stea pe picioare şi, după ce se clătină cîteva momente, o luă la fugă, urmată de miei.

– Ingraţii! zise Temperance rîzînd, privindu-l pe James. Se depărtase de ea şi ţinea în mînă ceea ce fusese cămaşa ei curată.

– Ţi-am spus că nu ar fi trebuit să o dau jos, spuse ea zîmbind, luînd-o cu vîrful degetelor. Ce o să-mi pun pe mine pînă jos?

James îşi scoase zîmbind cămaşa şi rămase cu pieptul gol.

Temperance o luă şi o îmbrăcă, făcînd haz de mînecile care îi treceau mult peste încheieturi, iar poalele îi ajungeau la genunchi. James îi ridică braţul, întoarse mînecile şi o încheie la manşete. Cînd ajunse la a doua manşetă, arătă spre rucsacul lăsat pe pămînt cînd văzuse oaia.

– Ai ceva de mîncare acolo?

– Paste. Sînt...

– Pînă şi noi, în înapoiata Scoţie, am auzit de asemenea mîncăruri străine, spuse cu un zîmbet. Haide, ştiu un loc unde putem mînca.

Îl urmă fără ezitare, căci picioarele lui lungi mîncau pămîntul, şi se îndepărta tot mai mult de versantul muntelui unde bărbaţii aceia păşteau oile.

Un copac foarte bătrîn se înălţa drept din munte şi pămîntul de la tulpină părea acoperit cu stînci ascuţite, dar James coborî puţin şi întinse braţele să o ajute. Voi să-l ia de braţ, dar el se împotrivi.

– Sari, o să te prind, spuse. E prea abrupt pentru fusta asta.

Încercă să-i spună că e absurd, dar o clipă mai tîrziu îşi simţi corpul lăsîndu-se să cadă încrezător în braţele lui. O prinse de mijloc, o învîrti şi o puse pe potecă. Un fel de potecă, pentru că nu avea mai mult de cîţiva centimetri. Un pas greşit şi ar fi căzut.

– Dacă ţi-e frică, ţine-te de cureaua mea, spuse el, luînd-o înainte.

– „Scoate-ţi cămaşa; ţine-te de cureaua mea", nu e de mirare că nu vrei să te însori, cînd seduci fetele cu asemenea cereri.

Zîmbi cînd îl auzi pe James rîzînd. Ar trebui să înceteze cu asemenea afirmaţii scandaloase. Adevărul este că era o uşurare să se afle în prejma unui bărbat care nu o implora să renunţe la ce voia să facă în viaţă şi să se însoare cu el. Cîteodată Temperance se considera o provocare pentru bărbaţi, mai ceva ca a te căţăra pe cel mai înalt munte. Cîţi bărbaţi nu îi spuseseră: „Lasă toate astea şi fii soţia mea. Fii mama copiilor mei"?

Ştiind ce urmăresc, Temperance fusese mereu nevoită să ţină pentru ea replicile amuzante. Cel puţin, nu fusese niciodată în stare să le împărtăşească cu un bărbat.

Şi acum iată că putea. James McCairn era un bărbat cu care putea să rîdă fără să se teamă de consecinţe. Ca urmare, i se părea că replicile ei deveneau mai îndrăzneţe cu fiecare clipă.

James se opri atît de brusc încît Temperance trebui să se sprijine de spatele lui gol, ca să se ţină pe picioare. Ce piele caldă avea! îşi spuse retrăgînd mîna cu părere de rău.

– Ce crezi? întrebă el, întorcîndu-se.

Temperance se rezemă de versantul stîncos al potecii şi privi în jos. La picioarele lor se desfăşura satul, aceeaşi privelişte care îţi tăia răsuflarea pe care o admirase cu Ramsey de pe cal. La stînga se deschidea ceea ce părea a fi o peşteră.

– E frumos, mărturisi ea.

În secunda următoare James dispăru după un colţ şi ea îl urmă îndeaproape. Era într-adevăr o peşteră, adîncă de trei metri, lată de patru, înăuntrul căreia se afla un pat din scînduri aspre acoperit cu piei de oaie şi un cerc de piatră, unde se vedea că fusese aprins de multe ori focul.

Îl privi şi văzu expresia aceea de băieţandru, ca şi cum dorea cu adevărat ca ei să-i placă locul lui secret.

– Mai curat decît în casă, remarcă ea, convinsă.

James zîmbi şi puse rucsacul jos.

– Ia loc, zise el voios, aruncînd o piele de oaie pe jos, şi povesteşte-mi totul despre tine.

– Ei bine, începu ea, cu o sclipire jucăuşă în ochi, în timp ce el cotrobăia prin rucsac... iar mama spune că sînt aşa adorabilă dar ştiu asta pentru că toţi băieţii mi-o spun şi de aceea vreau să mă mărit cu un lord şi să devin o prinţesă...

James scoase un pateu din rucsac, se sprijini într-un cot şi muşcă.

– Nu cred că m-a mai făcut vreo femeie să rîd aşa cum rîd cu tine, spuse gînditor.

Temperance reveni brusc la realitate. Erau singuri în peştera aceea mică, el era pe jumătate gol şi...

– Şi de fapt, ce cauţi, aici? întrebă, privind-o cu coada ochiului.

– Tu ai nevoie de o menajeră şi eu am nevoie de o slujbă. Era bucuroasă să se gîndească şi la altceva decît la corpul lui gol.

Cu capul întors spre gura peşterii care dădea spre sat, el pufni:

– Eşti tu menajeră cum sînt eu preot. De fapt, ce ţi-a spus unchiul meu despre mine?

Temperance nu reuşi să scornească o minciună atît de repede, aşa că privi spre satul din depărtare.

– Ce mai vrea acum de la mine? întrebă, privindu-i profilul. Şi-a închipuit că o să fiu atît de copleşit de frumuseţea ta încît voi sfîrşi prin a trebui să mă însor cu tine?

– Bineînţeles că nu, replică ea, mult prea repede.

– A, dar mai e ceva, nu trebuie numai să ţii casa curată.

Vru să răspundă, dar el ridică mîna şi o opri:

– Nu, lasă, nu-mi spune, îmi plac şaradele. Sînt prea puţine lucruri la care să te gîndeşti în locurile astea. Deci, ce ar determina-o pe o fată americană să vină în locul ăsta îndepărtat din Scoţia ca să frece podelele? Nu e vorba de marea poveste de dragoste din Highlands, nu? Sau să fii nevasta unui şef de clan, chestii d-astea?

– Nu, nici vorbă. Temperance se uită la pateul cu carne de vită, ceapă şi cartofi, tras în aluat şi copt. Dacă ea îşi spunea

asta, pateurile erau într-adevăr delicioase. Poate că, la urma urmei, avea talent la gătit.

În ciuda faptului că manifesta un dezinteres prefăcut, încercările lui de a dezlega enigma prilejuiau cea mai interesantă conversaţie pe care o avusese de cînd sosise în Scoţia.

Trebui să se abţină ca să nu zîmbească atunci cînd îl văzu privind-o scrutător, încercînd să pună cap la cap puţinele informaţii pe care le avea.

– Să te ajut? se scăpă ea.

– Ha! În ziua în care n-o să mai reuşesc să-mi dau seama ce are de gînd o femeie, o să mă recunosc învins.

Îşi reţinu zîmbetul, apoi întoarse privirea spre el. Era o greşeală. Nu avea pe el decît kilt-ul, o curea lată de piele şi nişte ghete moi care-i ajungeau la jumătatea gambei. Hotărî că era mai prudent să se uite spre sat.

– Vrei să-mi spui în ce relaţii eşti cu unchiul tău? Avea aerul că ţine la tine, dar în acelaşi timp pare să facă lucruri care îţi displac.

James se ridică în capul oaselor şi se aplecă peste ea ca să ajungă la rucsac, iar Temperance simţi că i se opreşte respiraţia cînd îl simţi atît de aproape. Acum voi fi în stare să le spun femeilor că ştiu ce înseamnă să doreşti un bărbat, îşi zise ea. Totuşi, trebuie să le pot spune şi că am reuşit să-mi controlez emoţiile.

– ...şi căsătorie, spunea James.

– Scuză-mă, nu te-am auzit. Trebuia să se străduiască să-şi amintească unde se afla şi să nu se lase purtată înapoi la New York la fiecare cîteva minute.

– Am spus că unchiul meu e hotărît să mă însoare şi eu nu vreau.

– De ce? întrebă Temperance, privindu-l şi aşteptînd răspunsul lui cu un interes care nesocotea judecata.

– O dată căsătorit, nu mai ai libertate. Vrea să te întorci la cină în fiecare seară. Vrea să... să... Vrea să mergi cu ea la cumpărături în Edinburgh.

Vocea lui trăda un profund dezgust.

Temperance nu îşi putu stăpîni rîsul.

– Of, biet om torturat. Dar ce-ţi închipui? Că o să urce cu tine pe munte şi o să ajute oile să aducă miei pe lume?

– Da, spuse el atît de încet încît Temperance abia îl auzi.

Cînd se uită în ochii lui, privirea bărbatului era cruntă şi întunecată. Temperance reuşi cu greu să şi-o desprindă de-a lui.

Cînd vorbi, vocea ei era blîndă:

– Dacă te îndrăgosteşti de mine, domnule McCairn, o să te alegi cu o inimă frîntă. Unchiul tău mă plăteşte să fac slujba asta şi, cînd adun suficienţi bani, mă întorc la New York. Am mult de lucru acolo. Oamenii au nevoie de mine.

James îi zîmbi cu o asemenea expresie încît simţi că începe să transpire.

– Nu vreau să mă însor cu tine, nu vreau decît să te găsesc din nou în patul meu.

– Tu, eu şi Grace? Nu crezi că ar fi cam mare înghesuială? ripostă fără să clipească.

James rîse şi se întinse din nou, sprijinindu-se în coate.

– Ştii, cred că-mi place de tine. Nu eşti ca alte femei. Bine, acum spune-mi ce vrei atît de mult să ştii despre mine, încît ai venit pînă aici?

Întrebarea o descumpăni. Era un prea bun observator ca să reuşească să-i ascundă prea multe. Aşa că, cu cît se ţinea mai aproape de adevăr, cu atît mai bine.

– Nu ştiu mai mult decît tine de ce caută să te însoare. De fapt, nu am vorbit decît o singură dată cu unchiul tău despre asta. Mi-a spus că dacă o să fiu menajera ta... ezită... timp de şase luni, pe perioada verii... Adevărul era că Angus nu îi fixase un termen limită şi asta o înfricoşa uneori. Dacă nu reuşea să-i găsească lui James o soţie nici în zece ani?

– ... timp de şase luni, continuă, o să mă ajute să mă întorc în Statele Unite şi chiar o să facă o donaţie pentru una din cauzele mele.

– Cauzele tale?

– Le ajut pe femeile aflate în mizerie.

– A, cum eşti şi tu. Într-atît de strîmtorată, încît ai acceptat o slujbă de menajeră.

Cînd se întoarse spre el, era de-a dreptul furioasă.

– Unchiul tău este un nemernic infam şi mincinos, care refuză să se lase înduplecat sau să asculte vocea raţiunii sau... Făcu ochii mari, îngrozită.

– O, da, de acord, e tot ce spui tu, şi mai mult încă. Nu poţi să-mi spui nimic nou despre el. Dar pe tine cu ce te-a nedreptăţit?

– Mi-a înfăţişat această slujbă în cele mai atrăgătoare culori: căpetenia unui clan, un conac la ţară. Îmi închipuiam că o să am în subordine o armată de servitori şi că n-o să fiu ocupată mai mult de cîteva ore pe zi.

– Şi ai dat peste noi, spuse James, amuzat.

– De ce ţii grajdurile aşa de curate şi casa atît de... de...

James ridică din umeri şi se întinse să mai ia un pateu.

– Casa nu înseamnă nimic, în schimb, în fiecare an particip la curse şi cîştig bani, aşa că pentru mine caii au o însemnătate mai mare. De ce am nevoie de o casă aşa mare? Eu locuiesc aici.

– Dar dacă te însori...

– O dată e mai mult decît de ajuns.

– A, spuse Temperance cu un zîmbet uşor. Acum înţeleg. Îşi trase genunchii la piept şi îi cuprinse cu braţele, privind din nou spre sat. Acum înţeleg. Ai fost rănit în dragoste şi acum disprețuieşti toate femeile. Cred că am citit o carte despre asta.

Cum James nu spunea nimic, se întoarse. O fixa cu o privire stranie.

– Nu te-ai înţeles prea bine cu unchiul meu, nu-i aşa? Nu-i prea plac femeile care văd lucrurile aşa cum sînt în realitate, zise el în cele din urmă.

Temperance rîse.

– Nu prea bine, aşa-i. Vrei să-mi povesteşti despre soţia ta?

– Nu, spuse. Ai ghicit tot, ce rost mai are?

Temperance ar fi vrut să-şi muşte limba că fusese aşa de limbută. Dacă l-ar fi rugat cu frumosul, poate că i-ar fi povestit despre căsătoria lui ceva ce i-ar fi fost de folos.

– De ce ţine unchiul tău atît de mult să te vadă însurat? Pentru că ai nevoie de un moştenitor?

James zîmbi.

– Da, e o mare dispută cui îi revine bucata asta de pămînt la moartea mea.

– Atunci de ce insistă atît cu căsătoria?

James ezită o clipă.

– Cred că unchiului Angus îi place ideea de căsătorie. Mi-a scris că s-a căsătorit din nou de curînd. Nu am cunoscut-o, dar spune că nu se compară cu nici una dintre soţiile sale anterioare, o femeie foarte cumsecade şi blîndă. Lui Angus îi plac femeile blînde.

– Şi ţie ce fel de femei îţi plac? întrebă ea prompt.

– Cele care nu sînt prea curioase, zise el repede. Acum trebuie să mă întorc la oi, spuse şi se ridică.

– Dar...

Nu ştia ce să spună – că nu putea să plece pentru că ea nu aflase încă ce voia?

– Şi Grace cum e? întrebă, ridicîndu-se şi ea.

– De ce te interesează Grace?

– Nu mă interesează. Numai că îi aud numele atît de des şi probabil că eşti îndrăgostit de ea dacă ... vreau să spun, dacă...

Stătea în picioare în lumină, privind-o.

– Cred că oamenii bîrfesc prea mult şi tu îi asculţi. O să îmi aduci prînzul în fiecare zi?

– O să mă ajuţi să pun casa la punct? Nu pot să repar acoperişul sau să gonesc puii din dormitoare.

– Ce importanţă are dacă e curat sau nu? De ce nu te mulţumeşti să iei banii de la unchiul meu şi să aştepţi să treacă cele şase luni de sentinţă?

Ce putea răspunde? Că oricare dintre posibilele mirese pe care i le trimitea mama ei vor da înapoi la vederea casei?

– E posibil ca Angus McCairn să vrea să se asigure dacă îmi fac treaba cum trebuie.

– Mă îndoiesc, şi nu cred nici că tu îţi închipui că ar trimite pe cineva în inspecţie, spuse James încet, privind-o cercetător.

Temperance întoarse faţa să-şi ascundă roşeaţa. Îşi dădea seama că James ştie că-i ascunde unele lucruri şi că avea de gînd să afle despre ce este vorba.

Îl urmă de-a lungul potecii înguste; bărbatul urcă înaintea ei şi o ajută să suie pe versantul abrupt pînă lîngă bătrînul copac.

– Mergi drept în josul potecii aceleia largi, nu te depărta, şi o să ajungi în sat. O iei apoi la stînga şi ajungi la conac.

– Şi cămaşa ta? întrebă, întinzînd braţul. Avea pieptul gol, iar ea arăta, desigur, ciudat în cămaşa aceea care îi ajungea la genunchi.

– Mai am una, răspunse el, arătînd spre deal. Acum du-te, am pierdut deja destul timp.

– Şi eu, ripostă, iritată că îi vorbea de parcă ar fi fost o pacoste. Se întoarse repede şi porni în josul dealului; tot drumul nu se gîndi decît la ce se petrecea între James şi unchiul lui în legătură cu căsătoria. Era oare vorba de bani? Din experienţa ei cu casele de raport, învăţase că totul se reduce la bani sau la sex, ori la amîndouă. Ce se afla oare în spatele preocupării insistente a lui Angus McCairn de a-şi însura nepotul?

– O să aflu, şopti cu voce tare şi începu să compună în gînd o scrisoare către mama ei.

Dar cînd ajunse la capătul potecii abrupte şi văzu răspîntia, toate celelalte gînduri se risipiră. La stînga se afla casa murdară în care era nevoie de luni de muncă pentru a o face din nou primitoare. La dreapta se afla satul. Erau oare casele pline de femei care împleteau pulovere pentru a le vinde la Edinburgh? Ce putea învăţa de la aceşti oameni care i-ar putea folosi în New York?

9

Temperance se opri la capătul drumului care ducea spre sat. Nu putea să meargă pe „strada principală" îmbrăcată cu cămaşa stăpînului. În mai puţin de cîteva minute, toţi ar fi început să vorbească despre cine era şi ce căuta acolo – sau despre ce făcuse ea cu James.

– De parcă mi-ar păsa! îşi spuse şi se abătu din drum, îndreptîndu-se spre stîncile despre care ştia că se află la ţărm. Poate că o plimbare pe malul apei o va ajuta să gîndească mai limpede.

– Am găsit patru! auzi vocea unei fetiţe în timp ce ea însăşi păşea pe o stîncă. Se uită în jos şi zări o femeie înaltă, slabă, însoţită de o fetiţă în pragul pubertăţii; căutau ceva în nisipul de pe plajă, chiar lîngă apă.

Cînd o văzu, Temperance se simţi acasă: recunoscuse felul în care mergea femeia, felul în care îşi dădea capul pe spate. Era una dintre acele femei cărora ziarele le spuneau: „Femeile abandonate ale domnişoarei O'Neil".

Temperance coborî în fugă de pe stîncă, ca şi cum ar fi zărit o veche prietenă.

– Bună! strigă.

Fetiţa, speriată, se lipi de mama ei şi o urmări curioasă pe Temperance care se apropia.

– Numele meu este Temperance O'Neil, îi spuse femeii, întinzînd braţul în semn de salut, dar femeia continuă să o privească fix.

– Sînt noua menajeră de la..... de la casă, încheie poticnit.

– Ştim cine eşti, răspunse femeia blînd, dar aşezîndu-se protector în faţa fetiţei, ca şi cum Temperance ar fi încercat să i-o ia.

– Şi tu cine eşti? întrebă Temperance, zîmbind fetiţei.

Fetiţa nu răspunse, dar continuă să o privească pe Temperance cu ochii holbaţi; se aşeză apoi pe vîrfuri şi îi şopti ceva mamei sale la ureche.

Femeia se întoarse şi o privi pe Temperance. Era o femeie frumoasă, dar cu pielea arsă de soare. Peste cinci ani va fi bătrînă.

– Fata mea vrea să ştie de ce porţi cămaşa lui McCairn.

– L-am ajutat să aducă pe lume doi miei şi mi s-a murdărit bluza de sînge, aşa că mi-a împrumutat cămaşa lui. Temperance zîmbea, dar nici mama, nici fetiţa nu-i întoarse zîmbetul.

– Eu sînt Grace, spuse femeia cu maxilarele încleştate. Cred că ai auzit de mine.

Temperance trecuse de multe ori prin astfel de momente. Toate femeile din casele de raport erau sigure că, pentru că ea era o „doamnă", le va judeca şi le va condamna. Zîmbi larg.

– Dar, asta e cam tot ce ştiu. Aud toată ziua că Grace a făcut una şi alta.

Expresia ostilă a femeii se schimbă într-una de nedumerire.

– Dar ţi-au spus că eu...

– Că eşti o prietenă a lui McCairn? O, sigur, continuă Temperance voioasă. Are grijă de tine? Pentru că dacă nu o

face, aş putea da o mînă de ajutor. Ţi-a dat o casă confortabilă? Călduroasă? Aveţi de mîncare?

– Păi... bolborosi femeia.

– Atunci ştii de ce nu vrea să se căsătorească?

Femeia o fixă o clipă cu ochii mari, clipind des, apoi încremeni, părînd să chibzuiască ceva.

– Nu are timp să vorbească cu mine, spuse în cele din urmă, cu ochi strălucitori.

Temperance rîse, iar Grace îi ţinu isonul. Dar din felul în care rîdea, se vedea că nu o face prea des.

– Şi ce ai acolo în găleată? o întrebă pe fetiţă. E ceva de mîncat?

– Vrei să-ţi arătăm? întrebă Grace blînd.

– O, desigur că aş vrea. Şi vreau să aflu toate bîrfele. În schimb, mi-ar plăcea să vorbesc despre bărbaţii de la conac. Grace şi fetiţa ei se opriră din mers.

– Care dintre ei?

– Toţi, începînd cu McCairn. Trebuie să îi mituiesc ca să-i conving să mă ajute să fac curat în casă. Şi McCairn spune că numai caii merită atenţie. Ai vreo sugestie?

– Şi de ce vrei să faci curat? întrebă Grace blînd.

Temperance se opri.

– Pot avea încredere în tine? Pot să-ţi încredinţez un secret?

Chipul frumos al lui Grace era solemn.

– Ştiu secrete pe care o să le iau cu mine în mormînt.

O parte din succesul lui Temperance se bazase în mare parte pe faptul că se pricepea să judece femeile. Cu bărbaţii nu se descurca aşa de bine, dar în privinţa femeilor era aproape vizionară. Trebuia să fie, cu ocupaţia ei. Trebuia, de exemplu, să

fie sigură că o femeie voia într-adevăr să renunţe la prostituţie sau voia doar să profite de pe urma ei.

Uitîndu-se în ochii plini de îngrijorare ai lui Grace, Temperance îşi dădu seama că femeia avea mare nevoie de un prieten.

– Eşti îndrăgostită de el? întrebă Temperance, pentru că ştia că nu se mai poate face nimic dacă o femeie este îndrăgostită.

Grace zîmbi.

– Bun, pentru că secretul este că încerc să-i găsesc o soţie. Dumnezeu ştie de ce vrea unchiul lui să îl însoare, dar pare să aibă foarte mare importanţă pentru el. Şi, cum unchiul lui s-a căsătorit cu mama mea şi controlează banii pe care mi i-a lăsat tata, a devenit important şi pentru mine să îl văd însurat pe McCairn. Temperance se întoarse să o privească pe Grace. De vreme ce tu îl cunoşti cel mai bine, spune-mi: ce îi place la o femeie?

– Una care să nu-l plictisească cu problemele ei, spuse Grace repede, şi Temperance sesiză amărăciunea din vocea ei.

– Înţeleg. Adică tu nu ai parte de o căsuţă tihnită şi o masă îmbelşugată.

– Ha! făcu Grace şi arătă către o casă singuratică aşezată în sus, pe munte.

– A fost odată căsuţa unor păstori.

– Dar cel puţin are grijă să fie bine întreţinută, nu? întrebă Temperance.

– Nu am nici o pretenţie de la el, răspunse Grace, apoi simţi nevoia să se apere: Eram orfană în Edinburgh şi soţul meu m-a adus aici, dar s-a înecat acum trei ani şi de atunci nu am pe nimeni. Trebuia să am grijă de Alys, ce puteam face? Aici nu poţi face bani, iar eu nu mă pricep la prea multe....

Temperance puse mîna pe umărul femeii.

– Nu ştii să găteşti, nu-i aşa?

– Mă pricep ca oricare alta, spuse prudentă.

– Atunci o să vii să locuieşti cu mine la conac. Te angajez acum pe post de bucătăreasă.

– Nu se poate, protestă Grace, dîndu-se înapoi. S-ar înfuria grozav.

Temperance o prinse de mînă.

– Dacă m-am obişnuit cu ceva, asta este furia bărbaţilor. Aş putea să-ţi povestesc prin cîte am trecut şi nu ţi-ar veni să crezi.

– Tu? Dar tu eşti o doamnă.

Temperance rîse. Era îmbrăcată cu cămaşa pătată a unui bărbat, avea părul desfăcut în dezordine pe umeri şi fusta plină de noroi. Cum putea cineva să o ia drept o doamnă?

Temperance se uită la fetiţa care se lipise de mama ei.

– Ţie ţi-ar plăcea să stai la conac? Dacă facem curat într-o cameră, poate fi chiar frumos.

Fetiţa se feri, trăgîndu-se şi mai aproape de mama ei, dar o privi pe Temperance cu ochii mari, părînd să spună că i-ar plăcea să stea în altă parte.

– Cum rămîne atunci? o întrebă pe Grace. Accepţi?

– Cred că da, zise femeia. Da, accept.

– Foarte bine! exclamă Temperance scuturîndu-i mîna.

Dragă mamă,

Nu am prea mult timp să scriu, dar am nevoie de cîteva lucruri. Trebuie să aflu de ce vrea soţul tău atît de mult ca James McCairn să se căsătorească. Intuiţia îmi spune că e

un secret la mijloc. Încearcă să afli mai multe.

În al doilea rînd, am nevoie de permisiunea lui pentru a angaja o bucătăreasă. S-ar putea să fie nevoit să o plătească, pentru că mă îndoiesc că McCairn e dispus să o facă, fiindcă e obişnuit cu ea în altă calitate.

Cum merge vînătoarea de mirese? Ar trebui să fie o persoană mai degrabă atletică, pentru că îi place o femeie care urcă pe munte şi are grijă de oi.

Apropo, cred că mi-am făcut o prietenă. A, era să uit, McCairn şi cu mine am adus pe lume doi miei.

A ta iubită fiică,
Temperance.

Temperance citi scrisoare şi zîmbi la ultima propoziţie. Să vedem ce o să-şi închipuie maică-sa.

– Ce ai făcut? mugi James McCairn peste masă. Pe cine ai angajat ca bucătăreasă?

– Pe Grace, răspunse Temperance calm. Bărbatul era în picioare, dar ea rămase pe scaun. Mai vrei cartofi?

– Nu, femeie iscoditoare, nu mai vreau din afurisiţii tăi de cartofi! Vreau să plece femeia aia din casa mea.

Temperance luă o înghiţitură mare din cartofii cu unt.

– Păcat. Sînt delicioşi. Nu numai că e o bucătăreasă grozavă, dar e şi un izvor de înţelepciune. Ştie să facă rost de mîncare din sat, ştie cine are vaci şi poate face unt...

– Vreau să plece! Înţelegi?

Temperance îl privi cu un aer naiv.

– Şi de ce?

– Pentru că este... Tu nu ştii, dar este...

– O femeie de moravuri îndoielnice pentru că te culci cu ea fără să fiţi căsătoriţi? Sau poate că nu numai tu, dar şi ceilalţi bărbaţi din sat fără neveste?

James păru de-a dreptul şocat.

– Ea nu...

– A, atunci tu eşti singurul? întrebă Temperance.

James se aşeză şi o privi fix.

– Eşti al naibii de calmă, spuse privind-o gînditor.

– De ce? Pentru că înţeleg prin ce a trecut şi de ce a trebuit să facă lucrurile pe care le-a făcut? Mai vrei fasole? Nu? Puse vasul la loc pe masă şi îl privi. Bine, ce altă cale este mai bună de a şterge acest mic păcat decît să-i dai de lucru unde o poţi supraveghea?

James strînse din buze şi se aplecă spre ea.

– Dar nu vreau să renunţ la acest „mic păcat", cum îi spui tu. Vreau să continuu acest mic păcat.

– Asta e părerea ta sau a celor din sat, inclusiv a femeilor?

– Femeile nu contează, ripostă James repede. Cel puţin nu în privinţa asta.

– Dar acest lucru e centrul preocupărilor tuturor femeilor. Vrei să afle toţi că ai dat-o afară pentru că te puteai culca cu ea, dar că nu o puteai primi în bucătăria ta?

– Ce-ai zice dacă te-aş trimite înapoi la unchiul meu cu un bilet prins în piept pe care să scrie: „Nu, mulţumesc"?

– Ai putea să faci asta, dar atunci nu o să mai ai parte de mese ca asta şi or să intre iar şobolanii în casă şi n-o să-ţi mai aducă nimeni pateuri sus pe deal şi...

James se rezemă de spetează scaunului şi Temperance ştiu că îl convinsese. Îi va îngădui lui Grace să rămînă.

– Şi acum ce o să fac pentru... nevoile mele? întrebă încet.

– Îţi găseşti o soţie? sugeră Temperance mieros. Ai putea să te căsătoreşti cu Grace, ştii. E o femeie drăguţă.

– Începi să semeni cu unchiul meu. Şi de ce te preocupă aşa de mult să mă însor?

– Ce femeie nu manifestă interes pentru căsătorie? răspunse ea repede. Cînd am auzit povestea bietei femei, am compătimit-o sincer. Ar trebui să auzi prin ce a trecut, un copil fără părinţi, îndrăgostită mai apoi nebuneşte....

Se întrerupse, pentru că James se ridicase de la masă şi părăsea încăperea. Zîmbi. Cu mulţi ani în urmă, un bărbat îi strigase că i-a distrus viaţa. Ea îi povestise de ce iubita lui fusese împinsă spre prostituţie şi acestuia i se făcuse atît de milă de ea încît nu mai putuse să se culce cu ea vreodată.

Dar povestea se termina prost, pentru că a doua zi fosta iubită ţipase la Temperance că ar trebui să nu se bage în treburile altora şi să nu-i salveze decît pe cei care voiau să fie salvaţi şi că acum trebuia să găsească un alt domn bogat care să aibă grijă de ea. Temperance învăţase din toată povestea că era mai bine să îi ajute doar pe aceia care voiau să fie salvaţi.

Şi, din fericire, Grace, care luase în primire bucătăria ca şi cum ar fi fost acolo dintotdeauna, acceptase ajutorul ei.

10

Părinte, spuse Temperance, zîmbind şi deschizînd uşa. Ce drăguţ din partea dumneavoastră că v-aţi gîndit să treceţi pe la noi....

Bărbatul, scund şi construit ca un taur cu care de altfel şi semăna, o împinse din uşă şi intră în hol. Dacă n-ar fi purtat roba preoţească, Temperance nu şi-ar fi închipuit niciodată că e un om al Bisericii. Aducea mai degrabă cu bărbatul care livra gheaţă în New York.

– Nu o să te las să-l corupi pe McCairn cu purtarea ta imorală de oraş, spuse bărbatul privind-o duşmănos, apoi o măsură într-un fel care o făcu să-şi dorească să îl plesnească peste fălcile lui mari.

– Îmi cer scuze, spuse, deşi ştia foarte bine unde bătea el. Nu era prima dată cînd un bărbat se ascundea sub haine preoţeşti ca să încerce să-i supună voinţa. Temperance ştia că o vîna pe Grace şi avea de gînd să îşi apere prietena cu viaţa dacă era nevoie.

Bărbatul ridică braţul şi arătă spre spatele casei.

– Ai adus imoralitate în această casă. Ai...

Temperance continua să zîmbească, dar cu o expresie îngheţată.

– Presupun că vă referiţi la Grace.

– Da. *Ar trebui* să te rogi pentru Grace.

– Poate să-şi spună singură rugăciunile, iar aici o duce mult mai bine decît acolo unde locuia.

Bărbatul o privi de parcă femeia din faţa lui îşi pierduse minţile.

– Grace a lui Gavie? întrebă în cele din urmă.

Lui Temperance îi trebui un moment ca să-şi dea seama că Gavie trebuia să fie numele soţului lui Grace.

– Nu despre Grace vorbim? Despre ea şi domnul McCairn?

– Nu ştiu *nimic* despre Grace şi James McCairn, răspunse bărbatul cu buzele strînse.

Şi mai vorbim despre struţii care îşi ascund capul în nisip! îşi spuse Temperance şi se aplecă spre omul din faţa ei.

– De ce sînteţi atît de furios?

–Tu! Tu, care nu vii la biserică! Cu fustele tale indecent de scurte. Femeile din sat au început să te imite. În curînd o să avem...

– Femei care conduc! Femei care fumează! Femei care îşi administrează singure banii. Femei *care spun ce gîndesc!*

Cînd termină ce avea de spus, ajunsese cu faţa aproape lipită de a bărbatului. Ochii îi străluceau de mînie şi era atît de aproape încît putea vedea cum îi freamătă firele de păr din nas cînd inspiră adînc, nervos.

– O să-ţi pară rău că mi-ai vorbit aşa! ameninţă el, apoi se întoarse şi ieşi.

Temperance rămase o clipă locului, privind furioasă către uşa închisă. Ce bărbat nesuferit, gîndi; apoi auzi un zgomot în spatele ei şi se întoarse. Grace, cu o floare în păr, o privea.

– Cum îl cheamă?

– Hamish, spuse Grace, continuînd să se uite la ea.

Temperance era grozav de furioasă. Mai fusese insultată şi înainte, dar niciodată atît de personal.

– De ce a tăbărît aşa pe mine? întrebă. Tu erai... erai... Nu voia să o jignească pe Grace, dar...

Grace dădu din umeri.

– Soţul meu a crescut în aceste locuri. Era de-ai lor şi atunci...

– Cum el nu mai este, tu ar trebui să fii „de-a lor". Dar eu sînt...

– O venetică.

– Înţeleg, spuse Temperance, deşi nu prea înţelegea. Am o influenţă proastă asupra oamenilor, dar dacă m-aş fi născut aici aş fi fost acceptată.

– Dacă ai fi crescut aici, nu ai mai fi cine eşti acum, spuse Grace blînd, cu ochi scînteietori. Cred că Hamish se teme că o să reuşeşti de una singură să transformi locul ăsta într-un loc asemănător cu cel de unde vii.

– Nu ar strica să fac unele îmbunătăţiri, murmură Temperance, apoi hotărî că cea mai bună soluţie era să şi-l alunge pur şi simplu din minte. Ştii, nu am văzut toată casa. Poate ar trebui să dăm o raită peste tot şi să vedem ce trebuie făcut. Poate găsesc o cale să îl conving pe McCairn să dea nişte bani pentru reparaţii. E neapărată nevoie de draperii noi în sufragerie. Spuse aceste cuvinte cu un surîs, dar, ajunsă la jumătatea scărilor, se întoarse spre Grace şi adăugă: Spune-mi, McCairn se duce la biserică şi îl ascultă pe bărbatul acela?

Grace căută să-şi ascundă zîmbetul.

– Nu cred că a intrat vreodată în biserică. Cel puţin din cîte ştiu eu.

– Dar ceilalţi din sat se duc?

– O, da. Chiar şi eu. Nu ştiu ce s-ar întîmpla dacă cineva de la fermă, cu excepţia lui McCairn, ar lipsi de la vreo slujbă.

– Probabil le-ar ţine predici pînă i-ar omorî, zise Temperance, strîmbîndu-se, şi continuă să urce treptele.

La etaj erau opt dormitoare, toate într-o stare deplorabilă.

– Au fost odată frumoase, nu-i aşa? întrebă Grace, arătînd spre nişte draperii uzate de mătase. Culorile sînt minunate.

– Mă întreb cine a decorat camerele. Se vede că era cineva cu gust, spuse Temperance uitîndu-se într-una din încăperi la puţinele piese de mobilier rămase care fuseseră odată frumoase.

Lîngă perete se afla o măsuţă elegantă care putea fi de valoare, dar care, din păcate, avea picioarele putrezite. În ceea ce o priveşte, nu ştia să deosebească mobilele după valoarea lor, dar mama ei ştia. Poate ar trebui să vină să le vadă, îşi spuse. Poate că mama...

– Bunica lui... spuse Temperance.

– Poftim?

– Ai întrebat cine a decorat camerele – bunica lui McCairn a fost aceea.

– Bineînţeles, Marea Cheltuitoare. Cum spune James, zise Grace încet. Oricum, se referea la partea financiară.

– Ce vrei să spui?

– E de datoria soţiei unui moşier să aibă grijă de săteni şi bunica lui McCairn a avut mare grijă de oameni. Familia soţului meu nu are decît vorbe bune despre ea.

Cînd Temperance ieşi din cameră şi o luă pe culoar, urmată de Grace, spuse:

– Am impresia că femeia era nebună. Am găsit lucruri pe care le-a cumpărat şi le-a ascuns.

– Probabil ca să nu piardă soţul ei totul la jocurile de noroc.

– A, devine interesant. Credeam că ea...

– E cea care a dus la ruina familiei? Nu, toţi membrii familiei au o slăbiciune pentru jocurile de noroc. Fratele lui James e un împătimit. Dacă ar fi moştenit insula, ar fi pierdut-o la joc în mai puţin de o oră.

Temperance apăsă clanţa unei alte încăperi, dar trebui să o împingă cu umărul ca să se deschidă. Înăuntru, un stol de porumbei le făcu pe cele două femei să ridice braţele ca să se apere, dîndu-se înapoi şi închizînd uşa în urma lor.

– Acoperişul, spuseră amîndouă şi izbucniră în rîs.

– De unde ştii atîtea despre familia McCairn? Sau le ştie toată lumea?

– Soţul meu a fost administratorul moşiei.

Temperance făcu o strîmbătură.

– Şi, desigur, stăpînul a avut grijă de tine după moartea soţului tău, nu?

– Cred că n-ar trebui să fii aşa de aspră cu James. Te asigur, prima dată cînd... Se întrerupse şi evită privirea celeilalte.

Din experienţă, Temperance ghici că marele secret al lui Grace era acela că ea făcuse primii paşi în relaţia cu McCairn.

– Singurătatea ne împinge să facem lucruri pe care le regretăm uneori, spuse. Vrei să vedem ce e în camera aceea? întrebă Temperance, arătînd spre o uşă din capătul coridorului. Mai povesteşte-mi.

– Patima jocului de cărţi pare să sară peste generaţii şi oameni. Bunicul lui James a avut-o, tatăl lui şi Angus nu. James

nu, dar fratele lui, Colin, e un mare cartofor. E bine pentru toţi cei care vrem să rămînem aici că James este fratele mai mare.

– Nu pot să deschid uşa, spuse Temperance, împingînd.

Grace se propti şi ea în uşă să o ajute, continuînd totodată să povestească.

– Chiar dacă tatăl lui James nu juca cărţi, se considera un domn, aşa că a cheltuit ce mai rămăsese din averea McCairn. Fratele lui mai mic, unchiul lui James, Angus, era înstărit pentru că nu moştenise locul ăsta şi a putut foarte bine să se ducă la Edinburgh şi să facă avere în comerţul cu ţesături.

– Dar Angus nu a fost *niciodată* un gentleman, spuse Temperance în şoaptă, împingînd în uşă. Aşteaptă puţin, spuse şi dispăru într-un dormitor, de unde se întoarse cu un vătrai pe care îl propti în balamalele ruginite.

Pe cînd Temperance se lupta să deschidă uşa, Grace, rezemată de perete, continuă:

– Cînd au venit pe lume Colin şi James, averea era pe terminate. Soţul meu spunea că le rămăseseră puţini bani şi că moşia era într-o stare jalnică.

– Cine ţine evidenţa cheltuielilor acum?

– Habar n-am, răspunse Grace. James nu e făcut să stea prea mult la birou. E mai sportiv. Ar trebui să-l vezi călărind. E aproape la fel de priceput ca tînărul Ramsey, care aleargă la curse. Oricum, cînd era copil, James venea deseori în vizită la moşie şi îi plăcea foarte mult, iar la moartea tatălui său şi-a pus în gînd să facă din locul ăsta ceea ce fusese odată. Vrea ca lîna de McCairn să fie recunoscută pentru calitatea ei. Unchiul Angus îi trimite posibili cumpărători.

În timp ce apăsa balamaua, vătraiul alunecă şi se răni la deget. Îl duse repede la gură, se rezemă de uşă şi o privi pe Grace.

– Şi soţia lui McCairn?

– A, biata creatură, a plîns necontenit cei doi ani cît au fost căsătoriţi. Ura orice se numea McCairn: stăpînul şi locul.

– E lesne de înţeles, spuse Temperance întorcîndu-se la uşă.

– A văzut în ce stare se afla casa şi nu a avut curajul să facă curat sau orice altceva. Nu izbutea decît să plîngă.

– Nu şi-a făcut datoria de soţie a moşierului? întrebă Temperance, forţînd balamaua cu vătraiul.

– Nu a făcut nimic. Ai văzut cheia aceea?

– Ce cheie? întrebă Temperance şi văzu mîna lui Grace îndreptată deasupra uşii.

Temperance luă un scaun şubred de pe coridor, îl aduse în faţa uşii, se clătină, dar reuşi să ia cheia. Se potrivea perfect şi, după cîteva încercări în zăvorul vechi şi ruginit, încuietoarea cedă.

Era o sală de bal. O încăpere enormă, goală, cu o pardoseală de lemn concepută pentru dans. La capăt se vedeau ferestre înalte, boltite. Pereţii fuseseră pictaţi cu scene reprezentînd grădini luminate de soare, cu flori şi păsări.

– Ce frumos, şopti Temperance, îndepărtînd o pînză de păianjen care atîrna din tavan. De sus atîrna un imens candelabru de cristal, care, dacă lumînările ar fi fost aprinse, ar fi dat încăperii un aspect divin.

Temperance străbătu încăperea, lăsînd urme de paşi în praful de pe podea. Ferestrele erau atît de murdare încît abia de lăsau să intre lumina.

– A, sala de bal, spuse Grace privind în jur, uitasem că există şi aşa ceva.

– Ai mai fost aici?

– Nu, doar din auzite. Soţul meu obişnuia să îmi povestească despre petrecerile la care asistase cînd era copil.

– A, da, petrecerile mondene, spuse Temperance dispreţuitoare.

– Nicidecum. Bunica lui James obişnuia să dea petreceri la care veneau toţi cei din McCairn. Ştiu că acum nu arată prea bine, dar acum cincizeci de ani moşia era înfloritoare. Se strîngeau mulţi bani de la oi şi de la peşte ..... Se opri, stînjenită.

– Dar totul s-a irosit, comentă Temperance, atingînd ceea ce fusese odată o draperie din catifea roşie. Ţesătura i se destrămă între degete.

– Presupun că da, încuviinţă Grace, uitîndu-se la o scenă pictată pe perete. Soţul meu mi-a povestit că bunicul lui James a murit spunînd că soţia lui cheltuia mai mult decît pierduse el vreodată la jocuri. Obişnuia să spună şi că avea obiceiul să cumpere lucruri şi să le ascundă.

– Cum ar fi tacîmuri sau lumînări.

– Da, dar în cantităţi mari. Gavie, soţul meu, spunea că aflase de la un grăjdar bătrîn că se certau îngrozitor. Ţipau unul la altul, pretinzînd că celălalt cheltuia mai mult. În orice caz, la moartea lor n-a rămas mai nimic.

Temperance se uită în sus, la candelabru, încercînd să numere cîte lumînări erau necesare.

– Cred că el a cîştigat în privinţa asta, pentru că, dacă era adevărat că soţia lui cumpăra multe lucruri, unele dintre ele ar fi putut fi vîndute mai tîrziu.

– Exact, zise Grace, cu o voce oarecum tensionată. Ce s-a întîmplat cu toate lucrurile pe care le-a cumpărat?

Temperance o privi.

– Ce vrei să spui?

Grace coborî vocea:

– Gavie a ţinut evidenţa de cînd era tînăr. Se pricepea la cifre. Dacă bunica lui James făcea într-adevăr atît de multe cumpărături cum o acuza soţul ei şi dacă a cheltuit averea familiei aşa cum este acuzată şi acum, ce s-a întîmplat cu toate lucrurile cumpărate?

– Poate au fost vîndute pentru a se plăti datoriile de la cărţi?

– Nu. Bătrînul a pierdut la cărţi ce a avut, dar nu era datornic atunci cînd a murit. Era relativ sărac, dar nu datora nimic nimănui. Cînd a venit Gavie şi a luat lucrurile în mînă, a găsit facturi vechi de ani de zile aruncate în sertare şi a încercat să le sorteze. Obişnuia să vină acasă şi să-mi povestească ce mai găsise. Ea a cumpărat multă argintărie. Vase pentru punci şi vaze. Şi statuete din aur sculptate de Cel... am uitat cum îl chema. Un nume străin.

Temperance ridică din sprîncene.

– Cellini?

– Exact.

– Dumnezeule! exclamă Temperance. Mi-am dat seama că era o persoană cu gust cel care a cumpărat o parte din mobilă, dar pînă şi eu am auzit de Cellini. Tăcu cîteva clipe. Soţul tău credea oare că se certau pentru ceva? Poate cumpăra lucruri ca să nu piardă totul la cărţi. *Investea.*

– Aşa gîndea şi Gavie, spuse Grace încet. Obişnuia să spună...

– Ce anume? întrebă Temperance brusc.

– ... că toate lucrurile cumpărate de bunica lui James s-ar afla încă în casă. A fost nevoită să le ascundă de soţul ei ca să nu le vîndă şi să joace iar.

– Dacă este adevărat şi nici unul dintre fiii ei nu e cartofor, crezi că nu le-ar fi spus ce-a făcut şi unde le-a ascuns?

Grace ezită puţin, ca şi cum se întreba dacă este cazul să vorbească.

– Poate că a vrut să spună, dar a ucis-o înainte să poată spune ceva, oricui.

– Poftim? întrebă Temperance, holbîndu-se la ea.

Grace coborî şi mai mult vocea şi se uită în jur să se asigure că nu asculta nimeni.

– Doar Gavie al meu ştia adevărul, şi nu mi l-a spus decît pe patul de moarte. Bătrînul s-a certat foarte rău cu soţia lui, mai rău ca de obicei. A ameninţat că o omoară dacă nu-i spune ce a făcut cu toate lucrurile pe care le cumpărase.

Grace trase aer în piept, străduindu-se să îşi recapete calmul.

– Nimeni nu mai ştie lucrurile astea.

– Nu o să spun nimănui, dacă la asta te gîndeşti, o linişti Temperance.

– Bătrînul era un om îngrozitor şi obişnuia să-l înspăimînte mereu pe soţul meu. Spunea că Gavie e un băgăcios şi că dacă îl mai prinde unde nu ar trebui să se afle, o să-l biciuiască. Aşa se face că în ziua aceea, pe cînd avea şapte ani, Gavie s-a strecurat în dormitorul stăpînului să şterpelească o ciocolată, şi s-a ascuns în dulap cînd a auzit voci.

– Şi a asistat la crimă? întrebă Temperance.

– Nu crimă, un omor accidental. S-au luptat pentru pistol şi acesta s-a descărcat, rănind-o mortal. Partea îngrozitoare a poveştii e că bătrînul a spus tuturor că ea s-a sinucis.

– Nu tocmai onorabil din partea lui, nu?

– Mai rău decît îţi închipui. A permis ca soţia lui să fie înmormîntată în pămînt nesfinţit şi mai tîrziu a defăimat-o în faţa fiilor ei, care la rîndul lor au continuat să...

– Pînă astăzi, cînd James îi batjocoreşte numele şi urăşte atît de tare casa asta frumoasă care a fost a ei încît o lasă să cadă în ruină.

– Exact.

Temperance tăcu o vreme, uitîndu-se în jur la camera murdară, la frumuseţea ascunsă sub murdărie. Avea impresia că toată viaţa nu auzise decît un şir nenumărat de istorii îngrozitoare ale femeilor care fuseseră acuzate pe nedrept, învinuite deşi erau inocente şi, în general, persecutate de bărbaţi. Putea să-şi dea seama, din splendoarea sălii de bal, că femeii îi plăcuse frumosul. Dar ce se întîmplase cu această femeie care dădea petreceri pentru săteni? Fusese ucisă de soţul ei, apoi dezonorată.

După o vreme, spuse:

– Mergem? Apoi, ieşind din încăpere, adăugă: Povesteşte-mi despre Hamish. Sînt sigură că James nu îl place, dar atunci de ce îl îngăduie prin partea locului?

– Hamish este un McCairn pe linie maternă, ceea ce înseamnă că James nu îl poate alunga, că e îndreptăţit să aibă o casă aici. Oricare McCairn se poate întoarce pe pămîntul lui şi întotdeauna i se va asigura un cămin.

– Asta înseamnă mulţi oameni care nu muncesc, conchise Temperance, înaintînd pe culoar.

– Nu şi în preajma lui James, zise Grace. Nu se poate să te afli în preajma lui şi să stai degeaba.

– Mă întreb însă dacă muncesc la fel de mult ca el, spuse Temperance încet, deschizînd uşa dormitorului pe care şi-l alesese.

În faţa oglinzii se afla fata lui Grace, Alys, cu un munte de pălării ale lui Temperance la picioare. Îşi pusese pe cap o pălărie aproape la fel de mare pe cît era ea de lungă. Era o imagine amuzantă, dar Grace o apucă supărată de braţ.

– Cum îndrăzneşti? O să...

– Nu e nici o supărare, interveni Temperance. Poţi să păstrezi pălăria dacă îţi place aşa de mult.

Grace luă pălăria de pe capul fetei.

– Ai făcut deja prea mult pentru noi. Nu putem accepta pomană.

O clipă, Temperance fu surprinsă de trecerea bruscă de la prietenă şi confidentă la femeia mîndră care stătea acum în faţa ei. Dar ştia destule despre mîndrie.

– Bine, acceptă Temperance cu blîndeţe, adresîndu-se copilei, dar asta îţi place? Caută în dulap şi scoase pălăria pe care o purtase în noaptea în care mersese pe jos pînă la casa McCairn. Era deformată şi plină de noroi. Aproape toate florile căzuseră, iar cele rămase erau rupte şi murdare. Cum ţi-ar plăcea pălăria asta pentru joacă?

– O, da, spuse fetiţa, întinzîndu-se după pălărie, dar nu înainte de a arunca o privire întrebătoare către maică-sa.

– Bine, admise Grace şi îi zîmbi lui Temperance. Îţi sîntem îndatorate, şopti.

– Aşa e, spuse Temperance. Ai putea să mă răsplăteşti gătind ceva, un prînz bun, ca să-l duc sus, pe munte.

Grace rămase nemişcată, privind-o pe Temperance.

– Te duci şi astăzi la McCairn?

Temperance rîse.

– Dacă îţi închipui că urmează o poveste de dragoste, scoate-ţi asta din cap. Trebuie să aflu cum ar vrea să fie soţia lui. Deşi... e un bărbat chipeş...

Temperance sperase că o va face pe Grace să zîmbească, dar fără succes. O privea în schimb, ca şi cum încerca să-şi dea seama de ceva. O privea atît de fix încît Temperance se întrebă dacă nu era cumva geloasă. Avea oare sentimente pentru James McCairn pe care încerca să le ascundă?

Grace spuse după o vreme:

– Nu mai avem miel, dar a rămas nişte somon. E de ajuns?

Temperance rîse. Erau trei miei în bucătărie, toţi trimişi de James de pe munte pentru gătit, dar Temperance îi oprise pe toţi. Tînărul Ramsey avea de lucru toată ziua ca să-i îngrijească.

– Somonul e foarte bun, spuse ea, şi cele două femei îşi zîmbiră.

11

Cine ţine acum evidenţa cheltuielilor? îl întrebă Temperance pe James. Stăteau la soare în faţa micii peşteri.

– Ce fel de femeie eşti de nu te bucuri de ziua asta frumoasă? răspunse repezit James.

– Şi tu de ce eşti aşa de prost dispus? Îţi lipsesc vizitele regulate pe care i le făceai lui Grace?

– Cine a spus că erau regulate? Ai fi în stare să tai cuiva pofta de mîncare cu întrebările astea.

– Tu nu pari să-ţi fi pierdut apetitul. Ai mîncat şi partea mea de prînz.

– Asta pentru că tu te gîndeşti şi la altceva în afară de mîncare. Vrei să-mi spui despre ce e vorba?

– Mă întrebam... Temperance ridică genunchii la piept. Ce putea să spună? Că se întreba cine erau strămoşii lui? Ce era cu satul? Că voia să ştie ce era cu fratele lui cel împătimit de jocul de cărţi ?

Văzînd că nu spune nimic, bărbatul zise:

– Eu ţin registrele şi nu-mi place deloc. Vrei să te ocupi tu de ele?

– Eu? O biată femeie? Nu crezi că Hamish ar spune că o femeie care ține registrele păcătuiește dinaintea lui Dumnezeu?

El tăcu, așa că Temperance se întoarse și îl văzu că o privește lung.

– Ce-i cu tine azi, femeie? întrebă încet.

Nu avea de gînd să-i spună adevărul, că tot drumul pînă sus nu se gîndise decît ce viață îngrozitoare trebuie să fi avut bunica lui cu un soț cartofor, și că acum era îngropată în pămînt nesfințit. Un suflet care nu își găsise odihna, fără îndoială. Temperance nu ar fi fost surprinsă dacă ar fi aflat că femeia bîntuia casa în care fusese atît de nefericită.

– Sînt fantome în casă?

– Sînt sigur că sînt, și poate că sînt o companie mai plăcută decît cea de care am parte acum.

Temperance rîse, întinse picioarele și se lăsă în coate, cu fața către soare.

– De fapt, cred că mi-ar plăcea să arunc o privire prin registre. Te-ar deranja?

– Aș fi în stare să-ți sărut picioarele dacă ai face asta pentru mine. Apoi, coborînd vocea: sau orice altă parte a corpului pe care ai vrea să o descoperi.

Temperance știa că se oferea în întregime privirii lui, că ar fi trebuit să stea într-o poziție mai potrivită pentru o doamnă, dar nu se mișcă. Deși erau singuri, se simțea în siguranță cu el și mai știa că nu va face nimic fără permisiunea ei.

Pe de altă parte, era deja tentată să îi acorde acea permisiune. Avea aproape treizeci de ani și era virgină. Și era

alegerea ei, căci oferte avusese destule, doar că pînă acum nu întîlnise un bărbat care să o facă să se gîndească la treaba asta.

Astăzi, în zilele de la începutul secolului douăzeci, femeile vorbeau despre „amor liber". Oricum, acum existau posibilități de contracepție...

– Aici erați, se auzi o voce care îi făcu pe amîndoi să tresară și capul unei femei se ivi la cîțiva pași de pantoful lui Temperance. Capul fu urmat de gît, apoi femeia se sprijini cu palmele de pămînt și, cu o săritură, se aruncă în sus pe marginea muntelui, de unde privea în jos la Temperance și la James. Mi-au spus că dacă nu mă abat de la potecă, o să vă găsesc aici, dar de ce să mă opresc la o potecă dacă am un întreg munte de urcat, așa spun mereu.

Se întrerupse o clipă și o măsură pe Temperance ca și cum era ceva ce și-ar fi pus în gînd să cumpere.

Temperance își duse mîna la ochi să se apere de lumina soarelui și o privi. Femeia nu era foarte înaltă, dar părea foarte musculoasă. Avea un spate drept, pieptul împins în afară, brațele sprijinite în șolduri; fața bronzată de soare nu îți îngăduia să-i ghicești vîrsta, dar Temperance își spuse că avea pe puțin patruzeci și cinci de ani. Oare James o cunoștea?

– Moale, nu-i așa? i se adresă lui Temperance.

– Poftim?

Femeia se întoarse către James, înlăturînd-o pe Temperance ca pe ceva lipsit de importanță.

– Înțeleg că ai nevoie de o soție, spuse.

Temperance scoase un gîfîit pe care încercă să-l ascundă prefăcîndu-se că tușește.

– Tuberculoasă, declară femeia privind-o disprețuitor pe Temperance. Nu primește destul oxigen în plămîni.

– Cred că plămînii mei primesc destul ox...

Femeia se întoarse.

– Numele meu este Penelope Beecher şi sînt potrivită pentru slujba de soţie. Sînt o simpatizantă a învăţăturilor lui Sandow şi MacFadden şi pot să ridic în braţe un berbec adult. Am escaladat patru dintre cei zece cei mai înalţi munţi din lume şi mi-am propus să urc şi pe cei şase rămaşi înainte să mor.

– Ceea ce se va întîmpla curînd dacă nu te dai jos de pe muntele meu, spuse James calm.

Femeia nu părea să îl asculte.

– Gîtul meu are 32 cm, braţul, încordat, 30; pieptul, 95; 85, dacă dau aerul afară; am 62 cm în talie şi asta fără corset. Spuse aceste cuvinte privind-o pe Temperance cu un uşor dispreţ. Am...

James se ridică şi o privi pe femeie.

– Nu-mi pasă cîtuşi de puţin cît...

Temperance sări în picioare. O va arunca oare de pe munte? Una era să arunci pe cineva de la fereastră în ploaie şi cu totul altceva de pe un munte.

– Domnul McCairn vrea copii, zise Temperance, interpunîndu-se între cei doi. Cred că eşti cam bătrînă ca să...

– Am douăzeci şi şapte de ani, replică femeia, privind-o cu duşmănie. Tu eşti prea bătrînă ca să poţi avea copii.

– Douăzeci şi şapte? şopti Temperance, apoi spuse repede o rugăciune de mulţumire că nu urcase niciodată pe munţi şi nu făcuse ce făcuse femeia asta de arăta atît de îmbătrînită. Dar poate că mintea în legătură cu vîrsta ei.

– Vrei să vezi cît de gros am braţul? i se adresă femeia lui James.

– Nu vreau să văd nimic, replică el cu fălcile încleştate. Vreau să pleci neîntîrziat de pe pămîntul meu.

– Dar mi s-a spus că vrei o soţie! protestă ea. O femeie puternică, o femeie care să ridice oile şi să muncească alături de tine toată ziua. Credeam că am găsit un bărbat adevărat şi te găsesc stînd alături de ... O măsură pe Temperance de sus pînă jos. Nu are nici un muşchi pe ea. Pot să garantez că e fragilă.

Cînd James făcu un pas spre femeie, Temperance o apucă imediat de braţ. Poate frica o făcea să fie mai puternică, oricum femeia scoase un icnet de durere.

– Cred că ar fi mai bine să pleci acum.

– Am mai avut de-a face cu femei ca tine, spuse Penelope. Eşti gelosă pe... Au! M-ai ciupit! Nu cred că e corect. Tu...

– Dacă nu pleci în clipa asta, o să te arunce de pe munte, sîsîi Temperance în urechea ei.

Dar femeia nu părea speriată.

– O, da? exclamă cu interes, încercînd să se elibereze din strînsoarea lui Temperance şi să se întoarcă spre James.

Dar Temperance o strînse din nou de braţ şi o împinse pe potecă lîngă copac.

– Du-te acolo, ia-o la dreapta şi pleacă, îi şopti femeii. Nu ţi-au spus că e nebun? Eu sînt cea care îl îngrijeşte. Trebuie să-i dau calmante. Altfel ar... Nu pot să-ţi spun ce i-a făcut unei femei pe care a cunoscut-o odată. Dacă v-aţi căsători, ai fi a opta soţie.

– Adevărat? se miră femeia cu o expresie de interes, privind peste umărul lui Temperance către James, care stătea încă în pragul peşterii. Dar mi s-a spus...

– Lasă-mă să ghicesc. Ai întîlnit o femeie, o femeie drăguță, plinuță, care ți-a spus că omul ăsta are nevoie de o soție. Avea părul roșcat și o aluniță în partea stîngă a ochiului drept?

– Da. Ai întîlnit-o și tu?

– O, da, recunoscu Temperance, gîndindu-se la mama ei înainte de a continua minciuna. Caută să adune femei pentru el. Temperance nu găsi o minciună mai bună pentru că nu se putea gîndi decît la cum ar putea să-și ucidă mama. Ce fusese în capul lui Melanie O'Neil cînd o alesese pe femeia asta îngrozitoare? Temperance văzuse specimene păstrate în sticlă care arătau mai bine decît creatura din fața ei.

– Dar ce le face? Soțiilor lui, adică? întrebă Penelope, făcînd ochii mari, încă interesată.

– N-ai vrea să știi, e oribil. Acum du-te. O să încerc să îl opresc pe cît îmi stă în putință.

Dar femeia nu era speriată și ezita.

Temperance scoase un suspin de dezgust.

– E ruinat, spuse sec. Nu are un sfanț. Nu o să-ți poată finanța expedițiile pe munte.

Femeia se cățără pe versantul muntelui.

– O să-i spun totul femeii aceleia, doamna McCairn, spuse peste umăr, gonind în josul potecii. Nu o să-i mai îngădui să profite de credulitatea fetelor și să le trimită pînă aici.

Temperance se uită după ea și pufni: „Fete!" Apoi se întoarse la peșteră și la James și spuse:

– Gata, a plecat.

James se întoarse cu spatele și se uită în depărtare spre sat; avea pumnii încleștați.

– O să-l ucid pe unchiul meu, murmură el. Ce l-o fi făcut să-mi trimită așa o...

– Poate că i-a spus cineva că ai nevoie de ajutor pentru turmă și a presupus...

– Că am nevoie de un taur? Se întoarse spre ea. Ce s-o fi întîmplat de le-a trimis pe ultimele două? Mai întîi narcisista și acum amazoana asta. Cine i-o fi băgat asemenea idei în cap?

Temperance își privi unghiile. Trebuia să le taie.

– Habar n-am, spuse, dar nu îl putea privi în ochi pentru că ea îi ceruse mamei ei să-i trimită pe cineva fără minte. Și tot ea îi spusese mai apoi să găsească pe cineva mai „atletic". Pe de altă parte, de ce luase mama ei lucrurile atît de literal?

Cînd Temperance întoarse privirea spre James, el părea să aștepte un răspuns, dar nu avea curaj să deschidă gura și să încerce să dea o explicație, de teamă să nu se trădeze.

– Eu... Poate ar trebui să-i scriu unchiului tău o scrisoare și să-i explic, spuse în cele din urmă.

– Și ce ai de gînd să-i explici? întrebă el, ridicînd din sprîncene.

– Că nu vrei să-ți mai trimită alte femei proaste? zise Temperance zîmbind.

Bărbatul nu-i întoarse zîmbetul. Se apropie de ea și mai mult și întinse brațul să o mîngîie pe păr.

– A făcut bine că mi-a trimis o menajeră, spuse blînd.

Deși la un moment dat fusese tentată să-i cedeze, acum, cînd o atinse, se feri. Adevărul este că începuse să îl *placă* pe James McCairn. Și cum nu venise aici decît temporar, era poate mai bine să nu se implice prea mult.

Făcu cîțiva pași înapoi și zîmbi provocator.

– Să-i spun unchiului tău că te-ai îndrăgostit de menajera pe care ți-a trimis-o? Poate că o să-mi scurteze ședera aici și o

să mă lase să mă întorc în lumea civilizată, unde oamenii nu locuiesc în colibe acoperite cu iarbă.

Intenționase să-i smulgă un zîmbet, dar el se retrase brusc și de pe chipul lui dispăru orice expresie.

– Uitasem cît de oribili sîntem în ochii străinilor, spuse rece; du-te acum și numără zilele pe care mai trebuie să le petreci printre noi.

– Nu am vrut... începu, dar se opri. Ai dreptate. De-abia aștept să plec de aici. Acum o să mă duc, zise ea, și se întoarse spre poteca din susul muntelui. Bărbatul nu spuse nimic, așa că se opri, se întoarse și adăugă cu glas tare: Am de lucru la casă și trebuie să mă întorc.

El continuă să tacă, iar ea se întoarse și porni din nou. Parcă avea atîrnate greutăți de picioare. La conac nu o aștepta decît curățenia. Și să dea ajutor la gătit și...

– Crezi că poți să numeri? îi auzi vocea venind din spate.

Temperance se întoarse repede.

– Poftim?

Era încă încruntat, dar avea o strălucire în ochi.

– Ești în stare să numeri oile? Fergus adoarme și...

– Da! răspunse, mult prea entuziasmată.

Expresia lui rămase neschimbată.

– Dar poate ar fi mai bine să cobori. I-am vorbit lui Hamish despre tine și se gîndea să te roage să predai Biblia unor copii duminica, așa că mi-a spus că o să treacă pe la conac în după-amiaza asta ca să discute cu tine.

Temperance se uită cu teamă spre satul care se întindea la picioarele lor.

– De ce crede că aș putea preda unor copii?

– Ai salvat domnișoare care altfel ar fi fost condamnate, nu-i așa? Cel puțin așa am auzit. Sper că e adevărat. A fost nevoie să-i povestesc despre toate acțiunile tale caritabile ca să-l conving să treacă peste și mai păcătoasele tale metode. Aruncă o privire spre fusta care lăsa să i se vadă gleznele. Totul e adevărat, nu?

– Păi... zise Temperance zîmbind. O tachina, și ea găsea că îi face plăcere. Bărbații pe care îi întîlnise cîndva îi spuneau cît de „formidabilă" era ea. „Frumoasă, dar formidabilă", așa spuneau. Ca urmare, nu de multe ori pînă atunci i se întîmplase să fie tachinată.

Se uită brusc la el, suspicioasă.

– Te-ai purtat cu tact, nu-i așa? Ai evitat ceea ce amenința să fie un război deschis între mine și bărbatul acela.

James zîmbi subțire.

– Sîntem o comunitate mică și e mai bine dacă ne înțelegem.

– Aha, zise ea. Dacă e așa cum spui, tu de ce nu mergi la biserică ?

Zîmbetul lui se lărgi într-un rînjet.

– Aș munci pînă mi-aș da sufletul să îi ajut, dar nu vreau să îi aud.

– Dar ce faci tu este... începu Temperance, încruntîndu-se.

– Vrei să rămîi să ajuți la numărat sau te duci să te întîlnești cu Hamish?

– Trebuie să scriu cu pana?

– Piatră tare. Daltă tare.

– Măcar nu trebuie să scriu cu pana, spuse zîmbind. Adu oile.

Dragă mamă,

Temperance mușcă creionul, gîndindu-se cum să exprime ceea ce avea de spus. Cum să-i spună, fără să o jignească, că încercarea ei de a-i găsi o soție lui James era catastrofală? Putea să-i spună „Dacă ai fi lucrat pentru mine, te-aș fi concediat acum o săptămînă"? Nu, așa nu era bine.

Sînt sigură că neînțelegerea e numai din vina mea, dar cele două posibile soții pe care le-ai trimis pînă acum nu merită atenția mea sau a lui James. Poate că dacă ți-aș spune cîteva lucruri despre el ai putea să mă ajuți mai bine.

Chiar dacă este stăpînul unui clan și se presupune că trăiește în lux și fără grija zilei de mîine, aceasta este departe de adevăr. De fapt, e ceva mai mult decît un păstor – și un fermier, și un pescar. Orice ar face, este un om foarte muncitor. Îl văd destul de rar pentru că are grijă de satul care este în proprietatea lui. În timp ce oricare altul s-ar fi mulțumit să strîngă chiria, James trăiește și muncește pentru satul lui.

De exemplu,

Temperance își duse din nou creionul la gură și se gîndi la după-amiaza pe care o petrecuse pe munte. Îi luase mult timp să numere oile, așa că avusese răgaz să observe ce se petrece în jur. Nu întîlnise prea mulți săteni, dar dăduse peste șase copii care fugăreau oile și îi ajutau pe bărbați să le numere.

Își aminti că înălțase o dată capul și îl văzuse pe James ridicînd doi copii, unul sub fiecare braț, și rotindu-i în aer; rîsul lor despicase aerul. Erau o priveliște minunată.

La un moment dat Temperance întrebase o fetiță de ce nu erau la școală.

– Domnul ne-a dat drumul, spusese copila înainte să o zbughească mai departe.

– Și cine este „domnul"? întrebase Temperance cînd James se apropie să ia un burduf cu apă și să-l răstoarne. Dar nu îi lăsase timp să răspundă. E bărbatul acela, Hamish, nu?

– Da, e și învățător, dacă la asta te referi, spusese James. Și înainte să îl mai ponegrești, dacă nu vrei să predai unei clase cu șaptesprezece copii, ai face mai bine să stai deoparte. Simțise că spune adevărul și că, în același timp, era un avertisment, așa că Temperance strînsese din buze și continuase să noteze numerele pe care i le striga unul dintre bărbați.

Dar nu rămăsese tăcută mult timp.

– Dacă ai avea o soție... spusese blînd.

– Dar nu am. Am în schimb o menajeră curioasă care își vîră nasul peste tot. Dacă vrei să le ajuți pe puștoaice, de ce nu le-ai preda cîte ceva duminica după-amiaza?

– Studiile biblice nu sînt tocmai domeniul meu de excelență. Adică știu cîteva povestiri și...

Se întrerupsese pentru că o privea cu sprîncenele ridicate. Părea să nu înțeleagă ceva. Încerca să-i spună ceva ce îi privea doar pe ei doi, dar nu îi putea spune direct pentru că erau patru bărbați și trei copii în apropiere.

Își dăduse seama în cele din urmă. Era șansa ei de aduce secolul douăzeci în McCairn.

– A, înțeleg. Poate am putea ține niște cursuri despre Biblie la conac. Doar eu și copiii.

– Cred că s-ar putea aranja, răspunse James liniștit. Apoi, ridicînd din nou burduful la gură, îi făcu semn cu ochiul, iar ea

trebui să se aplece să-şi ferească faţa care se înroşise – şi zîmbetul, fiindcă semnul acela o făcuse să se simtă bine.

Tot restul după-amiezei Temperance înregistrase numere, gîndindu-se însă la ce i-ar plăcea să îi înveţe pe copii cînd va fi singură cu ei. Că femeile au drept de vot, de exemplu. Că fetele n-ar trebui să-i lase pe băieţi să le seducă şi apoi să le abandoneze? Probabil că nu.

Dar oricît de mult se străduise, nu reuşise să se gîndească la un subiect potrivit pentru lecţia particulară din duminica aceea. Şi era vorba de copii pe care îi va cunoaşte abia atunci. Acum privi iar spre scrisoarea adresată mamei sale.

De exemplu, îi plac copiii şi se joacă cu ei. Din cîte îmi dau seama, între predica de duminică dimineaţa şi zilele de şcoală petrecute cu un om care e un învăţăcel al lui Cotton Mather, e cam singura distracţie de care au parte.

Temperance se întrerupse o clipă şi se gîndi cît de diferită fusese copilăria ei, cu partide de călărie în parc, cu părinţii, patinaj şi...

– Patinaj! spuse cu voce tare, apoi se uită din nou pe hîrtie.

Mamă! Trimite-mi douăzeci şi una de perechi de patine cu rotile, pentru că am găsit un loc perfect pentru patinat. Şi trimite-le într-o cutie pe care să scrie altceva, ca să nu afle vreun localnic ce e înăuntru. Şi mai trimite şaptesprezece Biblii albe, fiecare marcată cu un înger de aur, dacă este posibil. Se pare că o să încep să ţin lecţii la şcoala de duminică.

Temperance se rezemă de speteaza scaunului, se uită la scrisoare şi zîmbi. O să o trimită prin Ramsey dis-de-dimineaţă, îşi spuse strecurînd scrisoarea în sertarul de la vechiul birou din dormitor.

Abia tîrziu a doua zi reuşi să termine scrisoarea adresată mamei sale şi între timp găsise multe alte lucruri de povestit, pentru că fata lui Grace avea să-i împărtăşească un secret.

– Despre ce e vorba? întrebă Temperance cînd fetiţa îi şopti că are să-i arate ceva frumos.

Alys îşi duse degetul la buze, atenţionînd-o să nu vorbească, apoi o porni pe scări, oprindu-se ca să se asigure că Temperance o urmează. Copila o conduse în dormitorul pe care îl împărţea cu mama ei.

Temperance nu mai intrase în cameră de cînd Grace se instalase acolo şi se încruntă la gîndul că viola intimitatea femeii. Dar Alys o trase de fustă şi o conduse înăuntru.

Era uimitor cît de mult reuşise Grace să schimbe camera; era curată şi pusă la punct pe cît posibil. Aproape că se putea vedea fosta frumuseţe a încăperii.

Cu toate că erau singure în cameră, copila merse în vîrful picioarelor la dulapul din faţa patului şi deschise atent uşile. Tresări cînd se auzi un scîrţîit şi se uită în jur, ca şi cum s-ar fi aşteptat să-şi vadă mama ieşind de după draperii.

Fata se aplecă şi scoase din dulap o pălărie frumoasă pe care i-o întinse lui Temperance de parcă ar fi fost bijuteriile coroanei.

– Unde ai găsit-o? întrebă Temperance, privind florile făcute de mînă care înconjurau borurile.

Nu văzuse niciodată ceva atît de frumos. Boboci micuți de trandafir, flori de liliac, dar cu nişte culori deosebite care nu semănau cu nimic din ce văzuse pînă atunci. Şi nu atît culorile, cît diferitele nuanțe, ca şi cum ar fi venit dintr-un timp şi un loc îndepărtat. Pălăria părea scoasă dintr-o pictură romantică de acum o sută de ani.

– Ai găsit-o undeva? întrebă Temperance, luînd pălăria din mîinile fetiței. Nu rezistă tentației de a se admira cu ea în oglindă şi nu fu deloc surprinsă să vadă că pălăria i se potriveşte perfect. Se uită într-o oglindă veche şi se privi. Arăta ca o... Ca o eroină romantică, suspină, apoi îşi spuse că era timpul să nu se mai poarte ca o prostuță. Îşi scoase pălăria cu părere de rău. Trebuie s-o punem la loc. Probabil că e a unei femei care a trăit demult...

– E pălăria ta, spuse fetița, evident dezamăgită că Temperance nu părea să înțeleagă.

– Dar nu poți să-mi dai ceva ce nu e al tău.

Copila se uită la Temperance nedumerită.

– Dar mi-ai dat-o mie şi mama a aranjat-o.

– A aranjat-o? se miră Temperance, apoi întoarse brusc pălăria. Avea pe spate eticheta magazinului de pălării din New York.

Avu nevoie de cîteva momente să înțeleagă că frumusețea aceasta de pălărie era aceeaşi cu pălăria veche, murdară de noroi, deformată de umezeală pe care i-o dăduse lui Grace în ziua precedentă.

– Dar cum e posibil? îngăimă ea.

Acum, că fetița îşi recăpătase glasul, se exprima admirabil.

– Mama a luat țesătura de pe spatele draperiilor pe care voiai să le arunci şi a făcut florile. A învățat să facă flori la orfelinatul unde a crescut. Îți place?

– Da, foarte mult. E frumoasă, spuse Temperance, privind mirată pălăria. Florile păreau vechi pentru că draperiile din care fuseseră făcute erau vechi.

Se uită în jur la dormitorul în care se afla. Nu era țesătură în casă care să nu dea impresia că se destramă. Draperiile, şi cuverturile de pat, şi tapetul. Dar Temperance ştia că în fiecare cameră rămăseseră şi bucăți întregi de țesătură, țesături care puteau fi salvate şi cu care se puteau împodobi pălării.

– Alys, eşti aici? se auzi o voce la uşă şi Grace intră în cameră. Făcu ochii mari cînd o văzu pe Temperance ținînd în mîini pălăria pe care o refăcuse. Alys nu ar fi trebuit să te deranjeze pentru asta, adăugă Grace. Îmi pare rău că ți-a răpit timpul, mai zise şi întinse mîna să ia pălăria.

Dar Temperance îşi retrase brațul.

– E cea mai frumoasă pălărie pe care am văzut-o, spuse blînd. Adevărul e că nu am mai văzut aşa ceva. Şi, crede-mă, mă pricep la pălării. Dacă ai locui în New York, s-ar vinde...

Temperance ridică privirea şi holbă ochii.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Grace, care, deşi o cunoştea destul de puțin, putea spune că femeia din fața ei se gîndea intens la ceva.

– Avem nevoie de o etichetă destul de mare că să se vadă. Se pricepe cineva din sat la brodat? Am nevoie de cineva care face lucruri de finețe.

Grace nu înțelegea ce vrea să spună Temperance.

– Soacra mea a fost odată camerista unei doamne, dar acum nu mai vede prea bine. Şi chiar dacă ar vedea, de unde am face rost de ață? Vrei să brodezi nişte haine?

– Nu, răspunse Temperance, zîmbind din ce în ce mai tare. Tu şi cu mine ne lansăm în afaceri.

– Poftim? Dar cum...

Nu era însă timp de explicaţii.

– Ce îţi doreşti cel mai mult pe lume? întrebă.

– Să am casa mea, veni răspunsul pe dată.

– Foarte bine! O să îi spunem Casa Grace, declară şi apucă pălăria de bor, apoi ieşi pe uşă.

– Ce tot spui?

Temperance se opri cu mîna pe clanţă.

– Apucă-te să tai mătăsuri pe care le poţi folosi pentru împodobitul pălăriilor. Eu o să fac rost de pene şi de ce îţi mai trebuie. Alys, spune-i lui Ramsey să pună şaua pe cel mai iute cal. Spune-i că trebuie să se ducă astăzi în Edinburgh şi să rămînă acolo pînă găseşte tot ce este necesar. O porni din nou spre uşă, dar se opri şi se întoarse. Grace, spuneai că soţul tău se pricepea la cifre. Fata ta nu i-a moştenit talentul ?

Mîndră, Grace puse mîna pe umărul copilei.

– E cea mai bună din tot satul. McCairn o pune să-i facă adunările.

– Aşa vasăzică. Atunci, i se adresă fetiţei, poţi veni să mă ajuţi mai tîrziu, după ce termin scrisoarea către mama.

Ajunsă în camera ei, Temperance scoase din sertar scrisoarea neterminată şi adăugă:

Mamă, nu am acum vreme să-ţi explic, dar se pare că o să o ajut pe o femeie din partea locului să pornească o afacere proprie. Nu pot face însă asta fără ajutor. Înşir mai jos o listă de lucruri şi servicii de care aş avea nevoie:

1. Fetru de pălării – Saratoga, Fairfax, Portland, Dresden, Raleigh

2. Pene – de struţ şi de pasărea paradisului, plus cîteva păsări împăiate

3. Egrete cu agate, catarame din piatră de Rin; mărgele de mai multe feluri şi materiale pentru decorat pălării care să nu fie din ţesături, pentru că din acestea am

4. Am nevoie de mai multe perechi de ochelari de citit pentru diferite dioptrii şi materiale pentru brodat: inele şi mătase de mai multe culori şi cel puţin 4 metri de bumbac fin, bătos

5. Trimite-mi, te rog, numele celui mai mare magazin de pălării din Edinburgh şi locul unde iau prînzul cele mai elegante doamne din oraş

Am nevoie de toate astea cît se poate de repede. Te rog trimite-mi-le prin Ramsey.

A ta fiică drăgăstoasă
care are nevoie de ajutorul tău,
Temperance.

Cîteva minute mai tîrziu, Ramsey gonea spre Edinburgh pe unul din caii premiaţi ai lui James şi i se spusese să nu se întoarcă fără toate cele cerute.

Temperance îi iertă mamei sale toate slăbiciunile cînd, abia peste două zile Ramsey se întoarse cu o trăsură plină cu tot felul de articole pentru domnişoara Temperance O'Neil.

– Nu a vrut să-mi spună nimic, zise Ramsey, vizibil istovit, dar mi-a pus o mulţime de întrebări şi aproape că m-a stors de vlagă.

– E prima dată în cazul tău, spuse unul dintre grăjdari.

Ramsey nu îl băgă în seamă şi îi zîmbi lui Temperance.

– E o femeie de treabă.

– Nu-i aşa? spuse Temperance, scotocind prin cutiile din spatele trăsurii. Erau trei cutii cu tot felul de materiale pentru pălării, o cutie pe care scria „Cărţi despre faptele bune" plină cu patine cu rotile, o cutie cu articole pentru brodat, douăsprezece perechi de ochelari şi o cutie cu Biblii albe cu îngeraşi aurii pe copertă. În altă cutie dădu peste portocale şi o cutie imensă cu ciocolată.

Mai era şi o scrisoare în care mama ei îi spunea că restaurantul „Porumbiţa Aurie" din Edinburgh fusese anunţat că peste trei zile Temperance şi o invitată de-a ei vor lua prînzul acolo şi că totul va fi trecut în contul lui Angus. Îi mai scria şi cît de rău îi pare că dăduse greş cu primele două femei, dar că era greu să găsească una potrivită.

Scoţienele au auzit de McCairn, îi scria Melanie O'Neil, *şi nu se lasă înduplecate; aşa încît nu-mi rămîne decît să încerc să le conving pe unele care nu sînt de prin partea locului, cele mai multe americance, şi nu e uşor. Te rog ai răbdare cu mine. Poate că totuşi mi-ar fi de ajutor dacă mi-ai spune mai multe despre James ca să-i pot găsi femeia potrivită.*

Încerc să aflu de ce este Angus atît de înverşunat să-l însoare pe James şi sînt de acord cînd spui că trebuie să fie un secret la mijloc. Lasă totul în seama mea, o să aflu despre ce este vorba.

Îmi imaginez că patinele sînt pentru copii, aşa că mi-am permis să mai adaug unele lucruri în pachete.

În plic se mai afla şi cartea de vizită a unui magazin de pălării din Edinburgh, pe spatele căreia mama ei adăugase: „singurul loc de unde o femeie elegantă şi-ar cumpăra o pălărie".

– Ura! exclamase Temperance, fluturînd scrisoarea. Apoi îl prinse pe Ramsey de după umeri şi, spre marea lui stînjeneală, îl sărută cu însufleţire pe obraz.

– Mi-ar plăcea să te ajut să sărbătoreşti lucrul pentru care eşti aşa de bucuroasă, spuse un grăjdar, cu ochi strălucitori.

– Da, sînt convinsă că ţi-ar plăcea, admise Temperance îndepărtîndu-se. Ştia din experienţă că era mai bine ca bărbaţilor să li se spună cît mai puţine despre posibilitatea ca o femeie să se descurce singură. Bărbaţilor le plăcea ca femeile să depindă de ei.

Spre şase seara, Alys, Grace şi Temperance erau adîncite în lucru; decupau modele de flori şi frunze cu nişte forfecuţe mici de broderie. Temperance o cunoscuse pe soacra lui Grace, văduva Sheenagh, care, cu ochelarii urcaţi pe vîrful nasului, începuse să brodeze patru etichete mari pentru a fi cusute în interiorul pălăriilor pe care Temperance plănuia să le arate doamnelor din lumea bună cînd ea şi Grace vor prînzi la Edinburgh.

La trei dimineaţa, Temperance se lăsă pe speteaza scaunului, epuizată.

– O să dorm o săptămînă, spuse. Nu mă treziţi pînă marţi.

– Ai uitat că astăzi e duminică, zise Grace căscînd.

– Grozav. O zi de odihnă.

– Nu şi la McCairn, îndrăzni Grace. Alys şi bunica ei dormeau pe pat, iar ea şi Temperance şedeau la masă înconjurate de podoabele pentru pălării.

– Pentru mine o să fie zi de odihnă, declară Temperance ridicîndu-se.

Pe masă erau patru pălării terminate. Purtase ani de zile pălării, dar nu-şi închipuise niciodată cîtă muncă e necesară pentru confecţionarea lor.

– Peste cîteva ore trebuie să ţii nişte lecţii din Biblie, o atenţionă Grace.

– A...? A, da. O să amîn pe altă dată. Pe săptămîna viitoare, spuse Temperance îndreptîndu-se spre uşă, preocupată doar de gîndul de a se duce la culcare.

– Da, sigur. O să-i anunţ pe copii, zise Grace, sec.

Temperance se opri cu mîna pe clanţă. Nu voia să se întoarcă pentru că ştia că dacă o va face, va vedea faţa lungă a lui Grace şi se va simţi vinovată. Nu voia decît să se bage în pat; să doarmă. Nu voia să facă pentru sat mai mult decît făcuse deja. Încerca să-i găsească stăpînului o soţie şi acum era obosită fiindcă încerca să pună pe picioare o afacere pentru amanta stăpînului. Era deja de-ajuns.

Deschise uşa şi făcu un pas pe coridor. Dar simţea privirea lui Grace împungîndu-i spatele.

Temperance suspină, dar nu se întoarse să se uite la Grace.

– Trezeşte-mă, spuse şi închise uşa după ea.

12

Copiii ăştia nu se distrează niciodată? întrebă Temperance uitîndu-se în jurul sălii de bal la copiii care stăteau ţepeni, rezemaţi de pereţi. În centrul încăperii se înălţa un munte de patine cu rotile.

– Ba da, sigur că da. Dar nu au mai fost niciodată într-o sală de bal şi tu eşti o lady, şopti Grace. Spuse ultimul cuvînt ca şi cum Temperance ar fi fost atît de rafinată încît nu putea să bea ceai dintr-o cană obişnuită, ci numai din porţelanul cel mai fin.

Temperance oftă.

– Alys, ia-l pe Ramsey şi...

Se opri văzînd reacţia speriată a celor doi, cei mai în vîrstă dintre copii. Dacă s-ar fi putut, s-ar fi făcut nevăzuţi.

– Şi pentru asta mi-am sacrificat somnul, spuse Temperance, reprimîndu-şi un căscat. Nu ieşise nimic din ideea ei grozavă de a le oferi copiilor, în secret, o zi de distracţie. Poate că or să se mai învioreze cînd or să vadă mîncarea. Eppie şi sora ei mai mică se apucaseră de copt încă de la patru dimineaţa, şi mai erau şi portocale, şi ciocolata trimise de mama ei, aşa că poate...

Dar nu putea să nu simtă o mare dezamăgire. Cu două zile înainte fusese nevoită să se întîlnească – față în față – cu bărbatul acela oribil, Hamish, şi să se poarte frumos cu el. Îl rugase să o ierte pentru purtarea ei nepoliticoasă din prima zi şi îl rugase modest şi politicos să o lase să predea duminica unei clase despre Biblie. Îi arătase apoi Bibliile pe care voia să le arate copiilor în timpul orelor.

Bineînțeles că omul acela odios o făcuse să se umilească. Voise să ştie ce text anume se gîndise să îl predea copiilor. Cu gîndul numai la pălării şi la ce femeie îngrozitoare ar mai putea să pescuiască mama ei de data asta, lui Temperance nu-i veni în minte nici o povestire din Biblie. Căutînd să cîştige timp, deschisese una din Bibliile albe şi văzuse cuvîntul „Esther".

– Povestea cu Esther şi Regele... Şi regele. Mi-a plăcut dintotdeauna povestea asta şi cred că morala e potrivită.

– Depinde cum interpretezi, replicase pastorul, suspicios.

– Dumneavoastră cum ați interpreta-o? întrebase Temperance şi zîmbise aşa cum obişnuia să zîmbească bărbaților pe care căuta să îi convingă să doneze bani pentru fundația ei.

Şi se alesese cu o predică de patruzeci şi cinci de minute despre morala istoriei lui Esther.

– Şi totul degeaba, conchise Temperance.

– Poftim? întrebă Grace.

– Spuneam că am trecut prin toate astea fără nici un rezultat. Aş fi putut să le dau să mănînce afară, dar țineam să le ofer ceva mai plăcut decît doar de mîncare.

Dar, în ciuda puterii ei de convingere, nu reuşise să-i înduplece să se apropie măcar de patine.

– Dar chiar par periculoase, comentă Grace, privind grămada de pe podea.

– Nu-i adevărat, protestă Temperance dezgustată. Mi-am petrecut jumătate din copilărie gonind pe patine pe trotuarele din New York. Eram de temut pe patine şi mama primea tot timpul plîngeri la adresa mea. Nu era nici un puşti în cartier care să mă întreacă sau să se priceapă mai bine la şmecherii.

– Dar copiii aceştia nu ştiu nimic despre tine şi nu au văzut în viața lor o pereche de patine, e firesc să fie puțin timizi.

Temperance încălțase atunci o pereche de patine peste pantofi şi făcuse cîteva ture în jurul sălii, fără nici o figură spectaculoasă, lăsîndu-se să alunece şi spunîndu-le copiilor cît de uşor şi de plăcut era. Dar copiii au continuat să se împotrivească să încerce măcar ciudățeniile acelea.

Temperance ar fi jurat că Ramsey nu ar fi pierdut pentru nimic în lume ocazia să facă ceva aventuros; doar călărea cai periculoşi în fiecare zi. Dar Ramsey o privise ca pe o nebună şi spusese:

– Ai putea să te loveşti cu aşa ceva în picioare, şi se dăduse la o parte. Cînd vine mîncarea? întrebase.

Era acum cu peste doisprezece copii aliniați de-a lungul peretelui, toți cu figuri somnoroase şi îmbufnate după slujba plictisitoare de la biserică, şi nu reuşea să îi antreneze să facă nimic.

– Poate dacă... încep, dar în momentul acela se deschise uşa sălii de bal şi apăru James.

Toți cei din încăpere, inclusiv Temperance, traseră repede aer în piept. Chiar dacă nu se atinseseră de patine, ştiau cu toții că aici nu era în nici un caz vorba despre o lecție din Biblie.

– Ce se întîmplă aici? întrebă James, privind încruntat în jur. Credeam că faci cu ei lecții de duminică.

Temperance nu era absolut sigură, dar i se păru că vede o sclipire în ochi lui. O tachina sau chiar era serios? Hotărî să-şi încerce norocul. Patină spre mijlocul sălii (şi tăcerea era atît de asurzitoare încît dacă lăsai să cadă o pană ar fi făcut un zgomot îngrozitor), luă o pereche de patine şi i-o întinse.

– Pariez că nu te pricepi, spuse şi îşi ţinu respiraţia.

Sclipirea din ochii lui James McCairn se transformă într-o constelaţie de lumină.

– Pe cîţi? întrebă el luînd patinele. Se aşeză apoi pe un scaun şi îşi legă patinele de pantofi.

Nu ştia însă să folosească cheia pe care i-o întinse Temperance ca să lărgească partea din faţă pe măsura pantofilor lui. Încercă în schimb să îndoaie patina şi cînd nu reuşi încercă să-şi potrivească talpa în cîrlige.

Temperance desluşi un chicotit uşor şi găsi că era mai potrivit să-i vină în ajutor. S-ar putea să îi displacă să-i audă pe copii amuzîndu-se pe seama lui. În cîteva minute potrivise patinele şi le legase corespunzător.

– Acum ţine-mă de braţ, spuse ea dîndu-se înapoi, o să te ajut.

– Ha! spuse James ridicîndu-se. Sînt stăpînul clanului McCairn şi n-am nevoie să mă ajute o feme... Aaa... se auzi cînd începu să alunece pe patine. Înainta rotind larg braţele ca să-şi menţină echilibrul.

Un copil chicoti, apoi un altul rîse.

Mişcările lui James deveneau din ce în ce mai exagerate pe măsură ce aluneca mai departe. Ţinea picioarele depărtate şi cînd încercă să meargă mai repede, făcu mari cercuri cu braţele ca pentru a-şi lua zborul.

Alţi doi copii izbucniră în rîs. Nu tare, şi Temperance observă că îşi duceau mîinile la gură, dar continuau să rîdă. Cei mai mulţi zîmbeau.

James înaintă spre Temperance şi cînd ajunse în dreptul ei se prăbuşi. Dar cum! O lovi cu faţa în piept şi o apucă cu mîinile de fund.

Femeia scoase un ţipăt involuntar şi încercă să îl îndepărteze. Dar picioarele lui alunecau din ce în ce mai tare şi se ţinea zdravăn de ea ca să nu cadă. Şi de fiecare dată braţele i se încleştau de o parte „interzisă" din corpul ei. De coapse, de fese. La un moment dat îl împinse, dar picioarele bărbatului cedară şi s-ar fi prăbuşit peste ea cu mîinile încleştate pe sîni, doar că Temperance se întoarse brusc şi se îndepărtă.

Cu „vooooh" şi „uhhhh", bărbatul încercă să-şi controleze picioarele în timp ce aluneca şi patina spre ea.

Temperance patină spre cealaltă extremitate a încăperii ca urmărită de fiarele Infernului. Dar James o urma îndeaproape, cu braţele întinse spre ea. Căzînd, ar fi tras-o după el.

Temperance gonea nebuneşte, dar puterea şi nepriceperea lui o dovedeau; oriunde încerca să se refugieze, el era imediat în urma ei.

O prinse în dreptul ferestrei. Nu avea scăpare şi el venea repede spre ea! Cu picioarele larg desfăcute, cu braţele rotindu-se iute, avea să se prăbuşească peste ea. Nu exista nici o scăpare.

Cu mîinile la cap ca să se apere, aşteptă izbitura; spera doar să nu îi proiecteze pe amîndoi prin fereastră.

Dar cînd ajunse în dreptul ei, braţele lui James o încolăciră, o traseră înainte şi abia atunci căzu la pămînt – cădere amortizată de braţele lui care îi înconjurau talia. Nu era atît faptul că era jos,

cît felul în care o ridicase şi o aşezase pe podea. O clipă mai tîrziu, bărbatul se răsucise cu fruntea lipită de pîntecele ei şi ridica braţele ca în faţa unui auditoriu.

Abia atunci Temperance se uită în jur. Vreme de mai multe minute se zbătuse pentru viaţa ei în timp ce bărbatul acesta nebun o urmărise prin toată încăperea, dar toată asistenţa se prăpădea de rîs. Grace se ţinea cu mîinile de burtă de atîta rîs. Faţa lui Ramsey era roşie. Copiii ţipau şi rîdeau în acelaşi timp; unii căzuseră chiar la pămînt, ca şi cum nu-i mai ţineau picioarele.

– Mincinosule, se burzului Temperance la urechea lui James McCairn. Ştii să patinezi.

– N-am spus că nu ştiu, şopti el, zîmbind către copii. Nu mi-am petrecut copilăria în McCairn, aşa că am învăţat unele lucruri despre lumea de afară. Dar aş fi crezut că, cu avantajul trotuarelor din New York, o să te descurci mai bine.

Se uită în jos, la capul lipit încă de pîntecele ei, de parcă el îşi propusese să rămînă aşa toată ziua; apoi se uită la copii. Acum rîsetele se mai domoliseră şi începură să vorbească între ei. Dar din toate părţile auzea doar McCairn în sus, McCairn în jos...

Temperance nu ar fi recunoscut niciodată că ceea ce simţea era invidie, însă era obişnuită să fie în centrul atenţiei. De altfel, sute de oameni plăteau ca să o asculte pe ea. Şi acum ajunsese un biet bufon într-o piesă pe patine şi... da, poate că ar fi vrut să cîştige simpatia copiilor. Pe de altă parte, era pămîntul lui McCairn, erau oamenii lui şi Temperance va pleca nu peste mult timp, aşa că poate era bine să îl lase să se amuze pe seama ei, iar copiii o vor ţine minte toată viaţa.

– Pe naiba or să mă ţină minte, spuse în şoaptă, îl împinse de pe ea şi se ridică în picioare.

– Cum îndrăzneşti să mă tratezi aşa, spuse tare şi toţi cei din încăpere se opriră brusc din rîs şi o priviră lung.

Temperance începu apoi să patineze cu spatele, cu ochii aţintiţi asupra lui McCairn.

– Crezi că poţi să mă faci de rîs şi să scapi nepedepsit? Aproape că ţipă, cu pumnii ridicaţi ca pentru luptă.

În sala de bal se făcu linişte.

James se ridică alene în picioare.

– Nu trebuie să te ajut eu ca să te faci de rîs, spuse încet, cu ochii întunecaţi, duri şi mînioşi.

Temperance ezită o clipă. Vorbea serios? Dar recunoscu luminiţele care îi sclipeau în privire şi aproape că zîmbi uşurată. Dar nu zîmbi.

– Crezi că eşti destul de bărbat să mă întreci? Începu să facă gesturi exagerate de mînie, ca un clovn, dîndu-se înapoi, cu picioarele depărtate, bîţîindu-se înainte şi înapoi ca să-şi ia avînt.

Cînd James se ridică, părea că abia reuşeşte să se ţină pe picioare şi să-şi păstreze demnitatea. Nu mai vîslea din braţe, dar continua să înainteze nesigur.

Era un patinator excelent. Temperance îşi dădea seama abia acum. Era atît de bun, încît putea să se clatine intenţionat şi să facă impresia că e gata să cadă, fără să cadă niciodată. Cînd era copil, nimeni nu o întrecuse, dar înţelese că dacă l-ar fi întîlnit pe James McCairn cînd avea unsprezece ani, ar fi dovedit-o cu uşurinţă.

Erau acum la cele două extremităţi ale încăperii şi copiii îi urmăreau tăcuţi şi atenţi. Îşi dădea seama că erau puţin speriaţi. Era oare o ceartă adevărată? Sau se prefăceau iarăşi?

Cînd Temperance se uită la James, îl văzu schiţînd o mişcare iute cu bărbia în jos. Înţelese imediat la ce se gîndise.

– O să te ucid! strigă ea, dădu din mîini în chip de lovituri şi se aruncă în urmărirea lui. Va reuşi oare? se întrebă, din ce în ce mai aproape de el. Interpretase corect semnul? O va prinde sau va zbura prin fereastră la celălalt capăt al camerei?

Avea însă încredere în el.

Cu cîteva secunde înainte să se repeadă asupra lui în viteză, se ghemui la podea, lăsă bărbia în piept, întinse un picior, ţîşni cu braţele deasupra capului şi trecu repede printre picioarele lui. James o prinse de încheieturi şi, cu o mişcare puternică, fulgerătoare, se întoarse brusc şi într-o clipită se uitau amîndoi în direcţii diferite, iar James patina cu spatele, ţinînd-o pe Temperance de braţele ridicate, cu tot corpul sprijinit într-un picior, între picioarele lui.

Cînd James se opri în cele din urmă în dreptul peretelui din partea opusă a încăperii, Temperance rămase nemişcată. Cu capul în jos, cu piciorul încă ridicat şi cu muşchii coapsei zvîcnind de durere. Dar copiii nu spuneau nimic.

– Mai sînt acolo? îi şopti lui James.

– Sînt speriaţi, răspunse el tot în şoaptă.

În secunda următoare, Temperance auzi o singură pereche de palme aplaudînd, apoi o alta, pentru ca apoi toată sala să izbucnească în rîsete şi aplauze.

La capătul a cîteva minute, cînd zgomotul se mai potoli, se simţi înşfăcată de subsuori şi trasă dintre picioarele lui James. Cînd încercă să stea în picioare, era ţeapănă, atît din cauza efortului neobişnuit, cît şi pentru că se temuse că nu vor reuşi „demonstraţia".

Ramsey o ajută să se ridice, iar Grace era imediat în urma lui.

– N-am văzut niciodată aşa ceva, spuse ea, privind-o uimită. Aţi repetat cumva?

– Nu, răspunse Temperance. Doar... Se întrerupse şi îl privi pe James. Era înconjurat de copii, fiecare cu o pereche de patine în mîini, dorindu-şi să fie ajutat să şi le pună. Grace încă aştepta un răspuns. Nu am făcut decît să... să ce? Să avem un raport natural în care să putem comunica prin gesturi?

Temperance fu salvată de uşa care se deschise, lăsîndu-le să treacă pe Eppie şi pe sora ei mai tînără, care aduceau primele patru tăvi pline cu tartine. Cu un ţipăt colectiv, copiii se repeziră la mîncare, Grace era în spatele lor, astfel că Temperance şi James rămaseră singuri în celălalt capăt al sălii.

Temperance nu ştia ce să spună. Într-un fel, ceea ce făcuseră împreună era ceva extrem de intim.

– Şi duminica viitoare ce te-ai mai gîndit să-i înveţi? întrebă James. Rîseră împreună şi momentul de stînjeneală trecu.

– Ai vreun unguent? întrebă, ducîndu-şi mîna la şold, unde era sigură că avea o vînătaie.

– Nu am niciodată nevoie, spuse James. Cum eu mă caţăr pe munţi şi păzesc turme de oi...

În clipa aceea unul dintre copii îşi pierdu echilibrul şi intră în plin în James. De data asta se prăbuşi cu adevărat, prinzînd-o şi pe Temperance în cădere, astfel că se trezi deasupra lui.

Bineînţeles că toţi crezură că era o joacă, că se dădeau din nou în spectacol şi, cu gurile pline, se porniră pe rîs.

Temperance se ridică şi îl privi pe James şezînd pe jos.

– Aşadar...? întrebă ea, privindu-l amuzată.

– În cămară, pe al treilea raft de jos, pe dreapta. Dar mai întîi ia chestiile astea de pe mine.

Zîmbind, Temperance se aplecă şi, cu cheia pe care o avea legată la gît, îi scoase patinele din picioare; bărbatul aşteptă să şi

le scoată şi pe ale ei. Camera forfotea acum de copii care îşi puseseră patinele în picioare şi se trăgeau unul pe altul. Bufniturile celor care cădeau erau urmate imediat de rîsete.

James se ridică şi îşi trecu braţul peste umărul lui Temperance.

– Crezi că o să ne simtă cineva lipsa? întrebă, stînd într-un picior.

Ea se uită la cele ce se întîmplau în jur, la copiii care ţipau, rîdeau, unii mîncau, alţii goneau pe patine.

– Cred că nu, conchise, apoi surprinse privirea lui Grace şi semnul ei de încuviinţare.

– Haide, spuse James. Ştiu eu unde găsim o sticlă de vin, nişte brînză şi un loc confortabil pentru spatele nostru.

– Bine, admise Temperance, zîmbindu-i. Braţul lui o cuprindea pe după umeri, iar ea îl ţinea pe după talie. Cealaltă mînă o ţinea pe abdomenul lui tare şi plat. De obicei, cînd un bărbat îi oferea vin şi „un loc confortabil", fugea cît putea de repede, iar dacă o urmărea, folosea vîrful ascuţit al umbrelei ca să-l alunge.

– Minunat, spuse, şi îl ajută să iasă şchiopătînd din cameră.

„Locul confortabil" era o grămadă de paie nu prea curate, iar vinul şi brînza erau chiar o sticlă de vin şi o bucată de brînză. Fără pahare, fără farfurii de porţelan, fără lumînări; doar mîncare.

Totuşi, cum ajunseră în cămara micuţă care mirosea a cai şi a piele veche, James se aşeză pe un balot de paie şi îşi trase cămaşa peste cap.

– Uite, spuse, întinzîndu-i o sticlă de vin şi arătîndu-i spatele undeva în dreptul umărului stîng.

Lui Temperance îi trebuiră cîteva clipe pînă să înţeleagă că dorea să îl ungă cu alifie în locul acela.

Toată viaţa se mîndrise că e un „spirit liber", o persoană cu vederi luminate. Şi ce va face acum? Să-i spună că nu consideră cuviincios să treacă sticla de vin din mînă în mînă cu un bărbat? Că nu se cuvine să fie singură cu un bărbat pe jumătate dezbrăcat? Dar nu ar fi ridicol să spună toate astea cînd nici cu cinci minute înainte se rotise printre picioarele lui?

– Ce mai aştepţi? întrebă nerăbdător.

– O aştept pe mama să apară tunînd şi fulgerînd şi să-mi spună că sînt condamnată pe veci, răspunse Temperance.

Îi aruncă o privire peste umărul gol care o asigură că înţelegea perfect dilema ei. Privirea lui deveni blîndă şi seducătoare.

– Nu o să faci pe fricoasa acum, nu?

Fără să ia în seamă sticla de vin, pentru că avea nevoie să aibă simţurile treze, luă cutia cu alifie de pe raft, îşi turnă în palmă şi îi masă umărul. Umărul lui mare, musculos. Pielea lui caldă, fină, întunecată.

Iată că, îşi spuse încercînd să-şi stăpînească simţurile cu vocea raţiunii, simţea dorinţă şi, ca şi mai înainte, va putea spune că reuşise să se controleze. Nu cedase dorinţelor primare...

– Cum ţi-ar plăcea o tumbă în fîn? întrebă James privind-o printre gene.

Cuvintele sparseră vraja şi o pufni rîsul.

– Povesteşte-mi despre soţia ta. Dacă nu ţi-a plăcut niciodată, de ce te-ai mai însurat cu ea?

Bărbatul se strîmbă, iar invitaţia aceea din privirea lui se stinse.

– Pentru o simplă menajeră, te interesează lucruri care nu intră în atribuţiile tale.

– Nu intră în atribuțiile mele nici să îi amuz pe copiii din sat, dar am făcut-o, nu?

– A! Cînd am ajuns eu acolo, nu aveau aerul că se amuză foarte tare. Mi s-a părut că ai fi vrut să fugi să te ascunzi undeva. A! Uite ce unghii ai!

– Îmi pare rău, spuse Temperance. Dacă vrei să te ungi singur, nu trebuie decît să-mi spui.

– Nu, e în regulă. Mai jos, da, acolo.

Cînd îl văzu că închide ochii de plăcere la atingerea ei, înțelese că singura posibilitate era fie să plece imediat, fie să vorbească foarte repede.

– Soția ta, îmi povesteai despre soția ta.

– Nu, tu îți băgai din nou nasul în treburile mele, iar eu nu-ți spuneam nimic.

Temperance își luă mîinile de pe spatele lui gol.

James începu imediat să povestească, iar Temperance continuă să îl maseze.

– Eram îndrăgostit de o fată din sat, dar tata m-a dus la Londra și mi-a prezentat nenumărate femei frumoase, așa că am cedat și m-am căsătorit cu una dintre ele. Cu aceea pe care a ales-o el. Am adus-o cu mine înapoi la McCairn. Nu mai e nimic de adăugat decît că a plîns întruna în cei doi ani cît am fost căsătoriți.

– Ce s-a întîmplat cu ea?

James rămase un timp tăcut; apoi se uită la șirul de harnașamente agățate pe perete.

– Într-o noapte fără lună a încercat să fugă. A luat unul din caii mei de curse, cu gîndul, cred, să ajungă la Midleigh, dar probabil că s-a rătăcit. Continuă cu voce joasă: A gonit cu calul peste o stîncă și au ajuns în mare.

Temperance nu voia să întrebe, dar nu se putu abține:

– Crezi că s-a sinucis?

– Nu, răspunse James aspru. Îmi ajunge o sinucidere în familie. Avem destule păcate pe umeri cu ceea ce a făcut bunica mea.

– Dar bunica ta nu s-a sinucis, ripostă Temperance, după care duse mîna la gură, îngrozită de ceea ce spusese. Trădase o confidență.

James rămase o vreme uitîndu-se fix înainte, fără să spună nimic.

– Bine, hai, spune, o îndemnă blînd. Ce a mai descoperit natura ta curioasă?

– Dacă ții să-mi vorbești așa, cred că n-o să-ți mai povestesc nimic, declară și închise cutia cu alifie.

Dar cînd i se adresă din nou, vocea lui era autoritară. Blîndă, însă era limpede că nu glumește.

– Spune-mi ce ai aflat despre bunica mea.

Temperance nu se lăsă intimidată.

– Credeam că nu ai ținut la ea. Nu-i spui tu Marea Cheltuitoare?

James se ridică și își luă cămașa.

– Faptul că avea defectele ei nu m-a împiedicat să o iubesc. A fost bună cu mine. Acum spune-mi ce știi.

Temperance nu voia să-i spună nimic și nu-și dorea decît să nu-i fi scăpat vorbele acelea. Dar își dădea seama după expresia lui că nu o va slăbi pînă ce nu-i va spune ceva.

– Stai jos, zise, arătînd balotul de paie de pe care se ridicase.

Temperance îl ascultă și așteptă liniștită ca el să-i desfacă șireturile de la o gheată.

– Poate îți închipui că nu a fost o casă prea fericită, spuse trăgîndu-i gheata din picior.

Temperance schiță un gest de protest. Cartofori, crimă, răzbunare. Nu, nu chiar o casă în care lumea fusese fericită.

– Știu că celor din sat le place să vorbească despre mine și mai ales lui Grace.

– Tu trebuie că știi mai bine, spuse Temperance, apoi făcu ochii mari, cînd își dădu seama că în vocea ei se strecurase o oarecare amărăciune. De ce spusese asta? Dar cînd James adusese vorba despre Grace, se gîndise imediat la relația foarte intimă dintre ei pînă nu demult. Și acum, Grace stătea în aceeași casă cu el. Oare mai se vedeau încă?

– Vrei să... Făcu un semn spre ciorapul din picior.

– Da, răspunse, apoi ezită înainte să își ridice fusta și să desfacă jartiera în fața lui. Să îi spună să se uite în altă parte? O parte din ea ar fi vrut să întindă piciorul și...

Dar James rezolvă problema întorcîndu-se atît cît să-și desfacă ciorapii și să și-i dea jos. Îi puse în buzunar. Cînd termină, James îngenunche și îi luă piciorul în mîini.

James nu părea să fi sesizat tonul din vocea ei.

– Știu că ai auzit de jocurile de cărți și de certuri care au durat generații întregi, dar...

– Nu mi s-a spus de nici o ceartă, protestă ea.

James începu să îi apese glezna cu mîinile lui mari.

– Vrei să mă asculți ori încerci să îmi smulgi și mai multe informații?

– Aș vrea să pun toate piesele la un loc.

James clătină din cap.

– La naiba, femeie! Bunica e îngropată în pămînt nesfințit

și lucrul acesta mă îndurerează. Dacă știi ceva despre moartea ei, vreau să aud.

– Bunicul tău a omorît-o, spuse Temperance, și își ținu respirația, așteptînd ca James să explodeze.

Dar reacția nu veni. James deschise cutia cu unguent și începu să-i maseze glezna în locul în care se lovise.

– Da, înțeleg, spuse după un timp. Bătrînul avea un temperament feroce.

– Și cîte femei a aruncat prin fereastră? întrebă Temperance, încercînd să destindă atmosfera. Oricum, erau întîmplări care avuseseră loc cu mulți ani în urmă.

James o privi cu un început de rînjet.

– Cîteva. Și acum spune-mi tot ce știi și de la cine.

Temperance încercă să argumenteze că promisese să nu spună nimănui, dar era prea tîrziu, așa că îi povesti cum soțul lui Grace fusese martor la accidentul cu pistolul și cum mai tîrziu bunicul lui James pretinsese că soția lui se sinucisese.

– Ticălosul! șuieră James cu răsuflarea tăiată, luînd în mîini celălalt picior. A fost o căsătorie aranjată, spuse frecîndu-i glezna. Și se urau de moarte.

– Așa cum v-ați urît tu și soția ta, șopti blînd Temperance.

– Da, răspunse el sec. Ca soția mea și cu mine. Dar căsătoria lor a fost de la bun început lipsită de iubire și bunicii mei nu-și doreau nimic mai mult decît să-și facă rău unul altuia. El juca cărți, iar ea cheltuia.

La aceste cuvinte, ea își apropie fața de a lui cu o expresie de curiozitate.

– Și atunci unde este ceea ce a cumpărat?

James o privi amuzat.

– Nu-mi spune că ai crezut povestea aceea. Că undeva în casă e ascunsă comoara lui Aladin?

– A, spuse Temperance, dezamăgită, lăsîndu-se pe spate în timp ce el continua să îi maseze glezna. Credeam că poate...

O privi cu sprîncenele ridicate.

– Ţi-ai închipuit că ce? Că am putea să dărîmăm pereţii să o căutăm? Nu crezi că bunicul meu şi tatăl meu au făcut-o deja? Sau că eu ori fratele meu nu ne-am petrecut fiecare clipă în casă încercînd s-o găsim?

Obiecţiile nu o făcuseră niciodată pe Temperance să dea înapoi.

– Dar Grace spune că soţul ei a găsit facturi pentru lucrurile cumpărate de bunica ta, argintărie şi chiar statuete de aur de Cellini.

James rămase o vreme tăcut, tot masîndu-i glezna. Pe măsură ce tăcerea se prelungea, inima ei bătea din ce în ce mai tare. În copilărie îi plăcuse grozav „Insula comorilor".

– Ce facturi? întrebă James calm.

Temperance ar fi vrut să chiuie, triumfător. Respiră însă adînc şi încercă să se calmeze.

– Habar n-am. Oricum, ce contează acum, din moment ce nu există nici o comoară? Doar pentru că bunica ta a cheltuit averea familiei ca să nu încapă pe mîna bunicului tău care ar fi jucat-o la cărţi, dar a murit fără să spună nimănui unde a ascuns-o...

Se întrerupse pentru că James o apucase de umeri şi o sărutase. Un sărut apăsat care deveni treptat blînd şi dulce, iar ea îşi dori să nu se termine niciodată.

După puţin timp, el se retrase şi o privi. Se vedea bine că e amuzat.

– Orice ai făcut în viaţa ta, e clar că nu te-ai ţinut de sărutat, spuse.

Temperance îşi pierdu buna dispoziţie şi îl îndepărtă.

– Asta pentru că nu vreau să te sărut pe tine!

– Eşti sigură? întrebă şi se aplecă din nou.

Dar nimic nu stinge mai bine ardoarea cuiva decît să i se spună că nu se pricepe. Mama lui Temperance ar fi zis că nu era cazul ca ea să se priceapă la sărutat din moment ce nu era căsătorită. În orice caz, îi pierise buna dispoziţie.

James o apucă de bărbie şi o întoarse spre el.

– Te-am jignit?

– Bineînţeles că nu! ripostă mimînd o insolenţă pe care nu o simţea. Dar te mai interesează şi altceva în afară de sex?

James clipi. Era clar că nu era obişnuit să audă un asemenea cuvînt în gura unei femei.

– Nu, este chiar singurul lucru la care mă gîndesc. Nu reuşesc să fac nimic bine pentru că mă gîndesc tot timpul la ce mi-ar plăcea să le fac femeilor în pat. Mă gîndesc...

Ştia că o tachina, dar mai ştia şi că nu-i plăcea întorsătura pe care o luase discuţia.

– Facturi. Am pornit discuţia de la facturi cînd...

James o apucase de încheietura mîinii şi o trăgea afară din cămară spre casă. Nu părea să bage de seamă că îi lăsase acolo pantofii, dar cînd Temperance călcă peste pietre şi peste ceva moale, simţi că e în picioarele goale. Te rog, să nu fie bălegar, spuse în timp ce aproape o tîra în casă.

Temperance îşi vîrî picioarele goale sub fustă şi căscă. Noaptea trecută stătuse trează pînă dimineaţa să o ajute pe Grace

cu pălăriile. Petrecuse ziua pe patine şi acum era deja noaptea tîrziu şi ea revedea registrele contabile cu un bărbat, care îi spusese că nu ştie să sărute.

– Nimic, spuse James cel puţin pentru a şaptesprezecea oară.

Deschise în jurul lor se aflau registre care datau încă din 1762.

– Dacă am fi în America, registrele astea s-ar afla la muzeu, spuse Temperance, căscînd iar.

– Dacă vrei să te duci la culcare, du-te, spuse James, dar tonul lui o lăsa să înţeleagă că ar considera-o laşă pentru totdeauna dacă ar face-o.

Întinse picioarele şi îşi bîţîi degetele goale. În cameră erau aprinse peste douăsprezece lumînări, cu toate acestea, vechea bibliotecă era tot atît de întunecoasă ca o peşteră.

– Aş vrea să ştiu de ce bunica ta n-a spus niciodată nimic nimănui despre ce făcea. Dacă a cumpărat şi a ascuns lucrurile astea, de ce n-a spus cuiva?

– Nu se aştepta să moară aşa de curînd.

– Nimeni nu se aşteaptă să moară, dar facem testamente. Oricînd pot avea loc accidente. Şi dacă bunicul tău avea un asemenea temperament încît nu te-ai mira să auzi că a omorît-o într-o luptă, de ce oare bunica ta nu s-a gîndit la o asemenea posibilitate?

– Accident.

– Poftim?

– A fost un accident. Nu crimă. Nu a luat pistolul şi a tras în ea.

– Da. Desigur. Dar mă întreb cine a scos pistolul. El a ameninţat-o cu pistolul ? „Spune-mi unde sînt lucrurile pe care le-ai cumpărat sau trag", cam aşa ceva.

– Aminteşte-mi să nu mă duc niciodată în America, replică absent, răsfoind un registru pentru a cincea oară. Crezi că Grace ştie ce a făcut Gavie cu registrele pe care le-a găsit?

– Nu mi-a spus. Ar trebui să o întrebi. Sînt sigură că ştii unde e dormitorul ei. Temperance îngheţă. De ce spusese asta?

James nu ridică privirea.

– E a doua oară cînd dai de înţeles că eşti geloasă pe Grace. Eşti sigură că nu vrei să rămîi aici, la McCairn?

– Geloasă? spuse. Nu fi ridicol. Şi apoi, la New York sînt oameni care au nevoie de mine. Acum o să mă duc la culcare. Putem să căutăm mîine dimineaţă ceea ce speri să găseşti, spuse ridicîndu-se. E păcat că bunica ta nu ţi-a întors dragostea într-atît încît să-ţi spună unde a ascuns lucrurile.

– Dumnezeule! exclamă James cu răsuflarea tăiată.

Cînd Temperance se întoarse, ochii lui James erau măriţi de şoc.

– Ce s-a întîmplat? întrebă, văzînd că nu spune nimic.

– Mi-a dat un pachet de cărţi.

– Cumpăra obiecte de artă şi i-a dat nepotului ei iubit doar un pachet de cărţi? Nu ştia că tu nu eşti fratele cu patima pentru joc?

– Tocmai, spuse James încet. Mi-a spus să ascund cărţile de Colin şi de bunicul pentru că or să mi le ia şi or să le piardă şi că sînt cărţi foarte, foarte importante.

Mintea lui Temperance gonea.

– Dacă ţi-ar fi dat orice altceva, te-ai fi jucat cu acel ceva şi l-ai fi distrus, dar cărţile le-ai ţinut ascunse bine şi în siguranţă în toţi aceşti ani? Speranţa o făcu să ridice tonul.

– Aşa e, încuviinţă James, şi vocea lui era aproape o şoaptă. Într-o cutie la mine în dormitor.

Temperance făcu un salt spre uşă, în acelaşi timp cu James, care o luă la fugă. Ajunseră concomitent la uşă şi încercară să treacă amîndoi deodată. Temperance era hotărîtă să cîştige şi împinse tare, cu trupul lipit de al lui James, amîndoi înţepeniţi în cadrul uşii.

Abia după cîteva momente, cînd văzu că nu are nici o şansă, Temperance îl privi. Îi zîmbea, în felul lui, uşor ironic. Trunchiul ei era lipit de al lui şi se juca cu ea, împiedicînd-o să treacă pragul.

Temperance miji ochii ameninţător. El rîse, apoi se dădu la o parte şi o lăsă să treacă.

– Poate nu te pricepi să distrezi copiii, dar e sigur că pe mine mă amuzi, declară el.

Temperance nu catadicsi să-i răspundă, ci alergă pe scări spre dormitor. Se opri în prag; James era în spatele ei. Temperance aruncă o privire în dormitor, apoi se uită din nou la el.

– Dacă mă atingi, o să-ţi pun nisip în mîncare toată săptămîna viitoare, ameninţă ea.

– După cele ce am aflat sărutîndu-te, nu simt nici o atracţie, zise el şi trecu în dormitor.

Temperance rămase o clipă în faţa uşii, încruntată. Nu întîlnise niciodată un bărbat în stare să o mînie pînă într-atît. Pe de o parte ar fi vrut să se întoarcă, să se ducă în dormitorul ei şi să se culce. Să descurce singur misterele familiei lui!

Îl văzu însă scotocind într-un cufăr mare şi vechi, sigură că vreun străbun de-al lui de prin Evul Mediu îl purtase prin cruciade, şi intră în cameră, uitîndu-se peste umărul lui.

– Uite! spuse el şi scoase o cutie micuţă pe care o puse pe pat. Aduci tu lumînarea?

Una dintre „fete", Eppie sau sora ei, aprinsese o singură lumînare în dormitor. Temperance o aduse şi o puse pe măsuţa de lîngă pat.

– Nu, pune-o aici, zise el încruntat, făcîndu-i semn să se aşeze alături, pe pat.

Era aşa de curioasă să afle ce ţinea în mîini încît nici măcar nu ezită, ci se căţără în patul înalt, puse sfeşnicul pe cuvertura grea de catifea şi se uită la obiectul din mîna lui.

– Nu m-am mai uitat înăuntru de ani de zile, spuse el sprijinindu-se într-un cot. Bunica mi le-a dat cînd aveam nouă ani, cam cu un an înainte să moară.

Vocea lui era blîndă, iar perdelele groase din jurul patului păreau să îi izoleze de restul lumii. Şi dintr-o dată toată supărarea ei se topi. Era ca şi cum îl putea vedea pe băieţelul care crescuse printre oameni împătimiţi de joc şi un bunic cu un temperament cumplit.

James deschise cutia.

– Mi-a spus că sînt foarte, foarte valoroase şi că nu trebuie să mă despart de ele niciodată. Se uită la Temperance, cu fruntea aproape lipită de a ei. A zis că sînt viitorul meu.

Lui Temperance îi trecură prin minte o mulţime de lucruri pe care ar fi vrut să le spună, dar îşi muşcă limba şi tăcu.

– Credeam că e vorba de cărţi de ghicit, dar nu ştiam cum să le folosesc.

Cînd James întinse cărţile pe pat, inima lui Temperance bătea cu putere. Le aşeză într-un evantai perfect şi ea îşi dădu seama că nu era un nepriceput în materie de cărţi de joc.

Dar cînd văzu cărţile, bătăile inimii i se potoliră. Nu aveau nimic special. Erau roşu cu alb pe spate, unul dintre acele modele

complicate care sînt agreate de cei care decorează cărţile. Nimic, nici măcar un amănunt cît de cît interesant.

Se uită la James dezamăgită.

El zîmbi uşor, apoi se uită din nou la cărţi. Întoarse una cu faţa în sus. Desenul reprezenta un colier cu diamante. În colţuri erau simbolurile asului, din diamante.

Următoarea carte pe care o întoarse era un trei de cupă, înfăţişînd un heruvim micuţ din aur. Temperance luă cartea şi o privi în lumina lumînării.

– Mi se pare italiană, spuse şi se uită din nou la James. Îi zîmbea ca şi cum aştepta ca ea să-şi dea seama de ceva.

Temperance îl privi, încercînd să-i citească gîndurile, apoi, brusc, îi veni o idee. Se întoarse, se aplecă şi răsturnă întreg evantaiul cu un gest. Pe cealaltă parte a cărţilor erau reprezentate obiecte de artă, bijuterii şi vase de argint.

– O, Doamne, spuse Temperance. Crezi că sînt lucrurile pe care le-a cumpărat?

– Totdeauna am crezut asta, dar n-am găsit confirmarea. Şi, bineînţeles, bunicul nu-mi spunea nimic. De aceea mă interesau facturile pe care le-a găsit Gavie.

– Şi în toţi aceşti ani nu ai găsit nimic?

– Nu. De cîteva ori am dat peste tacîmuri, din acelea pe care le-ai găsit şi tu, dar asta e tot. Prima dată i-am arătat vasele bunicului şi le-a spart. După aceea am păstrat secretul asupra lucrurilor pe care le găseam şi nu spuneam nimănui nici că am căutat ceva. Nu-i plăcea să i se amintească de soţia lui.

– Nu înţeleg de ce. Poate se simţea vinovat? Ridică o carte şi o privi de aproape. Pe cele patru diamante era un inel cu safir. Cu excepţia celor cîteva piese de argint, totul pare foarte mic ca dimensiuni şi toate sînt lucruri care nu se deteriorează în timp, nu

sînt tablouri care ar putea mucegăi. Toate aceste lucruri ar rezista mult timp într-o ascunzătoare bună.

– Ai vreo idee unde ar fi putut să le ascundă? întrebă James.

– E întrebarea pe care ar trebui să ţi-o pun eu ţie. Tu eşti stăpînul, iar eu un simplu oaspete.

– Ai dreptate, răspunse zîmbind şi ridică o altă carte. Era şasele de pică pe care era reprezentată o statuetă mică de bronz, grecească probabil, veche.

– Şi acum, că ştiu despre ce e vorba, cum facem să le şi găsim? Ţi-a mai lăsat ceva? O hartă poate? Gîndeşte-te bine.

James ştia că se amuză pe seama lui, dar rîse. Comoara făcea parte din copilăria lui şi de cînd era stăpîn nu avusese timp să se gîndească la altceva în afară de muncă. Strînse cărţile şi le puse la loc în cutie, apoi spuse:

– Nu văd în ce fel am fi mai aproape de găsirea comorii decît eram înainte.

Era ceva în felul în care spusese „noi" care îi reaminti că erau singurii treji în casa în care toţi ceilalţi dormeau. Erau singuri în camera lui, în patul lui.

Temperance se retrase repede de cealaltă parte a patului şi coborî picioarele pe podea.

– Cred că e destul pentru o noapte. Simulă un căscat, semn că e doborîtă de oboseală. Adevărul este că părea să-i fi fugit somnul.

James se dădu jos din pat, leneş, de partea cealaltă.

– Ai dreptate. Trebuie să te duci la Edinburgh mîine, aşa că ar fi bine să dormi puţin.

– La Edinburgh? se miră, fără să priceapă despre ce era vorba. De ce...

– Spuneai că trebuie să te duci cu Grace să cumpărați ceva pentru casă.

– O, da, desigur, își aminti ea. Uitase de minciuna pe care o scornise ca să explice de ce se ducea cu Grace în oraș. A doua zi trebuia să ia prînzul acela secret, purtînd pălăriile făcute de Grace. La cumpărături. Aproape că am uitat.

– Aș avea cîteva lucruri pe care ai putea să le iei. Tutun. Dezinfectant pentru oi. Niște capcane pentru lupi. Niște frîie pentru cai.

Chipul lui Temperance se crispa din ce în ce mai tare cu fiecare cuvînt.

– Capcane pentru lupi?

– Sigur. Poți să iei căruța și doi oameni cu tine. O să ai nevoie de căruță dacă vrei să cumperi alimente, așa că de ce să nu-mi iei și mie cîteva lucruri de care am nevoie?

– Și capcanele pentru lupi intră în atribuțiile unei menajere? întrebă.

– Da, poate că ai dreptate. Poate că ar fi mai bine să vin cu tine. Mi-ar prinde bine să ies puțin. Să văd dacă găsesc niște pantaloni...

– Nu, spuse ea, încercînd să găsească un pretext să nu vină cu ele. Dar dormise prea puțin ca să aibă mintea destul de limpede.

– Fără pantaloni? Înțeleg de ce o femeie vrea să mă vadă cu genunchii goi, dar dacă insiști...

Era mult, mult prea obosită să scornească o minciună.

– Nu mă interesează cu ce te îmbraci, dar cu mine nu vii. Am nevoie de o zi departe de locul ăsta și de tine. Și fără capcane pentru lupi. Sau frîie pentru oi. Sau...

– Dezinfectant. Pentru oi, dezinfectant. Frîie pentru cai.

Temperance își dădu seama că iar o tachina și se îndoi că avusese vreodată de gînd să le însoțească la Edinburgh. Din cîte știa despre el, probabil că prefera să meargă o zi cu picioarele goale pe sîrmă ghimpată decît să o însoțească în oraș. Și se întreba dacă purta vreodată pantaloni. Sau lenjerie de corp.

Se îndreptă spre ușă, o deschise, dar el o opri, înainte să apuce să o închidă.

– Mulțumesc pentru ce ai făcut azi pentru copii, spuse blînd. Drăguț din partea ta.

Temperance încercă să nu roșească de plăcere la auzul laudei.

– Sînt copii drăguți și mi-a făcut plăcere.

– Și mie, zise el cu aerul entuziast al unui băiețandru, făcînd-o să rîdă.

– Noapte bună.

– Da, noapte bună, și dacă nu te văd înainte să pleci mîine, noroc la cumpărături.

– Mulțumesc și noapte bună. Voi să închidă ușa, dar o deschise la loc. James...

– Da?

– Ce s-a întîmplat cu fata din sat de care îți plăcea? Cea de care spuneai că erai îndrăgostit?

– Mamei i s-a făcut milă de ea și a trimis-o la o școală la Glasgow. Am înțeles că s-a măritat cu un bărbat bătrîn, cîțiva ani mai tîrziu.

Temperance nu era sigură, dar simțea parcă amărăciune în vocea lui. Auzise însă atîtea femei spunînd că nimic nu se compară cu prima dragoste. Poate că și cu bărbații era la fel.

– Atunci noapte bună, spuse din nou, închise încet ușa în urma ei și se duse în camera sa. Adormi în cîteva minute.

13

Am reuşit! spuse Temperance, lăsîndu-se pe speteaza tare a trăsurii vechi.

– Numai datorită ţie, zise Grace blînd, ţinînd frîiele. Eu nu am nici un merit.

Temperance nu o luă în seamă.

– Îţi aminteşti zîmbetul mieros al femeii aceleia îngrozitoare cînd şi-a luat rămas-bun? Credea că ne-a tras pe sfoară. Casa Grace. Pînă mîine, tot Edinburgh-ul o să audă de tine.

– Nu de mine, de tine, insistă Grace. Eu n-am făcut nimic.

– N-ai făcut decît să confecţionezi cele mai frumoase pălării pe care le-am văzut vreodată, doar atît.

– Dar ce importanţă are asta? Mulţi oameni au talent. Brenda se pricepe să spună poveşti şi Lilias face lichior din alge, şi ele nu îşi vînd talentele în Edinburgh. Ele nu fac bani din ceea ce ştiu să facă.

– Aşa-i, e nevoie de puţină viclenie şi strategie.

– Nu, replică Grace solemn. Trebuie să ai încredere că poţi face ceva pe lumea asta, şi lucrul ăsta ne lipseşte aici, în McCairn. Continuă cu voce scăzută: Şi fără de care nu ştiu cum o să ne descurcăm cînd o să pleci.

– Prostii, spuse Temperance, jenată de lauda lui Grace. Nu voia decît să se bucure de triumful zilei, nimic mai mult. Acum trebuie să născocim o cale ca să ascundem afacerea ta de cei din McCairn. Nu ştiu de ce, dar nu cred că Hamish ar fi de acord ca o femeie să facă bani, cel puţin nu cîţi bani cred că o să faci tu. Am văzut asta de sute de ori în New York. Ajut o femeie nevoiaşă, cu un soţ care nu e bun la nimic şi copii de întreţinut, care găseşte o cale să cîştige un ban; apoi, cînd e pe picioarele ei, bărbatul se simte jignit în orgoliul lui şi îi interzice să mai lucreze. Am văzut asta de nenumărate ori.

– Crezi că James o să încerce să mă oprească? întrebă Grace. Cu toate că era întuneric şi nu se conduceau decît după lumina lunii, caii cunoşteau drumul pînă la grajduri.

– Tu îl cunoşti mai bine decît mine, răspunse Temperance, apoi se încruntă fiindcă îi displăcea junghiul pe care îl simţise cînd spusese asta. Aşadar, omul o atrăgea. Nu era capătul lumii, nu?

– Nu chiar, răspunse Grace. Ştiu că am împărţit patul, dar nu l-am văzut vorbind cu nimeni aşa cum vorbeşte cu tine.

– Serios? zise Temperance şi se întoarse să-şi ascundă zîmbetul. E un bărbat de treabă. Vreau să spun că sînt lucruri pe care n-ar trebui să le facă, să nu mai arunce femei de la fereastră sau să ameninţe că le omoară, dar, una peste alta, are grijă de o mulţime de oameni.

Grace înclină capul şi se uită la ea.

– Să omoare?

– A, nu e nimic, a spus odată... Trebuia să fii de faţă ca să înţelegi. Eşti sigură că vrei să conduci afacerea de aici, din McCairn? Sînt convinsă că mama ar putea să-ţi găsească un magazin micuţ în Edinburgh.

– Nu, mulțumesc, refuză Grace hotărît. Uiți că am crescut la oraș? Dacă aș sta acolo și s-ar întîmpla să mor, cine ar avea grijă de Alys? Pe cînd aici...

– Da, admise Temperance. Știu. S-a născut aici și aici va avea totdeauna o casă. Era un sentiment care începuse să-i placă grozav aici, în McCairn: oamenii păreau să se ajute unul pe altul. Nici unul nu rămînea izolat sau exclus. Chiar și Grace, care fusese amanta stăpînului, era considerată tot atît de-a lor ca oricare altul. Da, își spuse Temperance, zîmbind, îi plăcea foarte mult lucrul ăsta.

– Dumnezeule, dar e foarte tîrziu, spuse Temperance tare, smulgîndu-se din reverie. Cînd o să ajung în pat n-am să mă mai scol o săptămînă.

Tocmai acolo drumul făcea o curbă și vechea casă McCairn se zări în depărtare. În prima noapte cînd văzuse locul, nu ardea decît o lumînare într-o singură cameră. Dar în seara aceea toată casa părea luminată.

– Ceva e în neregulă, spuse încet, apoi mai tare, s-a întîmplat ceva. Se smuci și smulse frîiele din mîinile lui Grace și strigă „Dii!" îndemnînd cei doi cai obosiți. Și cum nu mergeau cît ar fi vrut ea de repede, se ridică în picioare, înșfăcă biciul lung de la locul lui și șfichiui spinările cailor.

Lîngă ea, luată pe nepregătite, Grace căzu pe spate și se lovi de marginea căruței. Se lovise într-o parte de ceva dur și gemu. Dar nu avu timp să se gîndească la durere pentru că trebuia să se țină ca să nu zboare din trăsură. Împinse pe spate pălăria care îi căzuse pe ochi și văzu silueta lui Temperance în lumina lunii. Stătea în picioare în partea din față a trăsurii, aducînd cu silueta pe care Grace o văzuse cîndva pe afișul unui circ, fluturînd biciul deasupra cailor cu un șfichiuit care sfîșia aerul.

Cînd Grace își dădu seama cu ce viteză înaintau, avu convingerea că se vor opri drept în casă. Ca să se pregătească

de lovitură, se ghemui și încercă să își facă loc între marginea trăsurii și pungile cu cumpărături.

Dar cu cîteva clipe înaintea impactului, Temperance trase cu toată puterea de frîie. Grace fu sigură că picioarele de dinainte ale cailor se desprinseseră de la pămînt. Apoi, înainte să se oprească de-a binelea, Temperance sări din trăsură și alergă în casă.

Trăgîndu-și sufletul, Grace coborî din trăsură și intră și ea în casă.

Dragă mamă,

E tîrziu și sînt frîntă de oboseală, dar trebuie să-ți povestesc ce s-a întîmplat în seara asta. Îmi cer scuze că n-am apucat să te văd astăzi cînd am fost cu Grace în Edinburgh, dar am avut atîtea de făcut încît nu ne-a mai rămas timp.

În primul rînd, pălăriile făcute de Grace au avut un mare succes. Am fost văzute și remarcate și are acum un contract pentru douăzeci și cinci de pălării, cît de repede posibil. I-am spus proprietarului magazinului că va fi foarte greu să facem rost în cantitate suficientă de materialele acelea vechi pe care Grace le-a folosit pentru pălării, așa că a ridicat prețul inițial cu aproape jumătate. Și ținînd seama de kilometrii de draperie aproape putrezite existente aici, Grace o să aibă din ce să facă pălării mult timp de acum încolo.

Cînd am ajuns acasă toate ferestrele erau luminate. Dacă ai ști cît de sărăcăcios e locul, ai înțelege ce neobișnuită mi s-a părut această feerie de lumini. Mă temeam să nu se fi întîmplat ceva îngrozitor, așa că, fără să mă gîndesc, am apucat hățurile și am îndemnat caii să meargă mai repede.

Mai ţii minte cum m-a învăţat tata să stau în picioare în trăsură şi să pocnesc din bici? Îmi amintesc că singura dată cînd ţi-am arătat ce mă învăţase, a trebuit să folosim săruri ca să te readucem în simţiri.

În orice caz, înăuntru ne aştepta tot satul.

Mamă, ca să înţelegi mai bine, află că, vreme de trei zile, Grace, soacra ei, Alys, fetiţa lui Grace şi cu mine am făcut pălării în secret. Fără ştiinţa nimănui. Nimeni nu ştia ce făceam. Se pare însă că ştiau cu toţii şi aşteptau să ne întoarcem.

Dacă ai fi văzut! Erau acolo toţi copiii, chiar şi fiica nou-născută a verişoarei de-a doua a soţului lui Grace, care dormea în braţele mamei sale. Erau toţi în păr, chiar şi Odiosul Hamish, pastorul tiranic, aşteptîndu-ne să ne întoarcem să le spunem ce se întîmplase la Edinburgh cu pălăriile făcute de Grace.

Cam asta înseamnă să ţii un secret în McCairn. Mi-ar plăcea să cred că pastorul nu ştia chiar în detaliu cum patinasem printre picioarele lui James duminică după-amiază, dar cred că ar putea să facă şi desene cu cîte ştie.

Ştii ce actriţă bună sînt cînd am un auditoriu. Spuneai mereu „aşa tată, aşa fiică" şi cred că aveai dreptate. Eram foarte obosită după ziua aceea lungă, de fapt eram obosită după mai multe zile de neodihnă – ziua în care am patinat, în care am căutat comoara cu James, dar cînd am văzut toate acele feţe aşteptînd nerăbdătoare veştile, am simţit că îmi piere oboseala şi am început să povestesc de-a fir-a-păr.

Şi ce mai poveste!

Grace şi cu mine nu spusesem nimănui ce făceam sau de ce anume ne duceam la Edinburgh pentru că ne temeam

să nu ne facem speranţe deşarte. Acum, ştiind că toată lumea era la curent cu ce puneam la cale, cred că s-au amuzat teribil pe seama eforturilor noastre de a face totul în mare taină.

Din moment ce spusesem tuturor că mergeam să cumpărăm cîte ceva pentru casă, ne-am îmbrăcat în haine de toată ziua. Dar, înainte să intrăm în oraş, am oprit şi ne-am gătit în cele mai frumoase rochii ale mele. Grace e puţin mai slabă ca mine, dar îi venea destul de bine. Şi bineînţeles că ne-am pus pe cap pălăriile decorate atît de frumos de ea.

Am luat prînzul la „Porumbiţa Albă", aşa cum ai aranjat tu, şi abia intrasem de vreo jumătate de oră cînd o femeie s-a apropiat şi m-a întrebat de unde am cumpărat pălăria. I-am răspuns: „Nu pot să vă spun. Dacă v-aş spune, modista mea ar fi sufocată de comenzi şi eu n-aş mai apuca să-mi fac pălării."

Femeia s-a îndepărtat înciudată şi atunci am crezut că Grace o să se piardă cu firea. A durat o vreme pînă am liniştit-o, dar era încă atît de nervoasă încît abia a gustat din prînzul copios.

Dar ştiam eu bine ce fac. Femeia aceea nu avea să renunţe, iar dacă renunţa, nici nu merita o pălărie făcută de Grace.

Spre sfîrşitul prînzului, chelneriţa a scăpat o tavă de prăjituri peste pălăria mea şi, înainte să pot spune ceva, mi-a luat-o de pe cap. (Avusesem prevederea şi inspiraţia să-i scot acele înainte, astfel că nu aş fi putut să mă aplec în timpul mesei.) Chelneriţa a plecat cu pălăria, insistînd să o curepe. După zece minute s-a întors cu ea şi şi-a cerut mii de scuze.

Grace era din ce în ce mai îngrijorată, dar i-am cerut să se calmeze şi să-şi mănînce eclerul. Cîteva minute mai

tîrziu, am văzut-o pe chelneriță dîndu-i un bilețel femeii care mă întrebase de numele pălărierului.

Știam că e vorba de numele și adresa de pe eticheta din interiorul pălăriei. Făcusem eticheta destul de mare, așa că și cea mai mioapă femeie o putea citi fără ochelari.

După ce am văzut schimbul de informații, Grace și cu mine abia reușeam să ne controlăm. Am fugit afară ca să putem rîde în voie.

După prînz am cutreierat vreo oră străzile orașului (trebuia să cumpăr niște lucruri pentru James), după care ne-am îndreptat în pas de plimbare spre magazinul de pălării pe care îl știam din scrisoarea ta. Și pentru că patroana nu ne-a ieșit în întîmpinare am fost nevoite să intrăm să „aruncăm o privire". Trecuseră deja pe acolo trei femei care întrebaseră de pălării făcute de Casa Grace, astfel încît într-o jumătate de oră ajunsesem la înțelegere cu patroana să confecționăm pălării numai pentru magazinul ei.

Grace nu a scos un cuvînt cît au durat negocierile; stătea doar și mă privea și își frîngea mîinile. Proprietara magazinului a spus: „Toți artiștii sînt așa" și am crezut că Grace o să leșine de emoție la auzul unei asemenea laude. O artistă!

Așadar, în acest moment Grace este designer exclusiv de pălării pentru femei. Eu trebuie să mă îngrijesc de partea financiară a afacerii și să stabilesc prețurile produselor cît voi sta aici. După... O să găsim pe cineva care să continue munca atunci cînd eu voi pleca.

Și cînd am ajuns acasă, toată casa era luminată și toți oamenii din sat se adunaseră să afle ce se întîmplase. James a spus că orice afacere e în avantajul satului, așa că afacerea cu pălării a lui Grace îi privea pe toți.

Lucrurile sînt altfel aici decît la New York, unde oamenii pot fi vecini douăzeci de ani și nici măcar nu știu unul numele celuilalt.

Așa că am mîncat și am băut pe săturate – totul pe cheltuiala lui James – și eu le-am povestit întîmplările de peste zi. Și, da, mamă, m-am simțit minunat! Era un auditoriu atent, capabil să aprecieze, iar povestea mea stîrnise interesul tuturor.

Era așa de plăcut! O vedeam pe Grace cum ajunsese o femeie care era privită cu respect. Nu mă gîndisem însă că ea avea acum posibilitatea să-și aleagă ajutoarele. Nu-mi mai încăpeam în piele cînd Grace s-a instalat în fața șemineului în care James făcuse un foc zdravăn ca să mai încălzească sufrageria mare și răcoroasă, și a început să-i măsoare pe toți din priviri, încercînd să aleagă persoana potrivită.

Mamă, m-am simțit atît de mîndră de ea! A ales patru femei din sat care nu au bărbat. Pe moment nu am știut ce era cu ele, dar James mi-a spus toate astea mai tîrziu. Astfel, Grace a schimbat viețile a patru familii din McCairn și, dacă afacerea e un succes, și nu mă îndoiesc că așa o să fie, nu m-aș mira dacă numărul celor a căror viață va fi schimbată ar crește.

După ce povestisem tot ce se întîmplase – deși e greu de crezut –, Odiosul Hamish ne-a făcut să rîdem cel mai tare. A spus că adevărata Casă Grace e un loc jalnic pentru o afacere.

Toți ochii s-au îndreptat atunci spre James, pentru că el este proprietarul casei în care locuiește Grace. El are grijă să fie reparată la nevoie, cu toate acestea, casa arată abia ceva mai bine decît cea a unui păstor.

James a spus că e destul loc în casa lui veche ca să găzduiască un atelier de pălării, dar cînd tînărul Ramsey a remarcat insolența că James adăpostește prea multe femei nemăritate sub acoperișul lui, sătenii au hotărît ca James să suporte costurile de renovare a unui fost atelier de tăbăcărie. Ni s-a spus că este o hală uriașă, dezafectată, așa că o să fie nevoie de ceva timp și bani pentru reparații; dar James a promis că o să plătească el totul.

Bineînțeles, James a protestat spunînd că nu are destui bani sau timp să se ocupe de așa ceva, dar tot satul a protestat. Se pare că se știu destul de multe despre posibilitățile lui ca să se poată aprecia ce cheltuieli își poate permite. Cum James mă rugase să mă ocup de registre și de partea contabilă, o să-ți comunic ce voi afla despre el. Tot ce știu e că e imposibil să fie atît de sărac pe cît susține.

Avem mare nevoie de mașini de cusut și provizii de materiale pentru afacerea lui Grace, așa că James a spus că, anul acesta, o să doneze Casei Grace premiul pe care îl va cîștiga la cursa la care participă în fiecare an. Auzind acestea, mulțimea l-a aclamat atît de entuziast că mi-era teamă să nu se prăbușească acoperișul; cred, deci, că premiul e substanțial.

James l-a bătut pe Ramsey peste ceafă și a spus că o să-l pună să alerge în fiecare zi pe munte, în sus și în jos, ca să se antreneze ca jocheu. După care OH (Odiosul Hamish) a spus că, după felul în care am mînat trăsura, eu ar trebui să fiu jocheu. Și a continuat să mă surprindă spunînd că, dacă ar exista o cursă pe patine cu rotile, aș putea să particip și aș cîștiga atîtea premii încît mi-aș permite să cumpăr toate mașinile de cusut din lume.

Am fost atît de surprinsă de aceste afirmații și de jovialitatea lui, încît cred că am rămas cu gura căscată. Grace mi-a șoptit: „Lilias e soția lui, așa că mîine n-o să mai țină minte nimic din ce-a spus astăzi". Mi-au trebuit cîteva minute să înțeleg despre ce vorbea. Apoi mi-am amintit că îmi spusese că Lilias face un lichior delicios din alge. Dumnezeule! Se pare că femeia îl îmbată în fiecare seară!

Mamă, crezi că ai putea afla cîte ceva despre îmbutelierea și comercializarea lichiorului? Nu am gustat încă din băutura lui Lilias, dar sînt sigură că ar fi mulți amatori. Dacă reușește să-l transforme pe OH într-un om care face glume, cred că am găsit Elixirul Vieții. Elixirul Umorului, în orice caz.

Cam asta e tot. Trebuie să mă duc la culcare, pentru că mîine am multe de făcut. James o să mă inițieze în lucrul cu registrele și vreau să mă uit la cărțile lui, poate mai aflu cîte ceva despre comoară. O să-ți povestesc totul în scrisoarea următoare.

A, da, ai putea să faci rost de vreo cincizeci de kilograme de dezinfectant pentru oi? Cred că am cumpărat var nestins. James a făcut niște aprecieri neplăcute în legătură cu posibila întrebuințare a varului și a spus că mă pricep mai bine la pălării de damă decît la oi. I-am răspuns că mă pricep la orice mai bine decît el, așa că, dintr-una într-alta, sînt șanse să conduc un cal în cursa următoare. Dacă ai vedea cum dansează frumoșii caii de curse ai lui James, chiar și cu un călăreț în șa, ai începe să te rogi pentru mine.

Acum chiar trebuie să mă bag în pat.

Te sărut cu dragoste,
A ta fiică,
Temperance

14

Extraordinară scrisoare! îi spuse Melanie O'Neil soțului său, Angus, cînd termină de citit cu voce tare.

– Cred că ar fi mai bine să o aduc înapoi, spuse Angus, încruntîndu-se. Mi se pare că întoarce tot satul pe dos.

– Cam așa. Dar să nu uităm că Temperance seamănă foarte mult cu tatăl ei. Nici unul dintre ei nu se lăsa intimidat de vreun obstacol. I se ridicau munți în cale, dar el mergea drept înainte, cu zîmbetul pe buze.

– Îți lipsește, nu-i așa? întrebă Angus, privind-o peste ochelari.

– O, nu, nici pe departe. A trăi cu el era ca și cum ai fi trăit în mijlocul unei furtuni. Avea mult prea multă energie pentru mine. Se uită din nou la scrisoare. Dar ciudat mi se pare că amintește atît de des de James. Ascultă aici: „am patinat cu James", „am căutat comoara cu James", „ce spune James despre afaceri", „cum a plătit James mîncarea și băutura". Și dincoace pomenește de bunătatea lui și cum a aprins el focul ca să alunge frigul.

– A irosit degeaba lemne și bani, după părerea mea, conchise Angus, vîrînd din nou nasul în ziar.

Melanie nu se lăsă.

– În ultimele pagini nu vorbește decît de James. James, James și iar James. N-am mai auzit-o niciodată vorbind așa despre un bărbat. Se uită la soțul ei. Crezi că e îndrăgostită?

– Temperance? pufni Angus. Nu cred. În cel mai bun caz a întîlnit un bărbat pe care îl poate respecta.

– Despre ce comoară vorbește?

Angus mai pufni o dată.

– O legendă stupidă, fără noimă, atîta tot. Tata povestea că mama cheltuia averea familiei și ascundea tot ce cumpăra undeva prin casă. Absurd, desigur, dar copiii se amuzau căutînd comoara.

– Și ce-i cu cărțile?

Angus dădu ziarul la o parte.

– Habar n-am, spuse, dar lăsă ziarul jos și o privi. Probabil că e vorba de cărțile de joc. Mama a comandat patru seturi și a dat cîte unul fiecăruia... Nu-mi amintesc cui. Celor care nu aveau patima jocului, presupun.

– Atunci ai primit și tu un set?

– Da, chiar am primit. Mama ne-a pus să jurăm că vom ține secret acest lucru și să promitem să păstrăm cărțile toată viața.

– Înțeleg, murmură Melanie încet. Și unde este acum pachetul pe care l-ai primit tu?

Angus ridică din nou ziarul.

– Habar n-am. Poate în pod. Ori în vreunul dintre cuferele vechi.

– Cine știe unde sînt celelalte pachete?

– Sora mea. Știe totul despre toată lumea. Pe ea a interesat-o întotdeauna genul ăsta de lucruri, pe mine nu.

– Înțeleg, repetă Melanie, apoi se ridică și se duse la biroul mic din colț ca să scrie un bilet surorii lui Angus, care locuia în apropiere de Edinburgh. O ruga să treacă joi pe la ea, la ceai, dacă va putea.

– Ești o femeie rea, îi spuse Rowena, sora lui Angus, lui Melanie. Am cunoscut-o pe fata aceea îngîmfată și prostuță, Charmaine Edelsten, și pe femeia aceea îngrozitoare care era mama ei. Cum ai putut să o trimiți tocmai pe ea să bată tot drumul pînă la McCairn? James ar fi mîncat-o de vie.

– Da, mi-am închipuit după felul în care mi l-a descris Angus. Dar voiam să o țin pe fiica mea departe de greutățile din New York. Temperance e o femeie cultivată și foarte serioasă. Ani de zile am rugat-o să-și ia o vacanță și nu m-a ascultat niciodată. Așa că în momentul în care Angus mi-a spus că vrea ca Temperance să găsească o soție nepotului său, mi s-a părut ocazia mult așteptată ca să o oblig să ia o vacanță. Dar dacă trimiteam o femeie potrivită din prima săptămînă, Temperance ar fi plecat din McCairn și n-ar mai fi avut parte de vacanța de care are atîta nevoie.

– Din cîte îmi spui, nu mi se pare că ar avea prea mult timp liber.

Melanie puse ceașca jos. O plăcuse pe sora lui Angus din primul moment. Angus spusese că Rowena e prea autoritară pentru gustul lui, dar lui Melanie îi plăceau astfel de oameni. Altfel nu s-ar fi căsătorit cu tatăl lui Temperance sau cu Angus.

– O, dar Temperance chiar este în vacanță. Nu a mai patinat de cînd era mică și mă întreb ce s-a putut întîmpla în McCairn care să poată rivaliza cu New York-ul?

Rowena rîse. Nu era mai mare decît Angus decît cu un an sau doi, dar părea să aibă o sută. Purta o rochie extrem de veche, din dantelă, despre care Melanie era sigură că fusese lucrată manual, dar chipul ei era ars de soare și ridat; era fața unei femei care își petrecuse viața pe spinarea unui cal, indiferent de vreme.

– Ca și cum ai așeza o ceașcă de tablă pe o broderie prețioasă, spusese Angus despre sora lui, pe care o vedea rar.

– Aș putea să-ți povestesc atîtea lucruri despre McCairn că ți s-ar ridica părul în cap, spuse Rowena.

– Fiica mea ți-ar fi recunoscătoare, zise Melanie.

Abia după cîteva clipe înțelese Rowena ce voia să spună Melanie și rîse cu poftă.

– Îmi placi mai mult decît celelalte două femei cu care a fost căsătorit Angus. Cu toate că ești plinuță ca o gogoșică, ai oțel pe dinăuntru. Bănuiala mea e că fiica ta a moștenit mai multe de la tine decît crezi.

– Te rog, nu-i spune nimic lui Angus, o rugă Melanie cu un zîmbet. Crede că îi plac femeile slabe.

Rowena rîse din nou din toată inima.

– Presupun că ai venit să auzi povestea clanului McCairn.

– Dacă nu te superi, da. Și lipsesc două pachete de cărți.

– Of, dar ai iscodit ceva. Eu am două pachete, al meu și al surorii mele, fie-i țărîna ușoară. Nu-mi spune că ai găsit pachetul lui Angus.

– Da, spuse Melanie obosită. Mi-au trebuit trei servitoare și două zile, dar l-am găsit pînă la urmă.

– Într-adevăr, am avut dreptate. Ești o femeie de fier.

Se aplecă spre Melanie să o observe mai bine. Ca multe femei urîte în toată puterea cuvîntului, era foarte orgolioasă și refuza să poarte ochelari.

– Ce urmăreşti? Ce urmăreşti *cu adevărat?*

– Nu ştiu nici eu prea bine, dar cred că s-ar putea să caut să-i adun laolaltă pe fiica mea şi pe nepotul tău.

– Mmmm. Crezi că fiica ta poate sta alături de un om fără maniere ca James al meu?

– Dar nepotul tău poate face faţă concepţiilor liberale ale fiicei mele?

Rowena nu rîse, dar zîmbi. Şi din ce în ce mai larg.

– Bun, ştii acum ce e cu cărţile, dar despre testament ai aflat?

Melania făcu ochii mari.

– Despre testament ?

– Fratele meu e un idiot! Doar nu crezi că a trimis-o pe fiica ta pînă la McCairn să-i găsească lui James o soţie doar pentru că vrea să-l vadă la casa lui, nu?

– Păi, de fapt, nu m-am întrebat niciodată ce motive are.

– Angus peţitor! Ha-ha! Vrea să vîndă lîna lui James.

– Dar îi vinde lîna. Nu înţeleg.

– Angus vrea să o poată vinde şi pe mai departe şi... Mai doreşti un ceai? O măsură pe Melanie de sus pînă jos. Şi prăjituri?

Melanie zîmbi.

– Îmi plac prăjiturile, recunoscu ea.

Rowena îi întoarse zîmbetul.

– Foarte bine. Prăjituri pentru tine, iar pentru mine puţin whisky. Nu te deranjează, nu?

– Cu toţii avem viciile noastre, spuse Melanie.

– Atunci aşază-te şi fă-te comodă, pentru că am să-ţi spun o mulţime de lucruri. Între timp luase clopoţelul şi îl scutura energic. O servitoare apăru imediat.

– Da, doamnă.

– Ceai, prăjituri şi whisky. Şi adu mult din toate. Dă-mi şi cutia aceea.

Servitoarea, supusă, se grăbi să-i aducă stăpînei sale o casetă de abanos şi se retrase. Rowena îi dădu cutia lui Melanie.

Înăuntru erau două pachete de cărţi. Păreau cărţi obişnuite, cu excepţia obiectelor de artă şi a bijuteriilor reprezentate pe feţele lor.

– Angus nu a crezut niciodată, şi nici sora mea, dar eu presupun că reprezintă obiectele pe care mama le-a cumpărat şi le-a ascuns în casă.

– Doamne! exclamă Melanie, uitîndu-se la o carte pe care se vedea un inel cu safir. Sper că servitoarea o să ne aducă destul ceai şi prăjituri, pentru că vreau să aflu în detaliu tot ce-mi poţi spune.

– Bucuros, admise Rowena. E plăcut să vorbeşti cu o persoană mai tînără. Toate prietenele mele se încăpăţînează să moară înaintea mea.

Trei ore mai tîrziu, Melanie O'Neil McCairn părăsi casa cumnatei sale. La capătul acestor trei ore, Rowena era beată de-a dreptul, iar Melanie mîncase trei platouri din cele mai delicioase fursecuri. Ar fi mîncat mai mult, dar nu îi îngăduise corsetul.

Astfel că acum, cînd se îndrepta spre casă cu trăsura, era îngîndurată: povestea pe care o auzise era cu totul neobişnuită. Dacă James McCairn nu se însura din dragoste în următoarele şase săptămîni, înainte de aniversarea celor treizeci şi cinci de ani ai săi, avea să piardă dreptul de proprietate asupra moşiei McCairn.

– Va păstra titlul de moşier, nu că ar valora prea mult, dar proprietatea o va pierde, spusese Rowena.

– Dar din cîte îmi spune fiica mea, îndrăgeşte oamenii şi locul acela. Toate astea sînt viaţa lui. Cui i-ar fi mai dragă această proprietate?

– Nimănui nu i-ar fi dragă, răspunsese Rowena, turnîndu-şi încă un pahar de whisky. Dar fratelui lui mai mic, Colin, i-ar plăcea să-l stăpînească. Ar putea să-l vîndă şi să joace la cărţi banii obţinuţi, oricît de puţini. Are boala familiei. Păcat că nu-i place să bea, ca mie; e mai ieftin.

– O, Dumnezeule! exclamă Melanie cu gura plină. Totuşi nu pricep. Dacă James îndrăgeşte satul şi vrea să rămînă acolo, de ce se împotriveşte eforturilor soţului meu de a-i găsi o soţie?

– Pentru că James nu ştie nimic despre testament.

– Nu ştie...?

Melanie lăsase jos farfuria goală, în timp ce Rowena descoperi că sticla de whisky se golise. Rezemîndu-se de pernele canapelei, îşi privi cumnata.

– A fost cea mai oribilă ceartă pe care am avut-o cu Angus. Cu puţin timp înainte să moară tatăl lui, James contractase o căsătorie nefericită şi, în situaţia de atunci, nu se prevedea nimic în viitorul apropiat, tatăl lui fiind încă un bărbat tînăr. James obişnuia să-l implore să îl lase să se ocupe de oi sau de orice altceva, dar fratele meu a refuzat întotdeauna. Apoi Ivor a murit într-un accident. Se ducea la o petrecere de vineri pînă luni pe o proprietate din Anglia şi a căzut de pe acoperiş. După aceea nimeni nu a recunoscut că era cu el pe acoperiş, dar, cunoscînd firea fratelui meu mai mare, sînt sigură că fugărea vreo servitoare. Oricum, cert este că James a dispărut aproape trei săptămîni

după moartea tatălui său. Plecase să vîneze în Highlands doar cu un singur însoţitor şi nimeni nu ştia unde se afla, aşa că Angus şi cu mine am fost de faţă la citirea testamentului.

– Din care aţi aflat că James trebuia să se căsătorească din dragoste pînă la treizeci şi cinci de ani, spuse Melanie gînditoare. Numai că pe atunci James era deja căsătorit.

– Da. Şi testamentul fusese scris cu cîţiva ani în urmă.

Ajunsă în acest punct, Rowena o sfredeli din nou pe Melanie cu privirea.

– Înţeleg. Din dragoste. Ăsta e cuvîntul-cheie. Nu era un secret pentru nimeni că între James şi soţia lui nu era dragoste, astfel că la treizeci şi cinci de ani, dacă rămînea căsătorit cu aceeaşi femeie, proprietatea intra automat în posesia lui Colin.

– Exact. Colin însă – pentru că sînt sigură că ştie testamentul pe dinafară – nu se aştepta ca tînăra femeie să moară în mai puţin de un an, dîndu-i astfel lui James o nouă şansă să îndeplinească condiţiile testamentului.

Melanie meditä cîteva clipe.

– Numai că prima căsătorie i-a lăsat desigur un gust amar lui James, aşa că în toţi aceşti ani a rămas un burlac convins.

– Da, şi Angus şi eu am încercat prin toate mijloacele să-i găsim o altă soţie.

– Fără să-i dezvăluiţi motivul, zise Melanie. Da. Dacă ar şti că trebuie să se însoare „din dragoste", nu ar mai reuşi să se îndrăgostească niciodată. Nu poţi să-ţi propui să te îndrăgosteşti, dar poţi... continuă cu voce scăzută... poţi să te prefaci, încheie ea.

– Acum înţelegi de ce Angus şi cu mine am tăinuit totul. Angus spunea că ar trebui să i se spună despre testament ca să

poată să-şi găsească o fată drăguţă pe care să pretindă că o iubeşte, să se însoare cu ea şi să obţină ce vrea. Cît de greu ar putea fi?

– James nu e însă un neisprăvit precum Colin, nu-i aşa? întrebă Melanie. Colin ar putea să se prefacă, nu şi James. Dar cine poate să judece în astfel de situaţii?

– Regele.

– Poftim? se miră Melanie, neîncrezătoare.

– Cînd a murit Ivor, domnea regina Victoria şi ea a acceptat să judece cauza. Ivor şi Colin erau adesea invitaţi la casa ei din Balmoral şi, aşa cum îi era obiceiul, Colin a fermecat-o – i-a plăcut atît de mult ideea de „căsătorie din dragoste" încît a acceptat să fie ea judecător.

– Credea că o să trăiască veşnic, nu? întrebă Melanie.

– Da, numai că, din cîte ştiu, această înţelegere îl angajează şi pe fiul ei, Edward.

– Doamne, spuse Melanie, nu mi-aş dori răspunderea de a hotărî dacă cineva este sau nu îndrăgostit.

– Regele are experienţă în materie, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Melanie zîmbi, pentru că zvonurile despre aventurile regelui Edward al VII-lea cu femei frumoase erau pe buzele tuturor. Zvonuri discrete, dar insistente.

– Ce situaţie, spuse Melanie. Şi James nu ştie nimic din toate astea?

– Nu. Am cîştigat disputa cu Angus şi am hotărît să nu-i spunem nimic.

– Nu e de mirare că Angus îi trimite femei tinere nepotului său.

Rowena clătină din cap.

– De zece ani de zile! Nu poţi să-ţi închipui cîte femei i-am trimis. Şi cînd James vine în oraş... Doamne, apără, dar le-am făcut să defileze prin faţa lui.

– Dar nu s-a simţit atras.

– Absolut deloc. Rowena închise ochii o clipă. Dumnezeule, sînt prea obosită să mai vorbesc. Vino mîine să mai vorbim. Vino şi o să o rog pe bucătăreasă să facă nişte prăjituri cu cereale. Or să-ţi placă, au mult unt, spuse Rowena, apoi lăsă capul în piept şi adormi imediat.

Melanie mai întîrzie o clipă să tragă o cuvertură croşetată de mînă de la spatele canapelei şi s-o învelească pe Rowena. Dar mintea ei nu era acolo; se gîndea la tot ce aflase.

15

James e îndrăgostit de ea? o întrebă Alys pe mama ei în timp ce aceasta se căznea să coasă trandafirii delicați care se aplicau pe pălării.

I se permisese în secret să lipsească de la școală ca să ajute la confecționarea pălăriilor. În secret, pentru că Temperance nu trebuia să știe că fetița lipsea de la școală.

– De ce nu trebuie să știe? o întrebă Alys pe mama ei înainte ca aceasta să apuce să răspundă la prima întrebare. Dacă am permisiunea stăpînului, de ce ar fi probleme cu Temperance?

– N-ar trebui să pui atîtea întrebări, mormăi Grace, cu gura plină de ace.

– Încerc doar să înțeleg cine este stăpînul. Domnul sau domnișoara Temperance este stăpînul?

Grace se opri din treabă atît cît să-i arunce fiicei sale o privire ucigătoare și deschise gura să o certe, apoi își aminti cît de greu era să lucrezi cu țesătura aceea veche care se destrăma în mîinile lor și că afară fusese o zi însorită.

Grace lăsă pălăria pe masă. Lucra de la patru dimineața și acum era aproape șase seara; dacă insista să continue se va uita cruciș în cele din urmă. O privi pe fiica ei, care o ajutase șase ore.

– Hai afară, vrei?

– O, da, răspunse Alys și lăsă pălăria deoparte fără să stea pe gînduri.

După cîteva minute se plimbau pe plajă și nisipul care-i intra între degetele picioarelor o făcea pe Alys să se simtă bine. De cînd locuia cu mama ei în casa mare trebuise să poarte pantofi toată ziua. Casa era frumoasă, dar cîteodată îi lipsea libertatea de a alerga în picioarele goale prin nisip.

– Ce o să se întîmple cu noi dacă ea o să plece? întrebă Alys.

Nu era nevoie să explice cine era „ea".

– Nu știu, răspunse Grace încet. Și, cinstit vorbind, sînt îngrijorată.

– De asta încerci să faci cît mai multe pălării, pentru că te temi că după ce pleacă nu o să mai vină comenzi?

– Da, răspunse Grace simplu. Nu se mai mira de spiritul pătrunzător al fiicei sale, de capacitatea ei de a înțelege „problemele adulților".

– S-ar supăra dacă ar ști că nu m-am dus la școală?

– Da, foarte tare. E americancă și crede că orice fetiță poate ajunge într-o zi președinte.

– Ce este acela un „președinte"?

– Ceva între un rege și un membru al Parlamentului.

– Președintele american se poartă la fel ca regele nostru cu prietenele lui?

– Bineînțeles că nu, ripostă Grace, șocată. Dacă un președinte american s-ar purta așa, poporul l-ar da jos.

– E îndrăgostit de ea? o întrebă Alys după o clipă. Erau singure de cîțiva ani și fetița știa cînd pe mama ei o îngrijora ceva,

şi bănuia că Grace se temea de viitor. Grace se temea să ia pe umerii ei afacerea cu pălăriile, pentru că asta trebuia să facă atunci cînd Temperance va pleca din McCairn.

Grace nu spuse nimic şi Alys insistă:

– O să plece curînd?

– De ce n-ar face-o? Nu o reţine nimic aici. Îi place să ne lase să credem că are nevoie de o slujbă, dar e limpede pentru toată lumea că e bogată. Hainele ei, felul în care vorbeşte, felul...

Grace se opri şi privi spre mare. Într-un fel, înainte ca Temperance să vină în McCairn, Grace era mulţumită cu ce avea. Ştia la ce să se aştepte. Dar acum se temea să vrea ceea ce se întrevedea din viitorul apropiat. Cînd era în preajma lui Temperance, totul părea posibil. Era perfect rezonabil să creadă că putea să conducă afacerea cu pălării şi că putea face destui bani ca să-şi trimită fiica la facultate în Edinburgh.

– Alys e o fată deşteaptă, spusese Temperance. Chiar foarte deşteaptă. Nu am cunoscut pe nimeni care să se priceapă la cifre aşa de bine ca ea. Şi cred că are talent pentru ştiinţă. Poate ar trebui s-o trimiţi la şcoală în Edinburgh, cu siguranţă că o să-ţi poţi permite cheltuielile.

Astfel că acum Grace trecuse de la bucuria de a face pălării frumoase la gîndul că, dacă eşua, îi fura fiicei sale un viitor strălucit. Asta dacă a fi doctor era viaţă pentru o femeie. Şi apoi, dacă Alys pleca din McCairn, Grace va rămîne singură, chiar mai singură decît după moartea lui Gavie.

Aşa, gîndea Grace dezgustată, că am luat-o pe Alys din şcoală şi am pus-o să coasă flori pe pălării, un lucru la care nu se pricepe şi pe care îl detestă.

– ... rîs, spunea Alys.

– Poftim? zise Grace, dezmeticindu-se.

– Eşti supărată pe mine?

– Nu, bineînţeles că nu, răspunse Grace. Mă tot gîndesc la nişte lucruri, lucruri de oameni mari, asta-i tot.

Alys se întoarse spre ocean şi mai aruncă trei pietre în apă.

– Cred că e îndrăgostit de ea, spuse încet. Nu cred că ea îl iubeşte, pentru că a cunoscut mai mulţi oameni decît el, aşa că nu îi e limpede cine e bun şi cine rău. Dar dacă el i-ar spune că o iubeşte, s-ar putea să-şi dea seama că îl iubeşte şi ea; atunci s-ar căsători şi n-ar mai trebui să plece din McCairn. Şi atunci ar putea să se ocupe ea de afacerea cu pălăriile şi tu ai putea să vii să stai cu mine în Edinburgh pînă voi deveni doctoriţă. Şi cînd o să ajung doctoriţă, o să ne întoarcem aici şi o să avem grijă de bolnavi.

Cînd Alys se opri, Grace o privi uimită. Nu ştia că Alys auzise ce credea Temperance despre şcoala la care ar fi bine să meargă şi despre ce trebuia să studieze. Şi Grace nu-şi exprimase niciodată cu voce tare temerile în legătură cu faptul că fata ei va sta departe de ea în anii de studiu necesari pentru a deveni doctor.

Grace o privi fix cîteva minute. Ştia că acum avea cîteva opţiuni. Una ar fi fost să pretindă că ştie tot ce trebuia să ştie şi că fata ei era doar un copil şi nu ştia nimic. Aşa ar fi făcut Gavie.

Dar Gavie nu era acolo, şi poate că toată viaţa ei viitoare depindea de acest moment.

Ar fi putut apoi să fie sinceră. Alese a doua variantă.

– Ce crezi că ar trebui să facem? întrebă Grace după o vreme.

– Lasă totul în seama mea şi a lui Ramsey, spuse Alys atît de repede încît Grace izbucni în rîs.

– Tu şi Ramsey?

Alys îşi privi mama cu o expresie solemnă.

– Şi ce aveţi de gînd să faceţi? întrebă Grace amuzată.

– Nu ştiu încă. Trebuie să cercetăm mai bine situaţia.

Alys era aşa de serioasă că Grace făcu un efort să nu rîdă.

– De acord, spuse în cele din urmă, ocupaţi-vă voi de asta. De ce nu te duci să-l cauţi chiar acum?

Gravă, Alys încuviinţă, apoi o luă la fugă, lăsîndu-şi mama singură pe plajă. Grace adună pietre şi începu să le arunce. Pe de o parte ar fi vrut ca domnişoara Temperance O'Neil să nu fi venit niciodată în McCairn, să nu fi intervenit niciodată în vieţile lor.

Dar adevărul era că un lucru nu-i dădea pace. Fata ei spusese că era evident că James McCairn era îndrăgostit de Temperance – şi Grace observase acest lucru. Era oare geloasă? Sau poate doar îngrijorată pentru că...

Înălţă capul. Nu voia ca viaţa ei să redevină cea dinainte. Şi-apoi, la drept vorbind, îşi dorea ca fata ei să meargă la şcoală la fel de mult pe cît părea să-şi dorească şi Alys. Grace voia tot ceea ce vedea acum că este posibil, şi ştia că nu putea obţine nimic dacă Temperance pleca din McCairn.

– Ce ai de pierdut? părea să îl audă pe Gavie spunînd şi se simţi îmbărbătată. Cu un gest hotărît, îşi înşfăcă fusta şi o porni înapoi spre casă.

James era la biroul din bibliotecă, avînd nişte hîrtii în faţă. Arăta la fel de nefericit ca un căpitan de vas pe uscat.

– De ce nu-i spui că eşti îndrăgostit de ea? întrebă Grace, cu spatele spre uşa închisă.

– Nu fi ridicolă.

Faptul că nu întrebase „de cine?" confirmă bănuiala lui Grace.

– Pe mine nu poţi să mă duci; eu te-am văzut şi fără haine.

James, încruntat, nu-şi lua ochii din hîrtii.

– Nu ar trebui să spui asemenea lucruri, mai ales acum, că eşti...

– Ce anume? întrebă ea, apropiindu-se de birou. O femeie de afaceri? Pot face flori frumoase din draperiile tale vechi, asta-i tot. Dar a fost iniţiativa ei şi tot ea are...

Grace nu părea să găsească cuvintele potrivite. James o privi:

– ... credinţa că poate face totul posibil?

– Da, exact. Şi avem nevoie de asta aici, în McCairn, şi e persoana de care ai avea nevoie după acea primă soţie cu care te-a obligat să te căsătoreşti tatăl tău şi...

– Ajunge! se răsti James ameninţător. Nu am nevoie de mila ta. Uită-te la tine, dacă simţi nevoia să compătimeşti pe cineva.

– Nu mă compătimesc. Mi-am iubit soţul şi, după ce l-am pierdut, tu mi-ai încălzit patul.

– Asta-i tot ce-am fost eu pentru tine? întrebă el, blînd acum.

– Asta-i tot, spuse ea, uşurată parcă. Se temea că ceea ce simţise în ultimele zile era gelozie. Tu şi cu mine am văzut prea multe rele ca să mai credem că lumea e un loc binecuvîntat. Ea, însă...

– Ea n-a suferit niciodată. Crede că dacă vrei ceva suficient de mult, poți să-l obții, așa că hotărăște să pună pe picioare o afacere cu pălării. Și dacă ar fi îndemnată puțin, nu mă îndoiesc că le-ar găsi o ocupație tuturor celor din McCairn.

– Probabil, admise Grace. Dar o afacere nu e același lucru cu dragostea, nu?

– Tu n-ai altceva de făcut? Nu ai de făcut pălării, nu ai de gătit?

– Da, am de făcut o mulțime de lucruri, dar nu îmi place să văd că te gîndești la ea și nu faci nimic.

– Mă gîndesc? Mă ocup de registre.

– Da, văd, spuse, arătînd hîrtia din fața lui. Era plină de mîzgălituri.

Mototoli hîrtia cu un gest nervos și o aruncă cît colo.

– Nu sînt îndrăgostit de ea.

– Da? Ce altă femeie te-a făcut să rîzi ca ea? Cărei alte femei îi pasă vreun pic de satul ăsta prăpădit și a încercat să-i împiedice sfîrșitul inevitabil?

– Dar nu... și eu nu...

– Nu ce? Nu ai nevoie de o soție? Nu ai nevoie de cineva care să pompeze sînge proaspăt în locul ăsta? Uită-te în jur! Ai putea la fel de bine să trăiești într-un mausoleu decît în casa asta părăginită. Ura tatălui tău stăpînește locul cu o asemenea forță încît plutește o duhoare aici – duhoarea morții.

– Pleacă, spuse James încet. Apoi se ridică și arătă spre ușă. Afară!

Grace știa cînd se înfuria, și acum era furios. Cu buzele strînse, se întoarse și părăsi încăperea. Trînti, însă, ușa grea în urma ei și dinăuntru se auzi o bufnitură: ceva căzuse și se spărsese.

Se întoarse zîmbind la etaj, unde o aștepta masa plină de pălării parțial terminate.

– Ce s-a întîmplat cu toată lumea astăzi? întrebă Temperance, așezîndu-se la masa de seară lîngă James.

Bărbatul nu-i răspunse și continuă să se uite în farfurie. Împingea mîncarea dintr-un loc în altul, dar era deja la al treilea fel, așa că, orice l-ar fi frămîntat, nu reușise să-i scadă apetitul.

– Păi, adevărul este, spuse Temperance, văzînd că James nu răspunde, „sînt morocănos pentru că Grace a cunoscut un alt bărbat și am descoperit că eu însumi sînt îndrăgostit de ea".

– *Nu sînt îndrăgostit de nimeni!* strigă James ridicîndu-se atît de brusc încît răsturnă un scaun. Și nu vreau să mă *însor* cu nimeni!

Temperance îl privi nedumerită.

– Iar eu sînt sigură că nimeni nu vrea să se căsătorească cu tine, spuse ea încet.

După o clipă, James schiță un zîmbet, apoi apucă scaunul, se așeză la masă și continuă să mănînce.

Temperance încercă din nou să intre în vorbă:

– Și ce ai mai făcut astăzi?

– Contabilitate, mormăi el.

– Aha, de asta ești așa de prost dispus.

– *Nu* sînt prost dispus! se răsti el, apoi se strîmbă. Întotdeauna mă indispun oamenii care își vără nasul în treaba celorlalți.

– Da? Și cine e acela sau aceea care a făcut așa ceva?

James, cu gura plină de carne de pui (omorît de Eppie, fără știrea lui Temperance), o privi.

– Mai zi-mi o dată de ce ai venit aici. Şi unde e soţul tău?

– Cine? A, soţul meu!

– Cel care nu te-a învăţat nimic despre sărutat. Cel de care fugeai, mai ştii?

– Ştiu tot ce trebuie să ştiu despre sărutat, spuse strîngînd din pleoape. Şi soţul meu este... E pe undeva, spuse fluturînd mîna şi uitîndu-se către bufet. Grace a pus pe altcineva să gătească în locul ei. Ce părere ai? Parcă puiul e puţin aţos.

– De ce te-a trimis unchiul meu aici?

– Ce te interesează? îl repezi, apoi se calmă. Ştii că Alys se pricepe la adunări la fel de bine ca tatăl ei? Am pus-o la încercare şi e foarte inteligentă. Grace şi cu mine ne gîndeam să o trimitem la şcoală la Edinburgh. Nu te-ai mai uitat la cărţile acelea, nu?

– Nu eşti căsătorită, nu-i aşa? întrebă James încet. Nu ai fost niciodată, nu?

– Păi... mai vrei nişte pui? Sau nişte plăcintă? Ramsey a cules afine toată după-amiaza.

Se opri, pentru că James se rezemase de speteaza scaunului şi îi zîmbea ca şi cum ştia ceva ce ea nu ştia.

– Poate să-mi spună şi mie cineva ce se petrece în casa asta? întrebă ea. *Te roooooooooog*. Toţi se poartă ciudat. Alys tot şopteşte ceva cu Ramsey, iar Grace arată ca la înmormîntare. Iar tu pari atît de sumbru încît şi Heathcliff te-ar invidia.

Dar James nu răspunse. Spuse, în schimb, că ar vrea nişte plăcintă. Avea însă aerul că rezolvase un mare mister şi era foarte mulţumit de sine.

16

E nebun, îşi spuse Temperance. Aproape toată lumea de pe insulă parcă a înnebunit.

Era în seara zilei de după cina aceea ciudată cu James şi, dacă era cu putinţă, toţi cei din McCairn păreau să fi înnebunit. Poate au băut ceva care conţine o plantă otrăvitoare, îşi spuse.

Era pe culmea muntelui şi alergase, practic, pe poteca abruptă, îngustă. Cu cîteva săptămîni în urmă o îngrozea poteca aceea. Acum i se părea lucrul cel mai puţin înspăimîntător din tot satul.

De o zi şi jumătate i se părea că trăieşte alături de oameni care vorbesc fără noimă. I se părea că alcătuiau o conspiraţie despre care ea n-avea habar.

În dimineaţa aceea, soţia lui Hamish Odiosul venise în fugă la Temperance şi şoptise că Hamish o văzuse dezbrăcată la heleşteu.

Luată pe nepregătite, Temperance spusese:

– Pe mine? Nu, e o neînţelegere, nu am fost dezbrăcată la nici un heleşteu. Poate vrei să spui în cadă?

Lilias o privise pe Temperance ca şi cum aceasta şi-ar fi pierdut minţile.

– Nu pe tine, pe mine, şoptise. Aşa ne-am cunoscut, Hamish şi cu mine. Făceam o baie în heleşteu la cascadă şi el m-a văzut. Bineînţeles că ştiam că e acolo şi...

Se oprise cînd o văzuse pe Sheenagh trecînd pe lîngă ele, apoi dusese degetul la buze şi se îndepărtase în grabă.

Temperance era sigură că Lilias îi împărtăşise un mare secret, dar *de ce* îi împărtăşise un secret atît de intim? Şi apoi la gîndul că se dezbrăcase ca să o vadă Hamish, Temperance se scutură scîrbită. Cum de îl dorise femeia asta pe tăurăşul acela îngrozitor drept bărbat?

Temperance ridică din umeri şi îşi continuă drumul pe strada care străbătea satul. La capăt se afla atelierul unde Grace urma să-şi confecţioneze pălăriile şi Temperance voia să vadă cum merg reparaţiile.

Dar o opri Moira, verişoara răposatului soţ al lui Grace. Femeia îi şopti că soţul ei îşi rupsese braţul, că ea îl îngrijise şi se înzdrăvenise.

– Am rămas singuri mult timp, înţelegi ce vreau să spun.

Temperance nu reuşi decît să schiţeze un zîmbet şi îşi continuă drumul după ce femeia se îndepărtase. Dar, doi paşi mai încolo, o altă femeie pe care nu o mai văzuse niciodată îi spuse că ea şi soţul ei fuseseră închişi într-un şopron o noapte întreagă.

– După aceea a *trebuit* să ne căsătorim, spuse femeia chicotind, după care se grăbi la treburile ei.

Pînă să ajungă la atelier, era sigură că toată lumea înnebunise. Grace era deja la atelier cu Alys şi Grace le spunea bărbaţilor că ferestrele trebuia lărgite.

– Să te văd pe tine stînd paisprezece ore pe zi să coşi fără lumină bună, ţipa ea la Rory, bărbatul căruia James îi încredinţase conducerea lucrărilor de reparaţii.

Temperance lăsă la pămînt geanta mare pe care Eppie o umpluse cu mîncare pentru lucrători.

– Poate să-mi spună şi mie cineva ce se întîmplă? întrebă. Pregătiţi un festival?

– Doar dacă îl pregăteşte altcineva, răspunse Grace repede. De ce?

– Pentru că toate femeile din sat îmi povestesc cum l-au cunoscut pe soţul lor. Trebuie să spun că pentru un loc atît de liniştit, au fost cîteva întîlniri destul de bizare. Femeile din McCairn...

Se întrerupse pentru că Alys se uita la Grace cu ochii măriţi de groază.

– Eu le-am *spus* să vină să ne spună *nouă!* zise Alys aproape scîncind, după care se întoarse şi o luă la goană atît de repede că era mai să o răstoarne pe Temperance.

– Ce se întîmplă? întrebă Temperance, mijind ochii.

– Copiii pun la cale o surpriză pentru tine, răspunse Grace repede. Scriu o istorie a locului pe care să poţi să o iei cu tine la New York.

– Şi în istoria asta se vorbeşte despre cine cu cine trebuia să se căsătorească? întrebă Temperance. Nu-ţi vine să crezi ce îmi povestesc. Soţia lui Hamish... Se opri pentru că nu voia să trădeze o confidenţă, dar, din moment ce era secret, de ce îl povestea Lilias ca să fie cuprins într-o istorie a clanului?

– Nu cred că ceea ce mi s-a spus e potrivit pentru o carte de istorie, remarcă Temperance. Nu şi dacă va fi publicată. Nu s-au purtat lupte prin partea locului sau evenimente mai importante – în sens istoric? Şi, oricum, se cuvine să afle copiii ce-au făcut părinţii înainte de căsătorie?

Se uită la Grace şi la Rory, care nu suflau o vorbă.

În cele din urmă, Rory interveni, vorbind mai tare decît era cazul:

– Cred că lumina e bună. O să coste prea mult să încălzeşti locul pe timpul iernii cu nişte ferestre aşa de mari.

Grace se întoarse spre el şi răspunse la fel de tare:

– Nu ştii despre ce vorbeşti. E afacerea mea şi o să faci cum spun eu.

Temperance le privi spinările celor doi şi înţelese că i se spusese o minciună. Nu despre cum dansase doamna Hamish goală la heleşteu ca să îl atragă pe Hamish cel ţeapăn ca o vergea, ci în legătură cu faptul că aveau de gînd să scrie o istorie despre McCairn.

Oricare ar fi fost secretul, Temperance nu făcea parte din el şi nu aveau de gînd să-i spună nimic.

Temperance se întoarse încet şi părăsi atelierul. Pentru prima dată după multă vreme se simţea o străină în acest loc. Mergînd înapoi spre casă, nu o apucă nimeni de braţ să-i şoptească secrete intime despre cum îşi cucerise soţul. Cînd o văzu pe Lilias, femeia roşi toată şi se făcu nevăzută în singurul magazin din McCairn. Temperance se gîndi să intre după ea şi să încerce să obţină nişte răspunsuri de la ea, dar ştia că satul se închisese şi o lăsase pe dinafară.

Ca urmare, hotărî să-şi petreacă ziua în camera ei, punînd pe hîrtie tot ce observase de cînd venise în McCairn. Îşi spunea că era bine că sătenii o excluseseră din viaţa lor, pentru că avea nevoie să-şi amintească ce o adusese aici. Voia să găsească noi modalităţi de a veni în ajutorul celor din New York, cei care aveau cu adevărat *nevoie* de ea.

Descoperi însă că îi era greu să scrie pentru că îşi amintea mereu de momentele petrecute la McCairn.

Se gîndi la partida de patinaj cu copiii.

Cum alunecase printre picioarele lui James.

Cum o ajutase pe Grace să pună pe picioare afacerea cu pălării.

Şi cum, în ziua precedentă, pusese la încercare priceperea lui Alys la socoteli.

– Cît face 367 înmulţit cu 481? o întrebase pe copilă. Temperance nu ştia dacă 176 527 era răspunsul corect, dar aşa părea să fie. Şi fata o privise în ochi şi spusese că îşi dorea să devină doctoriţă mai mult decît orice altceva pe lume. Temperance era de acord că era bine să ai carte, dar de unde îi venise fetei ideea cu medicina?

Şi seara cînd James o aruncase pe fereastră pe fermecătoarea Charmaine. Şi după-amiaza în care apăruse la buza peşterii femeia aceea musculoasă. Şi cum se amuzaseră împreună.

Îşi amintea cum ajutase o oaie să aducă mielul pe lume. Şi cum apoi fusese nevoită să îmbrace cămaşa lui James. Cum luaseră prînzul împreună în peşteră. Se întrebă dacă mai dusese şi pe altcineva în peşteră. Pe soţia lui, poate? Oare cum era soţia lui? Adică, în afară de faptul că era nefericită. Şi, oricum, de ce fusese atît de nefericită? Erau atîtea lucruri de făcut în McCairn! Reuşise să pornească o afacere, este adevărat, dar departe de a fi destul ca să beneficieze semnificativ tot satul de pe urma acestui lucru. Bărbaţii aveau grijă de oi, dar femeile...

Temperance se uită la foaia de hîrtie. Ar fi trebuit să scrie despre ceea ce avea de făcut la întoarcerea în New York, în schimb întocmise o listă cu ce trebuia sau putea fi făcut la McCairn.

Auzise că Brenda Oarba ştia să spună o sumedenie de poveşti. Poate că erau demne de publicat.

După patru încercări nereuşite de a-şi strămuta gîndul de la McCairn, Temperance lăsă jos stiloul şi coborî în bucătărie. Bătrîna Eppie tăia nişte carne pe masa de lemn şi Temperance îşi feri privirea. Nu va mînca niciodată miel.

– Ai o scrisoare, spuse Eppie, arătînd spre pervaz cu o mînă înroşită de sînge.

Să fie de la mama ei care-i scria că găsise femeia perfectă pentru James şi că va putea să plece curînd de aici?

Ezitînd, Temperance luă scrisoarea, apoi zîmbi. Era de la Agnes, din New York. Acum va putea să-şi ia gîndul de la McCairn şi să se întoarcă la problemele cu adevărat importante.

Temperance ieşi, se rezemă de zidul casei şi deschise scrisoarea. Era scurtă, lui Agnes nu-i făcea mare plăcere să scrie. Temperance alunecă cu privirea peste pagina în care Agnes îi scria că toţi şi toate erau bine şi că nu era cazul să-şi facă griji.

Ar fi putut măcar să pretindă că i-e dor de mine, îşi spuse ea. Era plecată de multă vreme, mai întîi cele şase luni cît îi luase lui Angus să-şi schimbe atitudinea, apoi aceste ultime săptămîni petrecute în McCairn.

„Mă gîndeam că ţi-ar face plăcere să vezi asta, îi scria Agnes. E atît de drăguţă."

Scrisoarea era însoţită un articol de ziar pe care Temperance trebui să-l citească de trei ori, atît i se părea de necrezut ceea ce citea.

Reporterul făcea o comparaţie între „infama" Temperence O'Neil şi o domnişoară Deborah Madison, care preluase munca „abandonată" de Temperance cînd plecase din ţară.

Cînd citi articolul a doua oară, îi tremurau mîinile. Se vorbea despre ea ca şi cum plecase de acolo de bună voie, de parcă se plictisise să ajute femei nenorocite şi le părăsise într-o situaţie mai jalnică decît erau la început. Domnişoara Madison preluase munca abandonată de ea.

Apoi articolul le compara pe cele două femei mai detaliat. Se afirma că domnişoara Deborah Madison era mai blîndă, mai puţin aspră decît Temperance şi de aceea putea face mult mai multă treabă.

De asemenea, se sublinia în articol, femeia era mult mai tînără decît Temperance şi aborda lucrurile cu metode mai „moderne". Articolul părea să spună că Temperance avea 105 ani şi venea cu metode din Evul Mediu.

„Mai tînără", „mai modernă", „mai puţin autoritară", „o persoană cu care lucrezi mai uşor", şopti Temperance privind articolul.

Era încă şocată cînd Ramsey îi aduse un bilet împăturit lipit cu ceară roşie.

– Ce e ? îl întrebă Temperance, împingînd articolul şi scrisoarea lui Agnes în buzunar.

– Nu ştiu. Mi s-a spus să-ţi dau asta. E tot ce ştiu.

Cu o zi înainte nu ar fi fost suspicioasă, dar astăzi era convinsă că fiecare cuvînt pe care îl auzea era o minciună. Se uită la hîrtie. Nu scria nimic pe-afară şi ceara nu fusese marcată cu sigiliu. Se gîndi că nu se cade să îl deschidă şi ridică privirea pregătită să-i spună lui Ramsey să îl ducă înapoi cui i-l dăduse.

Dar băiatul dispăruse şi era singură în faţa casei. Şi-ar fi dorit atît de mult să fie genul de persoană care poate să-şi învingă curiozitatea şi să nu deschidă biletul!

Dar nu era de ajuns să-ţi doreşti. Despături hîrtia. Nu văzuse scrisul lui James decît de cîteva ori, dar acum îl recunoştea. Scrisese biletul pe fugă.

Vino imediat. Am nevoie urgent de tine. Nu spune nimănui. La căsuţa păstorului unde am ajutat oaia să nască. J.

Comoara! fu primul lucru care-i veni în minte. Probabil că James aflase ceva despre comoară.

Preocupată doar de acest gînd, Temperance o porni în grabă spre munte. După evenimentele de peste zi, era plăcut să aibă cineva nevoie de tine.

Abia cînd ajunse aproape de vîrf începu să se gîndească. Se întuneca şi părea că vrea să plouă. Aşa era Scoţia, tot timpul părea să plouă sau că se pregăteşte o ploaie, aşa că nu era neobişnuit, doar că nu voia să o prindă vreo furtună pe întuneric.

Se uita în jur, aşteptîndu-se să-l vadă pe James apărînd din tufişuri. Avea talentul straniu să meargă neauzit şi să apară în locuri unde nu se aştepta.

– James! strigă tare, dar nu auzi decît behăitul oilor. Mai făcu cîţiva paşi care păreau să spargă liniştea locului.

Era ceva neplăcut în toată situaţia asta. James nu era genul să trimită bilete. Ar fi putut să-i spună lui Ramsey să o conducă undeva, dar nu i-ar cere să urce singură pe munte, mai ales pe înserat.

Se întoarse şi porni să coboare cînd se auzi chemată pe nume. Se opri şi se întoarse.

– James ? strigă.

– Aici, se auzi o voce care semăna cu a lui James, dar nu putea fi sigură.

Din păcate, în timp ce ezita nehotărîtă, cerurile se sparseră şi în cîteva clipe era udă leoarcă – şi îngheţată. Ferindu-se cu mîinile de stropii de ploaie, alergă spre căsuţa de piatră despre care ştia că e în faţă.

O zări şi văzu lumină prin uşa deschisă. Prin potopul de ploaie desluşi înăuntru un foc. O clipă avu senzaţia de *déjà vu* aşa cum sperase să găsească atunci cînd venise prima dată în McCairn.

Alergă, se repezi în casă şi trînti uşa după ea. Înăuntru se vedeau o masă şi două scaune pe o parte şi un pat învelit cu piele de oaie de cealaltă. Pe peretele din faţa ei era o vatră în care ardea turbă ca să menţină flacăra.

Temperance era aşa de udă încît ieşeau aburi din haine cînd se apropie de foc; şi tremura de frig. Se întoarse cu spatele la vatră şi văzu un burduf atîrnat de un cui în perete, o pîine pe masă şi o bucată mare de brînză, apoi, ridicînd capacul de pe o cratiţă, dădu cu ochii de doi pui prăjiţi.

– Ce se întîmplă? întrebă ea tare, strîngîndu-se în braţe să-şi potolească tremurul.

Dar nu primi nici un răspuns pentru că în secunda următoare uşa se deschise larg şi intră James, furios la culme.

Dar cînd o zări pe Temperance se înseninâ. Traversă încăperea şi o luă în braţe.

– Eşti bine? întrebă, evident uşurat. Înnebunisem de grijă. Toată lumea te caută şi cînd am primit mesajul tău că mă aştepţi aici, mă gîndeam că poate ai fost răpită.

Faţa rece a lui Temperance era lipită de cămaşa lui udă şi îşi spuse că ar fi mai bine să se desprindă de el şi să-i spună despre biletul pe care îl primise. Puteau să stea jos apoi şi să

analizeze ce se întîmpla în sat şi cine le trimisese amîndurora mesajele acelea. Şi cine o strigase?

Dar Temperance nu spuse nimic. Poate că era din pricina articolului acela nesuferit, dar simţea nevoia să se simtă tînără şi feminină. Nu se gîndise prea mult la vîrsta ei, dar, de cînd îl cunoscuse pe Angus, i se tot vorbise despre vîrstă, pînă cînd începuse să aibă nevoie să-şi demonstreze că nu e o femeie bătrînă şi uscată.

Ştia că nu face bine ce face, dar în loc să se desprindă din îmbrăţişare, înalţă capul. Voia mai mult decît orice pe lume să o sărute.

Şi sărutul nu întîrzie. După o ezitare scurtă, ca şi cum nu era sigur că se cuvenea să facă gestul, îşi lipi buzele de ale ei.

O femeie îi spusese odată lui Temperance că nu are dreptul să vorbească despre cum se poate rezista tentaţiei dacă nu simţise plăcere cu un bărbat. Şi Temperance era convinsă că simţise aşa ceva pentru că se mai sărutase cu cîţiva bărbaţi, o sărutase şi James, dar nimic nu se compara cu ceea ce simţea acum.

Îi era cînd frig, cînd cald. Se ridică pe vîrfuri, cu gura lui James lipită de a ei. Cînd el deschise gura şi ea îi simţi vîrful limbii, se trase înapoi o clipă; apoi îl cuprinse cu braţele pe după umeri şi îşi lipi buzele strîns de ale lui.

Atunci James se trase înapoi, holbîndu-se la ea.

– Dumnezeule mare, şopti. Eşti virgină.

Un moment Temperance crezu că se va îndepărta, dar braţele lui îi încleştară talia şi mai strîns. Faţa lui era luminată de fericire; o luă apoi în braţe şi începu să o sărute mărunt pe gît, încălzind-o pînă în vîrful picioarelor.

I se păru că îl aude spunînd:

– Nici măcar soţia mea n-a fost virgină!

Dar ea nu era sigură. Orice spusese însă, era clar că nu avea de gînd să se oprească, că nu o va alunga.

În clipa următoare o aşeză pe podea şi începu să-i descheie bluza. Doamne, se pricepea aşa de bine! O descheie. Deşi pînza era udă, el descheie nasturii mai repede decît ar fi reuşit ea.

Era cald în căsuţă şi lumina focului din vatră dădea o strălucire specială lucrurilor din încăpere. Simţea mirosul turbei care ardea şi al mîncării de pe masă. Dar mai mult decît orice simţea mirosul lui, cald, plăcut, masculin.

– Pot? şopti, punîndu-şi mîinile pe pieptul lui.

El rîse şi îi simţi rîsul prin piele. La început mai încet şi mai sfios, îşi plimbă degetele peste pielea lui. Dar cînd mîna lui caldă şi mare îi atinse sînii, sfiala se topi. Simţea dorinţa irezistibilă să-şi simtă pielea lipită de a lui.

Repede, grăbită, îi trase cămaşa din kilt. James icni uşor de plăcere, ridică braţele şi o lăsă să îşi strecoare mîinile pe sub cămaşă, peste braţele lui calde, musculoase. Apoi îşi scoase cămaşa peste cap şi o lăsă să cadă.

Temperance se uită o clipă la pieptul lui gol şi îl mîngîie. Era frumos, avea pielea închisă la culoare şi păr negru cîrlionţat. Îl mîngîie timid, coborînd de la gît spre talie. Se opri apoi la abdomenul cald, plat, după care înălţă capul şi se uită la el.

Nici un bărbat nu o mai privise ca el, cu intensitatea pe care o simţea acum în privirea lui şi dacă s-ar fi găsit cineva care să o privească aşa ar fi fugit mîncînd pămîntul. Nu şi acum. Temperance îi zîmbi şi bănui că şi în ochii ei se vedea aceeaşi intensitate ca în privirea lui.

O clipă mai tîrziu, James o luă în braţe şi o învîrti de bucurie.

Rîseră amîndoi. Era destul de matură şi avea destulă experienţă de viaţă ca să-şi dea seama că se doriseră de cînd se văzuseră prima dată. Şi rîsul lor era eliberarea unei dorinţe mult timp reprimate.

Cînd James o lăsă pe pat, Temperance rîse încîntată. Tresări cînd atinse pieile de oaie şi rîseră şi mai tare. Într-o clipă, James se întinse lîngă ea, iar Temperance se cuibări lîngă el, cu capul sprijinit de braţul lui, în timp ce el o dezbrăca cu cealaltă mînă.

Temperance rămase nemişcată, uitîndu-se la el, la profilul lui puternic, ca sculptat, la părul lui negru. Se uita la ea în timp ce o dezbrăca şi strălucirea din ochii lui îi făcu inima să bată cu putere.

Nu-şi spuseră nici un cuvînt. Oricum nu făcuseră decît să vorbească de cînd venise în McCairn. Şi în tot acest timp, îşi zise ea, voiam să facem ce facem acum. Îi atinse obrazul şi îl mîngîie. În fiecare seară la cină îi urmărise linia maxilarului şi voia să vadă cum e la atingere.

O dezbrăca cu mare dexteritate şi în cîteva secunde ajunse la lenjeria de corp. Încet şi delicat continuă să o dezbrace, sărutîndu-o pe măsură ce o dezvelea. Cînd ajunse la abdomen, Temperance trase aer în piept, cu respiraţia tăiată de plăcerea pe care o simţea la atingerea buzelor lui.

Cînd îi dezveli sînii, aproape că o încercă un sentiment de sfială şi se retrase. Dar el îi simţi teama şi îşi retrase mîna, apoi o sărută din nou să o calmeze. Sărutări uşoare, înaripate, ca sărutul unui fluture, pe faţă şi pe gît.

Cînd îi atinse din nou sînul, teama ei se topise.

– Habar n-aveam, şopti. Nu ştiam nimic.

Îl simţea că zîmbeşte, cu buzele lipite de sînii ei, şi gîndul că îi oferea plăcere o bucură şi mai tare.

Îi luă sfîrcul în gură şi îl supse uşor, iar cînd ajunse la al doilea sîn, Temperance ar fi vrut mai puţină delicateţe şi mai multă... Nu avea destulă experienţă ca să ştie exact ce ar fi vrut, dar ştia că *mai mult.*

Voia să-i ridice capul spre faţa ei, dar îl trase de păr şi îi aduse buzele în dreptul gurii ei şi îl sărută cu gura deschisă. Temperance nu îşi mai aducea prea bine aminte ce făcuse, dar ceva părea să-l fi făcut pe James să-şi piardă controlul. O clipă părea să se gîndească doar cum să-i facă plăcere, pentru ca apoi să-şi piardă pur şi simplu controlul.

Cu o singură mişcare cu mîna rămasă liberă îşi desfăcu kiltul ud a cărui lînă aspră o simţea pe piciorul ei gol şi, o clipă mai tîrziu era complet dezbrăcat.

– Acum înţeleg de ce voi, scoţienii, purtaţi kilturi, spuse ea zîmbind, în timp ce el se ridică peste ea.

Dar James nu zîmbi. Şi era prea înfierbîntat să poată vorbi.

Cu o experienţă atît de vastă în materie de probleme sentimentale, Temperance îşi închipuise că ştie exact ce presupune un act sexual. Auzise de multe ori vorbindu-se despre toate astea. Iar ea răspundea de fiecare dată cu o predică despre controlul naşterilor şi „rezistenţă în faţa tentaţiei".

Acum înţelegea că nu ştiuse niciodată nimic despre ce se întîmplă între doi oameni care fac dragoste. Nu s-ar fi putut opri, aşa cum nu poţi opri un elefant din fugă.

Cînd o pătrunse, scoase un geamăt şi cîteva clipe nu putu să se gîndească decît la durerea pe care o simţea. Îl privi şi îi văzu trăsăturile crispate, străduindu-se din toate puterile să se

oprească şi să aştepte să se mai domolească durerea. Ştia că o să o doară şi mai mult, dar îi făcu semn să continue şi de data asta o pătrunse complet.

Rămase o clipă nemişcat şi ea îl imită; apoi, după cîteva lungi momente, începu să se mişte sub el.

James nu avea nevoie de mai mult ca să înceapă să se mişte, încet, adînc înăuntrul ei, şi după cîteva mişcări stîngace, Temperance înţelese ce trebuia să facă şi începu să se mişte şi ea o dată cu el.

Mîinile lui o atingeau, o mîngîiau şi se mişcau împreună într-un ritual vechi de cînd lumea. „Aşa cum lucrăm mereu împreună", spuse ea încet şi simţi buzele lui James arcuindu-se într-un zîmbet peste gîtul ei.

Nu se aşepta la apăsarea pe care o simţea înăuntru. Capul ei era dat pe spate şi ţinea ochii închişi, dar într-un rînd îl privi pe James şi văzu că o urmăreşte cu atenţie. Aştepta ceva şi nu ştia ce. Iar plăcerea pe care o simţea la mişcările lui adînci, încete era prea puternică să mai poată gîndi limpede.

Cînd simţi apăsarea din ce în ce mai puternică, deschise ochii şi îl privi surprinsă. Şi, din expresia pe care o citea pe faţa lui frumoasă, înţelese că asta aştepta.

Se mişcă din ce în ce mai repede, apoi din ce în ce mai adînc. Temperance îşi auzi propriile ţipete pe măsură ce bărbatul părea să atingă ceva în adîncurile ei.

Cînd totul explodă în ea, vru să ţipe, dar James se prăbuşi peste ea, acoperindu-i gura cu gîtul în timp ce ea se cutremura de plăcere.

Trecu multă vreme pînă cînd îşi dădu seama unde se află. James se lăsă pe pat, dar continua să o ţină lipită de el, trăgînd în acelaşi timp nişte piei de oaie peste ei.

Erau transpiraţi şi Temperance nu se simţise niciodată atît de plăcut relaxată. Se cuibări lîngă umărul lui şi îl sărută.

– Nu încă, spuse el. O clipă.

La început, Temperance nu înţelese ce voia să spună; apoi rîse şi încetă să-l sărute.

– Totdeauna m-am întrebat ce se întîmplă după, spuse, uitîndu-se peste umărul lui către foc.

– Şi ce credeai?

– Mă gîndeam că, după aceea, cei doi sînt extrem de stînjeniţi. S-au purtat într-un fel animalic, în esenţă.

– Şi acum ce crezi? întrebă James, îndepărtîndu-i părul umed de pe frunte.

– Asta e aproape partea cea mai frumoasă, spuse ea şi îi zîmbi subliniind: Aproape.

Îi era cald, şi bine, şi se simţea în siguranţă, aşa că se lăsă purtată în starea aceea ambiguă dintre somn şi trezie.

– Bine, spuse James încet, mîngîind-o pe păr. O să-ţi dau ce vrei.

– Cred că tocmai ai făcut-o, dar poţi să-mi mai dai dacă vrei, spuse ea zîmbind. Făcuse chiar una dintre acele glume pe care le fac îndrăgostiţii.

– Îţi cer să te măriţi cu mine.

– *Mmmm?* întrebă, apropiindu-şi piciorul de al lui.

James scoase un oftat, ca şi cum se recunoştea învins.

– M-am hotărît să cedez şi să te rog să te măriţi cu mine.

Temperance rămase cîteva clipe nemişcată. Îi era prea bine ca să înţeleagă ce i se spunea.

– Ce-ai zis?

– Am zis că o să-ţi îngădui să te măriţi cu mine. Ai cîştigat.

Temperance se ridică puțin și îl privi.

– Ce tot spui acolo? O să-mi cedezi?

– Da. M-am hotărît.

Se trase înapoi.

– Să te însori cu mine? Asta ai hotărît?

James zîmbi și, apropiindu-și capul de al ei, o sărută pe nas.

Temperance îl privea nedumerită.

– O să te însori cu mine? E un premiu de consolare?

James își duse mîna sub cap și se uită în tavan.

– Știu că unchiul meu te-a trimis aici ca să te mărite cu mine și, deși am încercat să rezist, o să mă recunosc învins și o să mă căsătoresc cu tine.

Temperance nu spuse nimic cîteva secunde. Dacă ar fi cunoscut-o mai bine, James ar fi înțeles ce însemna tăcerea ei.

– Zici că o să te căsătorești cu mine? întrebă ea încet. O să... cum spuneai? Să te recunoști învins și să te căsătorești cu mine?

James o privi surprins.

– Ești supărată?

– A, asta da replică inteligentă. Dacă sînt supărată. Nu, sînt furioasă, spuse luîndu-și bluza de la picioarele patului și acoperindu-și sînii. Sînt furioasă. Nu cred că există un cuvînt care să descrie ce simt, spuse și se dădu jos din pat, strîngînd pe ea o piele de oaie.

– Despre ce Dumnezeu vorbești? întrebă James, sprijinindu-se în cot. Ai venit aici...

– Ca să-ți găsesc o soție! strigă ea, apoi strînse din buze.

Rămase privind-o stăruitor.

– Ce să faci?

– Nimic. N-am spus nimic. Își luă fusta și încercă să se îmbrace, ascunzîndu-și trupul.

James o privi încruntat.

– Unchiul meu te-a trimis aici să-mi găsești o soție? întrebă în cele din urmă. Pentru asta au venit cele două femei, nu-i așa? Acum înțeleg. Prima era frumoasă, dar fără minte. Asta credeai că vreau?

– Pe atunci nu te cunoșteam și... Se simțea vinovată și vocea o trăda.

– Cea de-a doua femeie spunea că înțelesese că am nevoie de ajutor pentru oi. I-ai scris unchiului meu după acea primă zi cînd am adus pe lume mieii și i-ai spus că vrei o femeie atletică?

Temperance se opri din îmbărcat, dădu să răspundă, dar nu reuși să scoată o vorbă.

– Așadar, ăsta e secretul tău, spuse în cele din urmă, lăsîndu-se pe spate pe pat. Știam eu că e ceva la mijloc, dar, prostul de mine, am crezut că tu ești cea pe care o trimisese unchiul meu. Pe cînd, de fapt, noi toți cei din McCairn eram pentru tine doar ceva cu care să îți treacă timpul, o jucărie. Care este deci povestea ta adevărată? Ce putere are unchiul meu asupra ta?

Temperance continuă să se îmbrace și nu-i răspunse. James întoarse capul și o privi cu dușmănie.

– Hai, spune, nu fi timidă, nu după ce ni s-a întîmplat. Poate pot să te ajut. Din moment ce mi-ai luat-o pe Grace și mă îndoiesc că vrei să o înlocuiești, poate că o să mă căsătoresc într-adevăr. Dar tu ce ai de cîștigat din asta?

Temperance nu mai voia să mintă.

– Unchiul tău s-a însurat cu mama mea şi controlează banii pe care mi i-a lăsat tata, spuse dintr-o răsuflare.

– Înţeleg. Aşa că ţi-a zis că dacă găseşti o soţie pentru nepotul lui care e singur, o să-ţi dea banii înapoi.

– O parte, admise ea, încheindu-şi fusta. Era furioasă pe Angus McCairn pentru situaţia în care o pusese.

– Înţeleg, spuse James.

Brusc, Temperance înălţă capul.

– Stai puţin, spuse, fixîndu-l aspru, dar bărbatul se uita în tavan, nu la ea. Dacă în tot acest timp ai crezut că am fost trimisă aici ca să mă căsătoresc cu tine, ai presupus probabil şi că tot ce făceam era ca să obţin acest lucru. Încremeni, luînd în calcul o asemenea posibilitate. Prînzul, şi patinajul, şi Grace! Ţi-ai închipuit probabil că i-am oferit lui Grace o slujbă ca să o scot din competiţie, cum s-ar spune.

Temperance strînse pumnii.

– Eşti demn de dispreţ. Eşti ca toţi ceilalţi bărbaţi: crezi că toate femeile sînt moarte după tine. De ce ar fi? Ce femeie şi-ar dori să te aibă pe tine cu temperamentul tău şi insula asta săracă? Ai idee cît de greu îi este mamei să găsească femei dispuse să vină măcar să vadă locul ăsta? Nu poate convinge nici o scoţiană, pentru că ele au auzit despre ce-i aici. Clanul McCairn este pomenit cu dispreţ în toată ţara!

James se întoarse să o privească şi în ochii lui negri era o răceală pe care nu i-o mai văzuse.

– Cred că e suficient.

Dar Temperance nu dăduse niciodată înapoi şi nu avea de gînd să o facă acum.

– Nu, nu e destul. Cînd mă gîndesc la tot ce ai crezut

despre mine în toate aceste săptămîni, că interpretai tot ce făceam ca încercări de a te cuceri, n-aş putea spune niciodată destul!

James se ridică în şezut, iar pieile cu care se acoperise îi alunecară pînă în talie, descoperindu-i pieptul. Cînd vorbi, vocea lui era liniştită, aproape calmă.

– În schimb, îţi făceai de lucru. Te străduiai să-ţi alungi plictiseala. Ce crezi că o să se întîmple cu aceşti copii după ce pleci? Nu vor mai fi mulţumiţi să locuiască aici şi nu vor mai fi disciplinaţi. I-am auzit deja pe cîţiva spunînd că atunci cînd or să aibă paisprezece ani or să fugă pe continent şi îşi vor lua o slujbă ca să poată să-şi cumpere patine, portocale şi ciocolată. Şi cu afacerea cu pălării ce crezi că o să se întîmple cînd o să pleci? Crezi că Grace are tăria să se tocmească cu cumpărătorii? Nu, bineînţeles că nu. Cred, domnişoară Temperance O'Neil, că tocmai ai asasinat clanul McCairn mai bine decît au făcut-o secole de jocuri de cărţi.

Temperance vru să răspundă acuzaţiei, dar în momentul acela se deschise uşa ca şi cum ar fi fost împinsă. Se uitară amîndoi, aşteptînd să intre cineva, dar nu apăru nimeni în prag.

Replica pe care voise să i-o arunce îi muri pe buze.

– Cred că acum ştim amîndoi cum stau lucrurile, spuse încet. O să plec din McCairn mîine dimineaţă.

– Şi o să stai la unchiul meu? Şi o să-i faci viaţa un *iad?*

– O să... începu Temperance, dar nu găsi nimic potrivit cu care să încheie. Noaptea care ar fi trebuit să fie cea mai frumoasă din viaţa ei se transformase într-un coşmar.

James ridică kiltul şi îl prinse în talie înainte de a se da jos din pat. Închise uşa, apoi se duse lîngă vatră şi se uită o clipă la flăcări.

– Am spus în seara asta lucruri care n-ar fi trebuit să fie spuse.

Cum Temperance nu răspunse, continuă:

– Şi cred că s-au întîmplat lucruri care n-ar fi trebuit să se întîmple. Eşti de acord?

– Da, răspunse, cu o voce aspră. Nu intenţionase să-l rănească. De ce spusese lucrurile acelea îngrozitoare despre McCairn? Nu credea că era un loc îngrozitor. Adevărul era că ajunsese să-l îndrăgească, cel puţin pînă în ultimele cîteva zile.

– Nu o să mă mai însor niciodată, spuse James încet. Pot să te asigur de asta. Nu după ce s-a întîmplat în seara asta. M-am făcut de rîs în faţa ta şi îţi cer să mă ierţi.

– Dar nu... începu ea, după care se opri văzîndu-l că se încordează.

După o vreme, James se întoarse spre ea:

– Îl cunosc pe unchiul meu. Cînd ia o hotărîre, nu dă înapoi orice s-ar întîmpla. Nu o să te lase să pleci pînă nu-mi găseşti o soţie şi, cum eu nu am de gînd să mă însor, ai de ales între a sta cu el sau a rămîne aici, în McCairn. Ce hotărăşti?

– Vreau... începu Temperance, dar nu ştia nici ea ce voia. Pe de o parte ar fi vrut să se întoarcă la New York şi să ţină piept uzurpatoarei, care voia să preia campania începută de ea. Dar pe de altă parte ar fi vrut să vadă dacă putea să o scoată la capăt cu Casa Grace. Şi mai era afacerea cu lichior a lui Lilias, şi poveştile Brendei, şi, bineînţeles, copiii.

– Nu poţi să te hotărăşti? întrebă James nerăbdător. Sîntem atît de dezgustători? Sau nu suporţi gîndul că lucrezi pentru cineva care e bătaia de joc a Scoţiei?

Lui Temperance îi părea deja rău că spusese toate astea.

Mama ei o sfătuise totdeauna să se gîndească bine înainte să deschidă gura, dar părea să nu reuşească niciodată. Iar acum nu mai putea să-şi ia vorbele înapoi. Printre opţiunile care i se prezentau nu era inclusă şi posibilitatea de a se întoarce la munca ei, la New York. Ce să aleagă: să locuiască cu Angus McCairn sau în McCairn?

– Unchiul meu e un om bătrîn, spuse James cu buzele strînse. Poate că o să moară curînd şi o să scapi de acest pact cu diavolul.

– E soţul mamei mele, ripostă Temperance. Şi oricît de mult mi-ar displăcea, ea pare să... Aproape că se înecă cu cuvîntul. Mama pare să ţină la el. Nu-i doresc moartea.

– Nu tu poţi să hotărăşti asta, nu? Ei, cum rămîne? Rămîi aici sau te întorci?

– Rămîn, spuse, şi avu un sentiment de uşurare.

Nu reuşi să desluşească nici o expresie pe faţa lui James şi se întrebă dacă el ar fi vrut ca ea să dispară pentru totdeauna din McCairn.

– Bine, atunci propun să plecăm de aici. Am vorbit destul, spuse trăgîndu-şi cămaşa peste cap. Răsturnă o găleată cu nisip peste foc, se îndreptă spre uşă, apoi se dădu la o parte să o lase să treacă. Propun să uităm seara asta, adăugă cînd ieşiră din casă. Să uităm ce-am spus şi ce-am făcut.

– Da, încuviinţă Temperance, privind luna. Însă cum ar fi putut să uite?

Dar nu îl întrebă asta. Îl urmă în întuneric pe poteca abruptă şi nu mai scoaseră nici un cuvînt pînă jos.

17

Patru săptămîni mai tîrziu

Am făcut rost, spuse Rowena bucuroasă, ridicînd un teanc mare de hîrtie de scris. Dar nu am început să citesc. Te-am aşteptat pe tine.

Melanie îi zîmbi recunoscătoare cumnatei sale, care îi devenise prietenă apropiată. Trecuseră patru săptămîni de cînd primise o scrisoare în toată regula de la fiica ei. Veniseră scrisori, una mai rece decît cealaltă, şi din care nu afla nimic din ce se întîmpla la McCairn. Singura informaţie reală era aceea prin care i se spunea să nu mai trimită potenţiale soţii pentru James, fiindcă el nu avea de gînd să se însoare cu nimeni.

La sfîrşitul celei de-a treia săptămîni, Melanie îi făcuse o vizită cumnatei sale şi îi ceruse sfatul. Urmaseră vizite zilnice. Şi în fiecare zi pe Melanie o aşteptau platouri pline cu prăjituri delicioase, iar pe Rowena o sticlă cu whisky de malţ, pe care le terminau în răstimpul cît le lua cititul scrisorilor anterioare ale lui Temperance, lucru pe care Melanie îl făcea cu voce tare, ca să poată compara apoi situaţia de atunci cu cea de acum.

– Ceva nu e în regulă, declarase Rowena după ce ascultase o singură scrisoare.

– Angus vrea să-i spună lui James despre testament, îi comunicase Melanie la a treia vizită. Angus spune că trebuie să ştie ce-i rezervă viitorul. Fie îşi găseşte o soţie, fie proprietatea intră în posesia lui Colin.

– Nu-l cunoşti pe nepotul meu, zise Rowena, golind paharul. James e atît de încăpăţînat încît ar fi în stare să-i predea cheile casei aceleia îngrozitoare lui Angus şi să-i spună că acest Colin e bine venit.

– Parcă ai vorbi de Temperance, comentă Melanie cu un suspin. Şi dacă ar vrea să se mărite şi să aibă copii, n-ar face-o pentru că ar da satisfacţie prea multor persoane. Toţi bărbaţii din New York care au avut de-a face cu ea au spus că are nevoie de un bărbat.

Pînă la urmă, Rowena venise cu ideea să-i scrie lui Grace ca să afle ce se întîmplă.

– L-am cunoscut pe soţul ei. Se băga tot timpul în lucruri care nu-l priveau, aşa că să sperăm că şi soţia lui e la fel.

În dimineaţa aceea venise răspunsul lui Grace şi Melanie se străduise din răsputeri să îl trimită pe Angus la lucru ca să se poată duce la Rowena să afle ce le scria Grace.

– Te-ai instalat, draga mea? întrebă Rowena cînd Melanie se aşezase cu un platou de prăjituri şi o ceaşcă de ceai în faţă, iar ea cu un pahar mare cu whisky.

Melanie făcu semn că da şi luă prima înghiţitură.

O ceartă între îndrăgostiţi, scria Grace. *Asta e tot ce pot să spun: o ceartă stupidă, copilărească între îndrăgostiţi. Nimeni nu ştie ce s-a întîmplat, dar ştim cu toţii cum a început totul. E vina fiicei mele şi a fiului lui James McCairn.*

– *Fiul?* se miră Melanie, gata să se înece cu glazura unei prăjituri cu lămîie.

– Ramsey e fiul lui James, spuse Rowena surprinsă. Nu ştiai?

– Nu. Şi nici Temperance nu cred să ştie. Îl foloseşte pentru tot felul de comisioane şi îl pune să ducă mesaje încoace şi încolo.

– Foarte bine, pufni Rowena. N-ar trebui să fie prea răsfăţat. Unde rămăsesem? A, da, fiul lui James.

Alys şi Ramsey au vrut să facă pe peţitorii. Voiau să îi atragă pe James şi pe Temperance într-o, să spunem, situaţie compromiţătoare, al cărei rezultat ar fi fost căsătoria, dar, cum sînt doar nişte copii, nu ştiau ce să facă să-i determine pe cei doi să admită că sînt îndrăgostiţi unul de altul. Subliniez, „să admită că sînt îndrăgostiţi", pentru că toţi credeau că James şi Temperance sînt îndrăgostiţi.

A fost ideea lui Alys. Au făcut „cercetări" despre dragoste. I-au rugat pe cei din sat să le spună cum şi-au cucerit soţiile. Trebuie să recunosc că au primit răspunsuri adesea uimitoare şi chiar şocante. Habar n-aveam că se întîmplă asemenea lucruri în McCairn. Oricum, a fost o întreagă încurcătură şi femeile îi povesteau toate aceste istorii lui Temperance.

– Şi ea habar n-avea despre ce era vorba? întrebă Melanie, amuzată.

Cele două femei se opriră o clipă să analizeze situaţia, amintindu-şi lucruri care li se întîmplaseră lor cu scopul de a-l cuceri pe bărbatul dorit.

– Hmmm, zise Rowena după o clipă, apoi reluă lectura:

Se pare că au avut ideea să le trimită bilete lui James şi lui Temperance din care să reiasă că fiecare are nevoie

disperată de celălalt. O problemă de viaţă şi de moarte, cam aşa ceva. Povestea lor a prins, pentru că amîndoi au alergat pe munte, la o căsuţă de păstor, unde copiii pregătiseră de mîncare şi făcuseră focul. Din cîte am putut să aflu de la ei, copiii i-au văzut pe cei doi intrînd în căsuţă, închizînd uşa, apoi ieşind după cîteva ore.

Rowena lăsă scrisoare deoparte şi îşi mai turnă whisky.

– Cred că putem să presupunem ce s-a întîmplat acolo în acest timp.

– Nu pot să cred, Temperance... spuse Melanie dezgustată. Nu o cunoşti pe fiica mea. Are convingeri morale care l-ar face de ruşine şi pe un popă. Are un caracter ireproşabil.

– Dar nu a mai avut niciodată de-a face cu un scoţian în kilt la lumina lunii, replică Rowena serioasă, fără urmă de ironie.

Melanie se opri cu prăjitura la jumătatea drumului şi rememoră cele două ocazii în care Angus îşi pusese kiltul.

– Poate că ai dreptate. Citeşte mai departe.

... după cîteva ore. Nu şi-au vorbit decît în monosilabe şi chiar şi aşa doar cînd era neapărată nevoie.

– Da, spuse Rowena, numai un bărbat cu care te-ai culcat te poate înfuria aşa.

Melanie încuviinţă.

Rowena ridică scrisoarea, citi puţin înainte şi zise:

– O, nu, ascultă mai departe!

A doua zi James s-a dus la Edinburgh şi a vorbit cu Angus. Din cîte am putut afla (şi nu întrebaţi, vă rog, ce

metode lipsite de scrupule a trebuit să folosesc), Angus i-a spus lui James adevărul despre Temperance, că el nu se gîndise niciodată să-l însoare cu Temperance. Nu trebuia decît să-i găsească o soție.

Rowena o privi întrebător pe cealaltă.

– Nu știam nimic, o asigură Melanie. Soțul meu nu mi-a spus că s-ar fi întîlnit cu James.

Rowena citi din nou:

Acum James stă aproape toată vremea departe de casă, iar Temperance își ocupă timpul ajutîndu-i pe cei din sat. A scris unei edituri despre povestirile Brendei și a intrat în legătură cu o fabrică de bere pentru lichiorul pe care îl face Lilias.

În aparență, nimic nu s-a schimbat, dar nu e nevoie de mult ca să-ți dai seama că de fapt s-a schimbat totul. Temperance negociază, dar nu mai rîde în legătură cu afacerile pe care le încheie așa cum făcea odată.

Am încercat să vorbesc cu James despre ce se întîmplă dar e mai dificil decît Temperance. Mi-a spus că ea și-a ales pedeapsa și că acum trebuie să o ducă la capăt. Nimeni nu știe ce vrea să spună cu asta.

Adevărul este că nimeni din McCairn nu știe ce s-a întîmplat sau ce și-au spus în seara în care copiii s-au jucat de-a pețitorii. Dar consecințele le vedem cu toții. Și Temperance și James sînt doi oameni foarte încăpățînați, își fac fiecare treburile, dar ca și cum nu le-ar păsa.

Cît despre noi ceilalți din McCairn, ne ducem viața ca mai înainte, dar această ceartă între James și Temperance

ne afectează pe toți. Am fi recunoscători pentru orice ajutor sau sugestie.

A dumneavoastră,
Grace Dougall.

– Așadar, se pare că nu există nici o posibilitate ca cei doi să se căsătorească, comentă Rowena privind-o pe Melanie peste ochelari. Ce putem face în situația asta? Îl lăsăm pe Colin să ia în posesie McCairn? Să o pierdem pentru totdeauna?

Melanie mușcă dintr-o tartă cu căpșuni și meditâ cîteva clipe.

– Nu sînt foarte sigură, dar s-ar putea să fie singura mea șansă de a avea nepoți. Cred că e posibil ca fiica mea să fie într-adevăr îndrăgostită de nepotul tău.

– Și nu e nici o îndoială că nepotul meu e îndrăgostit de fiica ta.

– Dar nu poți obliga pe cineva să se căsătorească, spuse Melanie cu regret. Dar ar fi păcat ca James să piardă McCairn. Dacă nu se însoară cu Temperance, poate că ar putea găsi pe altcineva. Nu a fost niciodată îndrăgostit de nimeni?

– Ba da, dar asta s-a întîmplat demult și fata era o partidă absolut nepotrivită.

– Adică iubita lui din copilărie? întrebă Melanie, făcînd ochii mari.

Rowena se gîndi cîteva clipe.

– Kenna. O chema Kenna. Nu-mi amintesc prea multe despre ea, doar că era o fată extrem de frumoasă, prea frumoasă ca să nu plătească pentru asta. Dacă ar fi avut părinții potriviți, dacă ar fi venit dintr-o familie potrivită, ar fi putut să devină și soție de prinț.

– Dar pentru că era fiica unor oameni săraci nu se putea căsători cu fiul cel mare al moşierului, îşi exprimă dezgustul Melanie, ca o bună americancă ce era.

Dar Rowena nu era de aceeaşi părere.

– Exact, replică ea ferm. Dar mama lui James a trimis-o la şcoală în Glasgow şi parcă ţin minte că a dat de un soţ bun. Mama lui James a fost tot timpul mult prea generoasă.

– A! exclamă Melanie. S-a căsătorit.

– Cred că e văduvă de multă vreme. De fapt... da, acum îmi amintesc, Angus şi cu mine am căutat-o cu ani în urmă, dar ne-a refuzat. Rowena luă o înghiţitură. Ţi-am spus că am trimis multe femei la McCairn. Dar poate că acum, cînd a gustat din văduvie... Hmmm, poate că ar trebui să-i scriu o scrisoare mai convingătoare. Aş putea să subliniez faptul că dacă se mărită cu James, acest lucru va însemna un pas important pentru ea.

– Dar dragostea? James trebuie să o iubească pe femeia pe care o ia de nevastă, numai că eu cred că e îndrăgostit de fiica mea, se văită oarecum Melanie.

– Prostii. Aici e vorba de pămînt şi de moştenire. Dacă James e prea prost să înţeleagă că e îndrăgostit de împielităta aia de fiică-ta, atunci merită ce are în materie de dragoste. Oricum, ştiu că cel puţin voi fi salvat generaţiile viitoare ale familiei McCairn.

Rowena lăsă jos paharul.

– Sînt nedumerită. De ce propui să implicăm o altă femeie în istoria asta?

– Cînd Temperance era copil, singura manieră de a o face să acţioneze într-un anumit fel era să-i spui că nu are voie să facă acel lucru. Îi spuneam, dragă Temperance, nu se poate să iei

rochia roz astăzi, iar cînd vine mătuşa ta trebuie să stai în camera ta. Consideră copiii zgomotoşi şi dezordonaţi. Bineînţeles, Temperance venea şi se aşeza în salon în rochia ei frumoasă, nu scotea o vorbă şi mătuşa bătrînă a soţului meu spunea ce fată drăguţă şi politicoasă şi ascultătoare am.

– Înţeleg, spuse Rowena, dar se încruntă, nedumerită; apoi zîmbi. O, da, acum înţeleg. De ce nu rămîi să mă ajuţi să compun scrisoarea către Kenna? Mă tem că nu mai am mîna aşa de sigură ca altădată.

Melanie zîmbi cu modestie şi răspunse că ar fi bucuroasă să o ajute.

Kenna Lockwood era în pat cînd servitoarea îi aduse scrisoarea. Aşternuturile erau din mătase şi parfumate, ca şi ţinuta ei. Ştia prea bine că atunci cînd e înconjurată de o mare de satin de culoarea şampaniei, arată cel mai bine. Draperiile grele de damasc de la ferestre erau trase chiar dacă afară era ora prînzului. În dormitorul ei era totdeauna noapte; lumina lumînărilor era mai măgulitoare decît lumina zilei.

Lîngă pat, Artie era dezbrăcat. Era unul dintre iubiţii mai tineri ai Kennei, aproape cu zece ani mai tînăr decît ea, dar el nu ştia acest lucru. Unul dintre „prietenii" ei mai vîrstnici, cum îi plăcea să le spună, o tachinase spunîndu-i că, cu fiecare an, dormitorul ei era mai întunecat şi, prin urmare, ea nu îmbătrînea deloc. A fost şi ultima dată cînd l-a văzut Kenna.

Întinsă pe pat, cu faţa întoarsă aşa încît băiatul să o vadă din unghiul cel mai avantajos, nu îşi putu stăpîni curiozitatea. Scrisoarea purta sigiliul McCairn.

Oftă cînd Artie îşi scoase pantalonii şi se aşeză pe un scaun tapiţat cu satin ca să-şi descheie şireturile de la pantofi. Ce se întîmplase cu poveştile de dragoste? Unde era patima? Unde era pasiunea aceea frenetică pe care o simţise cîndva? Şi pe care le-o stîrnea bărbaţilor?

Auzindu-i oftatul, Artie o privi cu un zîmbet, aşa că ea se întoarse ca să nu vadă că se încruntă; luă apoi scrisoarea de pe măsuţă, o rupse cu unghia şi o deschise. O străbătu repede cu privirea.

În clipa următoare se ridică în pat, uitînd că trebuia să păstreze poza aceea provocatoare.

– Dumnezeule mare! exclamă uimită. Vor să mă întorc şi să mă *mărit* cu el. Sau cel puţin să mă prefac că mă mărit cu el. Doamne, cred că bătrîna îşi imaginează că îi *datorez* ceva!

Cînd îl privi pe Artie, desluşi pe faţa lui un interes pe care nu i-l mai văzuse de săptămîni. Îşi pierdea oare îndemînarea?

– Cine vrea să te măriţi? întrebă el, ridicîndu-se în cele din urmă de pe scaun şi îndreptîndu-se spre pat.

– Nimeni, răspunse Kenna, punînd scrisoarea deoparte şi întinzînd braţele să îl cuprindă.

– Dar e hîrtie de calitate. Cine îţi scrie pe asemenea hîrtie?

Kenna îşi lăsă braţele să cadă şi întoarse o clipă capul. Nu conta că se măritase bine şi că fostul ei soţ îi lăsase o mică avere (pe care o cheltuise aproape imediat). Nu avea importanţă nici că făcuse doi ani la Universitatea din Glasgow. Snobii ăştia tineri păreau să ştie de unde vine ea. Şi asta nu pentru că le făcea favoruri în schimbul unor mici „daruri". Cunoştea cîteva contese care îşi pierduseră averile şi care făceau ce făcea şi ea, dar băieţii ca Artie ştiau întotdeauna cine din ce clasă face parte.

Kenna scrîşni din dinţi.

– Nimeni, spuse din nou. Cînd Artie încercă să o îmbrăţişeze, se trase înapoi; apoi înţelese că îl interesa mai mult scrisoarea decît ea, dar interesul era totuşi interes. Două femei bătrîne. Pe una dintre ele am cunoscut-o acum mulţi ani. Vor să mă mărit cu un bărbat pe care îl cunoşteam cîndva. Sau cel puţin să mă prefac că vreau să mă mărit cu el. Sinceră să fiu, scrisoarea nu are prea multă noimă.

– Vor să te folosească? întrebă Artie compătimitor, şi Kennei îi displăcu acest lucru.

– Cred că da, dar n-am de gînd să mă întorc acolo.

– De ce cred ei că ai vrea să te întorci?

– Par să aibă impresia absurdă că le datorez ceva. James – aşa se numeşte bărbatul. Mama lui mi-a plătit şcoala şi socotesc acum că ar trebui să răsplătesc familia făcîndu-le această favoare. Se gîndi la conţinutul scrisorii şi ridică vocea de mînioasă ce era. Femeia aceea, Rowena McCairn, nu s-ar fi coborît nici să călărească lîngă cineva precum Kenna.

– Dar nu le datorezi nimic, nu? întrebă Artie ridicînd braţul Kennei şi sărutîndu-i interiorul încheieturii.

– Bineînţeles că nu. Mama lui James ştia că nu-l iubesc pe fiul ei şi a ameninţat că o să mă dea de gol...

– Indiscreţii? întrebă Artie, urcînd cu buzele pe braţ.

– Da, indiscreţiile cu James. James a fost totdeauna orb cînd era vorba de femei.

– Şi ce i-ai spus mamei lui ca să o faci să-ţi asigure educaţia?

Kenna zîmbi amintindu-şi.

– I-am spus că dacă nu aranjează să plec din locul ăla – şi cu clasă – îl voi convinge pe fiul ei să fugă cu mine.

– Aşa că te-a trimis la şcoală şi acum ei îşi închipuie că ar trebui să te simţi îndatorată.

Kenna îşi trase braţul din strînsoarea lui. Era o nuanţă de amuzament în vocea băiatului şi îşi aminti că şi el era unul dintre „ei".

– Nu acum, spuse nervoasă, aruncînd deoparte cuvertura şi dîndu-se jos din pat.

Băiatul se întinse pe spate pe perne şi o privi traversînd camera.

Kenna se duse la masa de pe peretele opus. În fiecare an, numărul de cutii cu uleiuri şi creme aflate pe masă creştea.

– Nu mă interesa decît un bărbat în locul acela uitat de Dumnezeu – Gavie Dougall, spuse cotrobăind prin sertare.

Cîteva clipe mai tîrziu se întoarse în pat, se aşeză lîngă Artie şi deschise o cutiuţă din piele roşie pe care o răsturnă cu grijă pe cearşaful de mătase.

– Nu m-am mai uitat la lucrurile astea de ani de zile, şopti ea, luînd un lanţ împletit din iarbă neagră uscată. Aproape că se fărîma în mîini, aşa că îl puse cu grijă înapoi. Mai era o carte mică cu un creion minuscul, de genul celor pe care le iau fetele la dans să scrie numele partenerului. O piatră şlefuită de apă.

Kenna strînse piatra în palmă şi privirea îi deveni visătoare.

– Gavie mi-a dat piatra asta în prima noapte cînd am făcut dragoste, spuse Kenna încet. Aveam amîndoi paisprezece ani şi mai am încă în nări mirosul ierbii.

– Şi nu s-a însurat cu tine? Nemernicul, zise Artie, ridicînd vocea.

Kenna puse piatra la loc în cutie.

– Ba da, el ar fi vrut să se însoare cu mine, dar eu eram ambiţioasă. Am hotărît că mă voi mărita cu fiul cel mare al şefului

de clan pentru că avea bani mai mulţi, iar Gavie plecase să lucreze la Edinburgh. Am auzit după o vreme că s-a însurat cu o orfană şi s-a întors în McCairn mulţi ani mai tîrziu. Dar în răstimpul ăsta eu fusesem trimisă la şcoală şi James se căsătorise cu altcineva.

– Asta ce e? întrebă Artie, arătînd o bucată subţire de alamă şi întrerupînd astfel şirul amintirilor femeii. Ornamentul de alamă era crestat şi perforat şi semăna cu o dantelă.

– Un fleac de la primul meu iubit, spuse Kenna, zîmbind amintirilor minunate pe care i le stîrneau toate aceste obiecte.

– Avea cumva patima jocului?

Kenna ridică repede capul, alungînd aducerile aminte.

– De ce mă întrebi?

– Am mai văzut ceva asemănător cînd eram copil, şi tata mi-a explicat ce e. Un jucător celebru purta aşa ceva într-un evantai. Părea un simplu ornament, dar cînd ţinea evantaiul în dreptul feţei şi se uita la cărţile partenerilor de joc, putea să vadă ce cărţi au ei. Bineînţeles că asta depindea de cărţi. Trebuia să fie tipărite în acelaşi loc şi el îl plătea pe tipograf să realizeze un anumit model pe spatele cărţilor.

Inima Kennei bătea atît de tare încît abia putea să vorbească.

– Îţi aminteşti cumva numele acelui jucător?

Artie zîmbi, ţinînd bucata de alamă între degete.

– Nu-mi amintesc numele de familie, dar m-ai crede dacă ţi-aş spune că era o familie veche? Cu strămoşi care se întindeau de-a lungul secolelor, ceva de genul ăsta. Tata obişnuia să spună ceva foarte amuzant. Spunea că bărbaţii din familia aceea mureau fie în onoare, fie erau ucişi în...

– Dezonoare. McCairn, şopti Kenna. Clanul McCairn.

– Da, ăsta e numele. De unde ştii?

– Deci pentru asta se luptau, murmură ea. Unul dintre şiretlicurile bătrînului. Luă bucata de alamă de la Artie şi o privi ca şi cum avea ceva diavolesc. O femeie a murit din cauza acestei bucăţi de alamă, spuse, apoi o întoarse pe pat lîngă mîna lui.

Artie nu părea să aibă vreo remuşcare că o atinsese. O luă şi se uită la ea în lumină.

– Care se numea Edweena?

– Da, încuviinţă Kenna. De unde ştii?

– Are numele gravat pe margine.

– Este înscris numele *femeii* pe el? exclamă mirată Kenna. Dar n-are nici un sens. Ea l-a găsit şi soţul ei...Kenna îşi duse mîinile la tîmple. Nu, stai puţin. Ce mi-a spus Gavie cînd mi-a dat-o? A spus că a văzut-o pe biroul *ei*. Se strecurase în dormitorul *ei*, nu al bătrînului. Gavie a luat-o, dar cînd a auzit paşi, s-a ascuns în dulap. Nu şi-a dat seama că rămăsese cu ornamentul în mînă. Mi-a spus...

Se opri o clipă.

– Da, Gavie mi-a spus că l-a căutat, a cotrobăit după el prin sertare şi se simţea vinovat că îl luase pentru că totdeauna o plăcuse pe femeie. Gavie spunea că voia să lase obiectul să cadă pe jos pe undeva după ce pleca ea, ca să se creadă că fusese acolo tot timpul.

– Dar a fost omorîtă?

– Da. Soţul ei a intrat în cameră şi ea l-a acuzat că l-a furat. Gavie spunea că a fost o ceartă teribilă şi se înfuriaseră amîndoi, ţipau şi strigau unul la altul şi se acuzau de lucruri îngrozitoare. Gavie era pe atunci doar un copilandru şi nu i-a trecut prin minte să iasă pur şi simplu din dulap şi să dea obiectul

înapoi. Oricum, pînă să se dezmeticească, bărbatul o împuşcase. Gavie spunea că fusese un accident. Era arma ei. Ea ţipase că se săturase de el şi de faptul că îi şterpelea tot ce avea ea, şi scosese arma, un pistol de buzunar. Şi cînd bătrînul încercase să i-l ia, arma se descărcase.

Kenna făcu o pauză şi se uită la Artie.

– Apoi toţi cei din casă au venit în goană şi Gavie s-a strecurat afară din dulap, profitînd de haosul creat. Nici măcar nu şi-a dat seama că mai avea încă în mînă ornamentul din alamă pînă cînd a ajuns afară, şi îi era prea frică să spună cuiva ce văzuse. De fapt, nici nu a spus nimănui ce a văzut decît mulţi ani mai tîrziu, cînd eram împreună în pat.

– Şi ea era jucătoare de cărţi?

– Nu, doar bătrînul, şi am auzit că mai tîrziu şi nepotul lui, Colin, a moştenit aceeaşi patimă. Patima pentru joc e ca o boală în familia asta şi se transmite din generaţie în generaţie.

– Şi ce crezi că făcea ea cu obiectul ăsta? Voia oare să-l modifice ca el să piardă la cărţi? Poate că spera că va fi împuşcat cînd se va afla că trişează, presupuse Artie privind obiectul cu interes.

– Poate, dar de ce e numele ei înscris acolo? Ca şi cum ar fi al ei, nu al lui.

– Poate că voia să se apuce şi ea de cărţi, să-l învingă la jocul lui. Oricare ar fi explicaţia, acest lucru trebuie că a însemnat foarte mult pentru ea. Aşa se explică de ce a scos arma împotriva bătrînului cînd a crezut că acesta i-l furase. Nu a jucat chiar niciodată?

– În felul ei, da. Cheltuia foarte mult. Ce nu reuşea să piardă el la jocul de cărţi, cheltuia ea. Gavie spunea... Brusc, se aşeză dreaptă în pat, făcînd ochii mari.

– Ce e? întrebă Artie entuziasmat.

– Comoara. A lăsat o comoară. Cărţile. Un pachet de cărţi pentru James, nu pentru Colin. Mi le-a arătat. Pe cărţi erau înfăţişate piesele care alcătuiesc comoara.

– Nu are sens ce spui, protestă Artie, iritat că nu înţelegea despre ce vorbea.

Kenna luă brusc obiectul de alamă, sări din pat şi apucă scrisoarea. Sună clopoţelul să cheme servitoarea.

– Ieşi.

– Poftim?

– Ieşi. Acum, pleacă. Să nu te mai întorci niciodată.

– Ce s-a întîmplat?

– Nimic. O să mă mărit, atîta tot. Mă duc să mă mărit cu un bărbat care nu ştie încă, dar e fabulos de bogat.

O clipă, Artie o privi iritat să fie astfel expediat, apoi zîmbi seducător.

– Pot să vin să te vizitez?

Kenna îl măsură.

– Dacă mi-l amintesc bine pe James, replică ea liniştită, miroase a oi. Bineînţeles că poţi să vii în vizită. Dar nu înainte să mă căsătoresc.

– Bineînţeles că nu, admise Artie, adunîndu-şi hainele pe un braţ şi trecînd în pielea goală pe lîngă servitoarea şocată.

18

Temperance era în dormitorul ei, unde se refugia adeseori după cearta cu James. Făcea însemnări despre lucrurile pe care le observase în McCairn şi încerca să-şi dea seama cum ar putea să le folosească atunci cînd se va întoarce la New York.

Auzi o bătaie în uşă, ridică privirea şi spuse:

– Intră.

O femeie în vîrstă se opri în cadrul uşii şi Temperance avu nevoie de cîteva clipe ca să-şi amintească de unde o ştie. Era mama Finolei.

Temperance îi zîmbi, dar îşi dorea să se întoarcă la însemnările sale şi, în plus, ştia exact ce voia femeia.

– Ah, spuse, fata ta a făcut schiţele pentru rochie. O să mă ocup curînd de ele. Pur şi simplu nu am avut timp.

– Nu pentru asta am venit, spuse femeia. Vrem să te invităm la cină.

– La cină? se miră Temperance distrată. O găseşti pe Eppie în bucătărie, o să-ţi dea ea ceva să mănînci.

Femeia nu se mişcă şi Temperance îşi dădu seama că se uita fix la ea. Enervată, lăsă stiloul jos.

– Promit că o să mă ocup de schiţe, îi spuse, nu voi uita.

Femeia continua să zîmbească.

– Nu m-am îndoit nici o clipă şi sînt sigură că o să faci şi pentru fata mea ce ai făcut pentru Grace, dar acum n-ai vrea să mănînci ceva?

Temperance tăcu cîteva clipe, nedumerită. În toţi aceşti ani de cînd ajuta femei, nu îşi amintea să fi fost vreodată invitată la masă. Cînd se ducea în vizită la cineva nevoiaş, aducea mereu un coş cu mîncare şi ajunsese să creadă că era un gest la care se aşteptau toţi.

– Să nu-mi spui că nu mănînci seara, zise femeia, privind-o neîncrezătoare.

– Ba da, doar că...

– Dacă vrei să îl aştepţi pe James, ai de aşteptat mult şi bine. E sus pe munte, în compania orgoliului său.

Temperance rîse.

– De fapt, chiar îmi este foame. O să trec pe la bucătărie să iau...

– Nu iei nimic, protestă femeia, cu fălcile încleştate. Ori vii cu mîna goală, ori nu mai vii deloc.

– Bine, încuviinţă Temperance ridicîndu-se, nu o să iau nimic.

Porni în urma femeii, ieşiră din casă şi, luînd-o spre sat, se întîlniră pe drum cu cîţiva copii. Temperance nu-i mai văzuse de cîteva săptămîni, de cînd patinaseră. Fusese atît de ocupată în ultima vreme cu pălăriile şi cu însemnările ei încît abia dacă mai ieşise din casă.

Cum mergeau ele spre sat, cu copiii pălăvrăgind în jurul lor, Temperance îşi reprimă cu greu un zîmbet. Era evident că pregătiseră un fel de sărbătoare la care ea era oaspetele de onoare. Pregătiseră oare discursuri şi diferite forme de mulţumiri? Spera sincer ca totul să nu dureze prea mult, pentru că avea de lucru.

Femeia se opri în faţa unei căsuţe văruite în alb, deschise uşa şi o aşteptă pe Temperance să intre. Aceasta ezită o clipă. Nu încăpeau prea mulţi oameni în casa aceea mică. Unde vor sta toţi? Se gîndi apoi că nu ea organiza petrecerea şi nu avea de gînd să o jignească pe femeie atrăgîndu-i atenţia asupra unui lucru atît de evident. Oricum îşi vor da curînd seama că nu era suficient spaţiu.

În vatră ardea un foc de turbă. În jurul mesei şedeau doi copii, un băiat şi o fetiţă. Băiatul, mai mic, scria sîrguincios pe o tăbliţă, iar fetiţa citea. Ciudat, gîndi Temperance.

– Ia loc şi simte-te ca acasă, o invită femeia.

Băiatul o privi pe Temperance aşezîndu-se de cealaltă parte a mesei.

– Mamei îi era milă că stai singură în casa aceea mare.

– Sssst! îl apostrofă femeia, aplecată peste o oală deasupra focului.

Milă de mine? se miră Temperance, dar se mulţumi să zîmbească. Oare unde erau ceilalţi?

– Ce citeşti? o întrebă pe fetiţă.

– *Iliada* de Homer.

– A! exclamă Temperance surprinsă. Nu e o lectură grea?

– Nu. Domnul învăţător spune că nu învaţă decît cel care se străduieşte cel mai mult.

– Înţeleg, spuse Temperance, însă era greu să şi-l închipuie pe Hamish altfel decît ca pe o pacoste – dar poate că avea şi o altă latură. Şi ce altceva mai spune Hamish? o întrebă pe fetiţă. Cînd auzi răspunsul, făcu ochii mari de uimire.

Melanie McCairn trecu pe lîngă fata ei fără să o recunoască.

– Mamă, o strigă o voce familiară.

Cînd se întoarse, văzu o scenă parcă desprinsă din *Heidi.* Fiica ei, recunoscută pentru gusturile sofisticate, purta acum părul ei lung nu ridicat îngrijit şi prins în coc, ci împletit în cozi care îi cădeau pe spate. Şi în locul uneia dintre rochiile croite special pentru ea, purta o fustă din tartan, care arăta de parcă fusese spălată într-un rîu de munte în ultimii cinci ani şi o bluză de pînză aspră.

Cu toate că Temperance avea o cu totul altă înfăţişare, Melanie nu o văzuse niciodată arătînd atît de sănătoasă.

– Temperance?! se minună ea.

– Nu te mira aşa, spuse Temperance rîzînd, întinzînd un castronel cu lapte unui copil.

Melanie se uită cînd la fiica ei, cînd la capra priponită lîngă ea, apoi din nou la Temperance şi la copilul cu castronul de lapte în mînă şi iar la Temperance.

– Da, mamă, zise Temperance rîzînd, acum am muls o capră.

Nefiind în stare să scoată o vorbă, Melanie rămase privindu-şi fiica, mută de uimire.

– Vrei nişte lapte? o întrebă Temperance. Nimic nu se compară cu laptele proaspăt, abia muls de la ... sursă.

– Nu, mulţumesc, răspunse Melanie. Am venit cu mătuşa lui James să vorbim ceva important cu tine.

– Sigur, încuviinţă Temperance îmbrăţişîndu-şi mama. Cu braţul petrecut în jurul mamei sale, porniră spre casă pe drumul care străbătea satul.

– Am venit cu trăsura, spuse Melanie privindu-şi fiica pe furiş.

– Nu, hai să mergem pe jos, vrei?

Melanie era tot mai uimită, ştiind că fiicei sale nu-i plăcuse niciodată să meargă pe jos. Susţinuse mereu că e mai repede cu trăsura şi ei îi plăcea să facă lucrurile cît mai rapid cu putinţă. Nu o cunoştea pe această Temperance care purta părul strîns ca la doisprezece ani.

– Ce-ai mai făcut? întrebă Melanie în cele din urmă, curioasă.

Temperance rîse fără să-şi ia braţul din jurul umerilor mamei sale.

– Te-ai ţinut deoparte mai mult decît mă aşteptam. Cum ţi se pare? întrebă Temperance desprinzîndu-se şi învîrtindu-se pe călcîie în fusta ei lungă, uzată, încinsă cu o curea lată din piele închisă cu o cataramă metalică.

Temperance se uită la mama ei; apoi, fără să-şi ia ochii de la ea şi de la sat, porni să meargă cu spatele.

– Ultimele trei zile au fost cele mai frumoase din viaţa mea, asta am făcut.

– Mulgînd capre? zise Melanie, ridicînd din sprîncene.

Temperance se întoarse şi privi în urmă pe potecă, apoi încetini pasul, lucru pentru care Melanie îi fu recunoscătoare.

– Da, răspunse după cîteva momente, eu... Se opri, se uită la conac şi se gîndi la ultimele zile; apoi, continuînd să meargă, începu să-i povestească mamei sale ce se întîmplase în ultimele trei zile, din momentul în care mama Finolei o invitase la cină.

– A fost atît de simplu şi totuşi atît de extraordinar pentru mine! Sînt obişnuită cu cine fastuoase, cu discursuri şi...

– Dar a fost ceva comun, spuse Melanie privind-o atent.

– Da, a fost, admise Temperance cu un oftat. Nu interesa pe nimeni cine sînt şi ce aş putea face pentru ei. Dimpotrivă, ei erau cei care îmi făceau mie servicii.

– Povesteşte-mi în detaliu. Nu omite nimic.

La acest îndemn, Temperance se porni să povestească detaliat ultimele evenimente, mergînd cînd încet, cînd cu spatele, cînd oprindu-se să privească satul rămas în urmă, pe măsură ce îşi amintea întîmplările neobişnuite din ultimele zile.

– Datorită lucrurilor cu care mă ocup, mi-e foarte uşor să uit că există fericire pe lume, spuse Temperance. Văd numai femei cărora li s-au întîmplat lucruri cumplite. Iar bărbaţii... Cîteodată uit că nu toţi bărbaţii din lume sînt fie beţivi, fie pierde-vară.

– Mi-ai spus că James munceşte, zise Melanie, dar cînd văzu că Temperance se crispează la auzul numelui lui, schimbă subiectul. Spuneai că ai fost invitată la cină?

– Da, răspunse Temperance, din nou cu zîmbetul pe buze. Şi eu îmi închipuiam că e vorba de o sărbătoare. Aşa se întîmplă de obicei cînd sînt invitată la cină. Dar nu era decît o cină în familie şi cînd mi-a luat foc fusta...

– Cum?

– Eu n-am păţit nimic, dar fusta a fost distrusă, aşa că mama Finolei mi-a dat-o pe asta scoasă dintr-un cufăr, şi e foarte confortabilă.

– Îţi stă bine cu ea.

– Da, încuviinţă Temperance gînditoare. Sînt oameni cumsecade. Sînt grijulii cu toţi aceia pe care îi consideră ca fiind de-ai lor. Să-ţi povestesc despre copii.

Melanie îşi privi fiica şi ascultă o poveste frumoasă despre cum petrecuse o zi cu copiii din McCairn.

– Copiii mi-au spus că le-am dăruit atîtea lucruri încît era timpul să-mi dea şi ei ceva. Şi mi-au spus asta din inimă. Nimeni nu îi învăţase. Îţi vine să crezi?

Lui Melanie îi era teamă să răspundă la întrebare. De cînd soţul său murise cînd fata avea paisprezece ani, Temperance părea să fi făcut legămînt să renunţe la toate plăcerile vieţii. Cîteodată se gîndea că fiica ei îşi imagina că tatăl ei murise din cauza ei, a copilăriilor ei, sau că dacă n-ar fi fost atît de preocupată de ziua de naştere a celei mai bune prietene el ar fi fost în viaţă. Dar, indiferent din ce cauză, din ziua aceea îngrozitoare cînd se prăbuşise mort pe birou, Temperance îşi dedicase viaţa în exclusivitate actelor de caritate. Ştia că fata ei nu se mai dusese de atunci la nici o petrecere dacă nu considera că prezenţa ei era justificată de o cauză.

Şi iată că acum, la treizeci de ani, Temperance vorbea ca şi cum avea din nou paisprezece ani şi toţi anii trecuţi nu ar fi existat. Şi îi povestea cum îi arătaseră copiii cuiburile de păsări, şi izvoarele ascunse, şi pietre cu forme ciudate.

– Credeam că sînt nefericiţi doar pentru că n-au văzut niciodată o pereche de patine, spuse Temperance, dar...

– Dar se pare că mai sînt şi alte forme de distracţie.

– Da, răspunse Temperance zîmbind. Copiii sînt parte din fiecare familie. Au îndatoriri şi responsabilităţi şi se cunosc între ei.

Temperance se opri să-şi tragă răsuflarea.

– A, şi mai e şi Hamish.

– Cum? se strîmbă Melanie. Hamish Odiosul.

– Cred că l-am judecat greşit. Era foarte greu să-l placi, cel puţin la început. E aşa de îngîmfat, dar am aflat că el îşi închipuia că sînt o...

– O femeie de la oraş care vrea să-i submineze autoritatea.

– Da, exact. Dar munceşte din greu pentru aceşti oameni.

Face lecții cu fiecare copil și știe exact la ce e mai bun fiecare dintre ei. Și mai e ceva. Nu face discriminări între fete și băieți. Îmi imaginam că soția lui îi dădea seara un somnifer ca să-l țină departe de ea, dar acum cred că o face ca să se poată odihni.

Ajunseseră la conac, dar Melanie voia să asculte ce avea de povestit fiica ei. Nu o mai văzuse pe Temperance atît de... fericită, nu știa cum să spună altfel, de cînd murise tatăl ei.

Dar Rowena stătea la intrare și le conduse prin sufragerie, unde le aștepta James. Temperance își pierdu buna dispoziție la vederea lui. O enerva faptul că el o măsura din cap până în picioare, surprins că o vede în fustă din tartan și cu părul împletit în cozi, după care pufni disprețuitor și spuse:

– Te-ai amestecat cu plebea?

Melanie crezu că se vor lua la bătaie în clipa următoare. Cu un oftat, se așeză la masă și aștepta ca Rowena să înceapă să vorbească.

– E lucrul cel mai absurd pe care l-am auzit vreodată, declară Temperance. Cine a putut să lase un asemenea testament?

– Un om are dreptul să facă ce crede de cuviință cu proprietatea lui, replică James, încruntîndu-se către Temperance.

Ședeau în jurul mesei din sufrageria casei lui James din McCairn și în vatră ardea focul. Mătușa lui James, Rowena, și mama lui Temperance, Melanie, ședeau de o parte a mesei, James și Temperance de cealaltă. Cele două femei le vorbiseră despre testamentul în care se spunea că James trebuie să se însoare din dragoste înainte de treizeci și cinci de ani sau pierde tot.

Lui Temperance nu-i venea să creadă ce aude.

– N-are decît să ia el totul, spuse James, cu brațele încrucișate pe piept. Să aibă Colin locul ăsta blestemat. Și să fie sănătos.

Temperance se smulse din gînduri.

– Probabil că ești cel mai egoist om din lume, se răți ea cu respirația tăiată, privindu-l dușmănos. Îl văzuse puțin în ultimele săptămîni, începînd din noaptea aceea cînd... Nu te privește doar pe tine, nu crezi? zise ea mai mînioasă decît intenționase, dar nu voia să-și amintească noaptea pe care o petrecuseră împreună. Ce-o să se întîmple cu ceilalți? Chiar nu-ți dai seama ce loc minunat este satul ? E o mică bijuterie desăvîrșită unde oamenii se ajută unii pe alții. Și tu ești dispus să renunți la el? Dacă fratele tău cartofor pierde satul la joc, cine o să mai aibă grijă de McCairn?

– Și de cînd, mă rog, a devenit McCairn problema ta? răspunse James răstit. Tu abia aștepți să te întorci la New York, la oamenii care au cu adevărat nevoie de tine. Fiecare cuvînt mustea de dispreț. Și ce știi tu despre fratele meu ca să-l numești așa? Tatăl tău a...

Temperance se ridică furioasă de pe scaun.

– Îndrăznești să pronunți numele tatălui meu? A fost un sfînt, un adevărat sfînt în comparație cu tatăl tău. Toată familia mea e...

James se ridică, se aplecă peste ea, gata să-i strige să stea jos.

– Nici unul dintre noi nu e un sfînt, interveni Melanie și toți se întoarseră spre ea. Și tu, Temperance, înainte să arunci piatra, amintește-ți de mătușa Isabella și de unchiul Dugan.

Temperance roși brusc, apoi se așeză, și James făcu la fel.

– Hm, zise Rowena uitîndu-se cînd la James, cînd la Temperance. Speram să aranjăm lucrurile într-un mod civilizat, dar se pare că voi, copii, nu puteți să vă purtați cuviincios destul timp ca să putem discuta. Dragă Melanie, cred că ar trebui să plecăm.

– Da, sigur, încuviință Melanie, pregătindu-se să se ridice.

– O clipă! strigară James și Temperance în același timp, după care se uitară unul la altul și își feriră privirile.

– Eu, începu Temperance, sînt de părere că ar trebui să discutăm. Testamentul e stupid.

Îl opri pe James care dădu să intervină cu un gest.

– E într-adevăr stupid, dar din păcate există și chiar dacă nu înțeleg de ce ar pune cineva o asemenea clauză într-un testament, trebuie să vedem ce putem face și să găsim o soluție. În primul rînd, cred că sîntem cu toții de acord că nu-l putem lăsa pe Colin să devină noul proprietar. Nu-l cunosc, dar am auzit destule lucruri despre el ca să-mi formez o părere.

Se întoarse spre James:

– Ție îți place situația asta? Sau chiar ții să lași oile tale iubite în grija unui jucător de cărți?

– Mai bine un jucător decît o filantroapă din America, murmură James.

– Despre ce e vorba? întrebă Rowena cu mîna la ureche. Vorbește mai tare, James, știi că nu aud prea bine.

– Nu știam, spuse James strîngînd din pleoape. Îi auzi pe servitorii care beau din coniacul tău prețios de la trei etaje.

Rowena zîmbi și se lăsă pe speteaza scaunului.

– Și ce propuneți să facem acum?

– Să salvăm locul ăsta, spuse Temperance repede. Trebuie să te sacrifici pentru ceilalți. Se întoarse spre James, întrebătoare.

El zăbovi o vreme înainte să o privească, apoi încuviință scurt din cap, iar Temperance se întoarse spre Rowena și mama sa:

– Bine, declară ea cu jumătate de glas, o să ne căsătorim. Nu pentru că am vrea, dar pentru că trebuie să salvăm satul. E în joc soarta oamenilor de aici și ei sînt mai importanți decît noi.

Melanie și Rowena se uitară nedumerite la cei doi, apoi una la cealaltă și din nou la cei doi.

– Dar, draga mea, spuse Melanie după cîteva clipe, nu vă cere nimeni să vă căsătoriți.

– Nu? întrebă Temperance, surprinsă. Credeam că asta vreți.

– Dumnezeule, nu! strigă Rowena. Ați avea o căsnicie mai nefericită decît aceea dintre bunicul lui James și soția lui, și uite ce li s-a întîmplat lor. Ea s-a sinucis ca să scape de el.

– Ba nu, spuseră în același timp James și Temperance, și iar se uitară unul la altul, ca apoi să întoarcă privirile.

– Bine, bine, dacă vreți voi... O să-mi povestiți despre asta altă dată, zise Rowena. Acum avem treburi mai urgente de rezolvat. Cuvîntul cheie este „din dragoste". Eu cred, James, că nemernicul acela de frate al tău l-a obligat pe tatăl tău să adauge condiția asta în testament, care, cum spune și Temperance, e o prostie. Îl știi pe Colin. A crezut că o să rămîi căsătorit cu fata aceea îngrozitoare și, cînd s-ar fi împlinit termenul, toată lumea ar fi știut că nu e dragoste între voi. Colin nu trebuia decît să aștepte să împlinești treizeci și cinci de ani și McCairn devenea al lui.

– Cum o să se și întîmple, bombăni James.

– Sînt sigură că pămîntul valorează destul de mult, zise Rowena.

– Bine, se răsti James, şi ce vreţi să fac eu în toată istoria asta?

– Să te însori cu Kenna, iar Temperance să facă aranjamentele de nuntă, spuse dulce Melanie.

– Cu cine? întrebă James, în timp ce Temperance se holba uimită la mama ei.

– Cu Kenna, prostănacule! ţipă Rowena la el, Kenna. Fata de care erai îndrăgostit cînd erai copil, cea cu care voiai să te însori înainte ca tatăl tău să-ţi facă vînt la Londra. Acum îţi aminteşti?

– A, spuse James după un moment, Kenna. Apoi zîmbi, o privi pe Temperance cu coada ochiului, dar ea clătină din cap şi întoarse capul spre Melanie.

– Kenna, spuse Temperance sec.

– Da, zîmbi Melanie, privindu-şi fiica. Ca să fiu sinceră, speram ca tu şi James să... înţelegeţi ce îmi doresc ca mamă, dar văd că n-a mers cum speram. Nu am văzut niciodată doi oameni care să manifeste o asemenea antipatie unul faţă de celălalt, şi, Temperance, din ultimele tale scrisori se înţelegea – îmi cer scuze, James – cît de dezagreabil îţi este tot ce are legătură cu McCairn.

– I-ai spus mamei tale că urăşti locul ăsta? întrebă James încet.

– Nu, nu-i adevărat, se repezi Temperance. Mamă, nu am spus asta; spuneam că McCairn trebuie să fie ajutat să ajungă în secolul douăzeci, dar, după evenimentele din ultimele zile, eu...

– Mda, înţeleg, o opri James. Mă urăşti doar pe mine.

– De ce n-aş face-o? ţipă Temperance. După tot ce ai crezut despre mine? Se întoarse spre Melanie. Credea că am venit aici să mă însor cu el. Cînd i-am ajutat pe copii sau pe Grace, credea că o fac ca să-l cuceresc, de parcă eram o...

– Aşa nu ajungem nicăieri, interveni Rowena. Ascultaţi, ultimul lucru de care îmi pasă acum este care dintre voi a crezut nu-ştiu-ce despre celălat. Asta nu contează cîtuşi de puţin. Ceea ce e important e să salvăm McCairn, astfel încît următoarea generaţie să-l poată stăpîni în linişte şi să aibă grijă de el.

Se uită dojenitor la James şi la Temperance.

– Indiferent cît de mult v-aţi urî, cred că nici unul dintre voi nu vrea să vadă pămîntul vîndut şi oamenii daţi afară din casele lor. Am dreptate sau nu?

– Da, admise Temperance. Ar fi de neiertat să lăsăm ca locul acesta să fie distrus.

– Aşa e, zise James, uitîndu-se bănuitor la Temperance şi la felul în care era îmbrăcată.

– James, e bine că poţi să-ţi învingi mîndria aceea afurisită şi să recunoşti asta, zise Rowena. Problema este că mai e foarte puţin timp pînă la aniversarea lui James şi pînă atunci el trebuie să se însoare „din dragoste". Şi cum toate vicleniile fratelui meu de a-ţi găsi o soţie au eşuat, acum zarurile sînt aruncate şi trebuie să facem ceva. Se uită la James. Înţelegi ce spun, băiete? Trebuie să faci ceva, altfel pămîntul pe care îl iubeşti atît de mult va fi pierdut pentru totdeauna. Şi ce o să faci atunci? Te muţi la Edinburgh şi-ţi cauţi de lucru? Sînt sigură că Angus ar accepta să lucrezi pentru el. La birou, paisprezece ore pe zi.

James nu se obosi să răspundă, aştepta doar într-o tăcere împietrită.

– Mai aveţi întrebări? li se adresă Rowena lui James şi Temperance.

Cum nimeni nu spuse nimic, Rowena se rezemă de spetează.

– Cum spunea şi Melanie mai devreme, ne făcusem speranţe cu voi doi, dar, cum lucrul acesta este evident imposibil...

Se opri pentru că James şi Temperance vorbeau în acelaşi timp.

– Dacă vreunul dintre voi încearcă din nou să facă sacrificiul de a se căsători cu celălalt doar pentru a salva locul ăsta, eu însămi mă duc şi depun mărturie în faţa regelui că vă urîţi şi, prin urmare, nu îndepliniţi condiţiile testamentului. Nu sînt dispusă să mai accept căsătorii bazate pe ură în familia asta. Aţi înţeles?

James rămase nemişcat uitîndu-se la bătrîna lui mătuşă, în timp ce Temperance clătina din cap în semn de încuviinţare.

– Şi femeia asta, Kenna, vrea să se mărite cu el? întrebă Temperance, după o clipă.

– O, slavă Cerului, da. Îl iubeşte la nebunie de cînd erau copii. Îţi mai aduci aminte, James, cum vă urcaţi amîndoi pe munte şi căutaţi cuiburi de păsări? Eraţi nedespărţiţi.

Temperance se întoarse spre James, dar el o privea pe Rowena.

– Îmi amintesc, murmură bărbatul.

– I-ai rupt inima cînd ai lăsat-o şi ai plecat la Londra. Mamei tale i-a părut atît de rău pentru ea încît a luat asupra ei sarcina de a-i da o educaţie, cu speranţa că o să găsească într-o zi o partidă bună.

– Se pare că a şi găsit, nu? întrebă Temperance. Oricît de puţini bani are McCairn, tot e mai mult decît ar fi avut dacă rămînea în sat.

– Poate că i-a fost ruşine că e din McCairn, spuse James sarcastic. Poate...

– Nu, deloc, interveni Melanie. Nu e cazul ei. Kenna s-a măritat cu un văduv care, din păcate, a murit doar după cîţiva ani, dar care i-a lăsat o avere frumoasă. Nu are nevoie să se mărite, dar a fost de acord pentru că spune că îl iubeşte pe James şi că o să-l iubească toată viaţa.

– Nici măcar nu-l cunoaşte! zise Temperance. De cînd nu l-a mai văzut? De douăzeci de ani? Trebuie că e destul de în vîrstă acum.

– N-au trecut chiar douăzeci de ani. E cu doi ani mai mare ca tine, draga mea, spuse Melanie calm. Şi e foarte drăguţă, chiar frumoasă. Nu găseşti că e frumoasă, Rowena?

– Cea mai frumoasă femeie tînără pe care am văzut-o vreodată. Îi spuneam mamei tale că ar fi meritat să fie pictată. Crezi că Gainsborough ar fi reuşit să-i redea toată frumuseţea?

– Dacă e atît de frumoasă, de ce vrea să se mărite cu un bărbat pe care nu l-a mai văzut de o jumătate de viaţă? întrebă Temperance cu dinţii încleştaţi.

– Pentru că mă iubeşte, sări James, bucuros. M-a iubit întotdeauna. O dragoste adevărată nu se stinge niciodată. Şi nici nu slăbeşte vreodată, din cîte am auzit.

– Şi ce ştii tu despre dragoste? izbucni Temperance. Nu e un animal cu blană şi cu patru picioare, habar n-ai despre ce vorbeşti.

James ridică din sprîncene şi spuse cu voce joasă:

– Odată păreai să crezi că ştiu cîte ceva despre dragoste, mă înşel?

– S-a întîmplat ceva între voi de care ar trebui să ştiu şi eu? întrebă Rowena.

– Draga mea Temperance, mai vrei să te întorci la New York, nu? Acolo au multă nevoie de tine, interveni Melanie.

Temperance îşi feri privirea de a lui James şi se întoarse spre mama ei.

– Da. Vreau să mă întorc la New York.

Vocea i se frînse la jumătatea frazei, dar nimeni nu părea să fi remarcat.

– Asta e bine, spuse Rowena. Totul o să fie perfect. Se uită la Temperance. Mama ta mi-a spus ce ai făcut în McCairn şi te felicit. O să-i explici totul Kennei ca să poată prelua ea ce ai început. Sînt sigură că o să facă treabă bună din moment ce s-a născut şi a crescut aici.

– Şi i s-a dat o educaţie strălucită, adăugă Melanie.

– Ca să nu mai vorbim cît e de frumoasă, zise Temperance.

– Asta e doar pentru James, spuse Melanie cu drăgălăşenie.

Dacă îşi loveşte mama în cap cu vătraiul, mai ajunge în rai? se întrebă Temperance. Dar continuă să zîmbească.

– Vasăzică am pus totul la punct, conchise Rowena uitîndu-se de la unul la altul.

– Nu cred că am înţeles totul, spuse James încet, încruntîndu-se.

Temperance se întoarse furioasă către el.

– Ce-i de înţeles? Trebuie să te căsătoreşti din dragoste sau pierzi McCairn în favoarea fratelui tău cartofor. Prin urmare, aceste femei, inclusiv mama mea, au dezgropat dragostea asta veche pe care să o duci la altar. Are o educaţei bună, e destul de frumoasă ca să stîrnească un război şi o să se descurce mult mai bine ca mine continuînd ce am început eu. Ce nu înţelegi din toate astea?

Ochii lui James sclipeau de furie şi zîmbetul pe care i-l trimise ar fi putut să îngheţe focul din vatră.

– Îmi place totul. Absolut totul. Nu e nimic care să nu fie pe placul meu. Mai ales că tu o să trebuiască să pregăteşti nunta. Vreau... O măsură pe Temperance de sus pînă jos. Vreau ca mireasa mea să aibă tot ce e mai bun. Ai tu grijă de asta, menajeră.

Şi spunînd acestea, se ridică de la masă şi părăsi încăperea.

19

Temperance trînti uşa în urma ei, se rezemă cu capul de ea şi închise ochii. Era atît de bine să aibă în sfîrşit puţină linişte.

– Te-au convins? o întrebă Grace grijulie, ridicînd privirea de la pălăria pe care fixa nişte flori.

Reparaţiile la atelier nu erau încă terminate şi continua să lucreze într-un dormitor din conac. Alys se întorsese la şcoală şi Grace mai roşea, încă, amintindu-şi ce-i spusese fiica ei, cum ea şi Ramsey se ascunseseră în tufişurile din vîrful muntelui şi Ramsey o strigase imitînd vocea lui James.

Temperance se aşeză pe un scaun de cealaltă parte a mesei şi oftă.

– E posibil ca o mamă să devină un duşman?

– Cred că întrebarea asta i se potriveşte lui Alys, spuse Grace zîmbind. Ce a făcut mama ta? În afară de ceea ce ştie tot satul?

Temperance se strîmbă. Oare nu trecuse decît o zi de cînd mama ei şi mătuşa lui James veniseră în McCairn şi dăduseră totul peste cap?

– Tocmai, spuse Temperance exasperată. Satul a transformat o informaţie cît un bob de orez într-o istorie în cinci volume.

Dacă mai aud o dată numele „Kenna", cred că o să țip. Venirea femeii ăsteia e vestită de parcă ar fi vorba de Apocalipsă. De fapt, cred că se face mai multă vîlvă în jurul ei decît s-ar face atunci. O privi pe Grace provocator. Şi dacă insinuezi că sînt geloasă, să mă ajute Dumnezeu dacă nu... nu ştiu ce o să fac, dar găsesc eu ceva.

– *Eşti* geloasă? întrebă blînd Grace.

Temperance răspunse fără ezitare:

– Tu ai fost amanta lui, *tu* eşti geloasă?

Grace zîmbi pentru că Temperance nu-i răspunsese la întrebare.

– Dacă nu eşti geloasă, ce-ți pasă ce spun sătenii despre... se opri înainte să rostească numele. Ce cred despre viitoarea lui soție?

Temperance se ridică de pe scaun şi se duse la geam. Draperia era găurită în multe locuri în formă de petale de trandafiri. Nu ea va fi cea care va scotoci în antrepozitele cu țesături ale lui Angus în căutare de noi draperii pentru casă.

– Poate că sînt, dar nu aşa cum gîndeşte toată lumea. Credeam că oamenii de aici mă plac. Credeam că am făcut cîte ceva să-i ajut.

Temperance îşi dădu seama că rostise aceste cuvinte cu glasul miorlăit al unui copil.

Grace nu avea să țină un discurs despre tot binele pe care îl făcuse Temperance pentru că avea propriile ei motive să se teamă de venirea Kennei, dar nu va vorbi nimănui despre motivele ei.

– Ce ți-au spus?

Temperance se aşeză din nou pe scaun.

– Nimic de rău, îşi amintesc numai lucruri bune despre femeia asta. Era foarte tînără cînd a plecat din sat, dar se pare că înainte de a o face a ajutat pe toată lumea. Şi mai circulă zvonul, pe care sînt înclinată să-l cred, cum că mama mea a scornit zvonul că James şi femeia aceasta se curtau de ani de zile şi că abia acum, în sfîrşit, ea a acceptat să se mărite cu el.

– Cînd o să se afle ce se spune în testament, informația asta o să fie prețioasă, comentă Grace calm.

– Şi Kenna n-o să-l părăsească. O să rămînă aici pentru totdeauna! spuse Temperance într-o izbucnire care o miră şi pe ea. Se uită la Grace şi se strîmbă. N-am nici un drept să fiu supărată sau furioasă. Se întoarce una de-a lor. E normal să fie bucuroşi şi nerăbdători. Şi James se căsătoreşte în cele din urmă cu o femeie pe care o iubeşte. Astăzi am auzit pe puțin unsprezece poveşti despre dragostea profundă şi minunată care i-a legat. Nici Tristan şi Isolda n-au avut parte de aşa o iubire. Nici Romeo şi Julieta nu s-au iubit atît de mult. Nimeni, niciodată...

Temperance se opri, strînse din pleoape şi se uită la Grace.

– Tu ce-ai pățit? De ce nu sărbătoreşti cu ceilalți?

– Păi... eu, zise Grace mutînd acele pe care le ținea între buze şi evitîndu-i privirea. E vorba de McCairn, spuse după un timp, mulțumită că găsise un asemenea răspuns.

– Ce e cu James? întrebă Temperance cu buzele strînse. Se căsătoreşte cu cea mai frumoasă, cea mai sfîntă femeie din lume. Ce şi-ar mai putea dori?

– Ştii că e mort de frică, nu?

– James? De cînd îi e lui frică de ceva? Şi nu-mi spune că i-e frică de o femeie. Adu-ți aminte că a trebuit să îl împiedic să arunce una de pe munte.

– Adu-ți și tu aminte că prima lui soție a fost atît de nefericită încît a murit încercînd să fugă departe de el.

Temperance luă un ghem de mătase și se jucă cu el.

– De ce am oare sentimentul că născocești toate astea chiar acum? Ceva te supără, chiar foarte tare, dar nu cred că are legătură cu James.

Cele două femei se priviră.

– Poate că cei din sat sînt idioți, dar eu nu. Nu vreau să pleci. Aș vrea să te căsătorești tu cu James...

Spusese destul și coborî din nou privirea la pălăria la care lucra.

– Nu, spuse Temperance, asta n-o să se întîmple. Nu am ce căuta aici. Începusem să cred că mi-am găsit locul. Începusem să îndrăgesc locul ăsta, dar... în ultimele douzeci și patru de ore am înțeles că mă înșelasem. Ar trebui să vezi ce bucuroși sînt cu toții că se întoarce unul dintre ei.

– Au știut întotdeauna că noua lor prosperitate ți se datorează, dar știau și că o să pleci.

Temperance se juca cu ghemul.

– Înțeleg, inclusiv James, șopti ea. Cred că m-am purtat ca un copil egoist. Nu poate fi prea plăcut să te căsătorești cu cineva pe care nu l-ai mai văzut de mult timp doar ca să salvezi satul.

Se uită la Grace și reluă:

– Nu ți se pare ciudat că toți sătenii presupun că așa or să decurgă lucrurile, sau e numai impresia mea? Nimeni nu pare să se îndoiască o clipă că o să spună vorbele acelea prin care se leagă pe viață de această femeie. Dar dacă ea s-a schimbat? Oamenii spun că era un copil minunat și o femeie generoasă, dar

oamenii se mai schimbă. A trăit la Londra, a fost căsătorită mulți ani de zile, a trăit singură. Poate nu vrea să se întoarcă la casa asta părăginită. „Casa pe care eu am curățat-o, își spuse Temperance, casa pe care eu am însuflețit-o, casa..."

– Poate că lui James i-ar prinde bine să-i spună cineva lucrurile astea. Poate că ați putea să lăsați deoparte neînțelegerile personale și să aveți o discuție. Dacă îmi amintesc eu bine, odată vă plăcea să vorbiți unul cu celălalt.

Temperance nu voia ca Grace să-și dea seama cît de tare îi bătea inima la gîndul de a-și petrece timpul cu James. Abia de mai schimbaseră un cuvînt în ultimele săptămîni și adevărul era că îi lipsea. Simplu și demodat, îi era dor de el.

Ezită totuși.

– Poate ar fi mai bine să vorbești tu cu el. Pe mine nu poate să mă sufere, spuse Temperance fără să-și dezlipească ochii de pe ghemul de mătase.

– Toată lumea din McCairn știe ce am fost eu pentru el, dar nu știu decît foarte puțin despre noaptea pe care ați petrecut-o împreună.

Temperance roși ca focul și de jenă nu putu să scoată un cuvînt.

– Temperance, continuă Grace obosită, nu trebuie să fii perfectă. Ai dreptul să faci greșeli pe lumea asta. Tu ierți totul tuturor, ar trebui, măcar din cînd în cînd, să lași și pe alții să te ierte pe tine.

Temperance schiță un biet zîmbet, apoi își feri privirea. Cuvintele lui Grace erau înțelepte și veneau de la un prieten adevărat, dar lui Temperance nu-i plăcea să fie ea cea iertată. Mai mult încă, îi displăcea că făcuse ceva care trebuia iertat.

Se ridică, evitînd să o privească pe Grace.

– Cred că mă duc să vorbesc cu el. E timpul să alungăm atmosfera de ostilitate dintre noi. Oricum, mai e puțin și o să se termine totul.

– Da, spuse Grace. În curînd vom avea o adevărată stăpînă care o să se îngrijească de toate.

– Așa e, confirmă Temperance și se întrebă de ce gîndul acela o făcea să se simtă atît de rău.

James era, ca de obicei, pe munte, înconjurat de oi. Ajunsă în poiană, Temperance nu observă privirile surprinse pe care le schimbară între ei ceilalți bărbați. Nici nu voia să se gîndească la faptul că toți cei din sat știau că ea și James fuseseră certați, dar și mai rău, nici nu voia să accepte că ei ar ști de ce.

– Mai e puțin, șopti ca pentru sine, apoi își îndreptă spatele și porni spre el.

Era aplecat peste un berbec mare, cu coarne rotate, și îi examina gura. Temperance făcu eforturi să-și desprindă privirea de pe coapsele lui grele, descoperite de kilt.

– Cred că ar trebui să stăm de vorbă, spuse.

Nu dădu semne că înțelege că ea se află în spatele lui și ea știa că o ignoră intenționat.

– Vorbește-mi! țipă ea atît de tare încît animalul se cutremură speriat iar James trebui să-l prindă cu brațul pe după gît ca să-l împiedice s-o ia la goană.

– Aha, spuse James calm, luptîndu-se cu berbecul. Binevoiești să îmi vorbești? întrebă tărăgănînd exagerat cuvintele ca în Highlands.

Temperance își puse mîinile în șolduri și, rotindu-se, se uită încruntată la bărbații din jurul lor. Ascultau și priveau curioși ce se petrecea, fără măcar să se ferească.

Se întoarseră și îi lăsară singuri, zîmbindu-și unul altuia.

– Ai de gînd să continui să omori animalul ăla sau te oprești și vorbești cu mine?

Bărbatul se întoarse spre ea fără să slăbească oaia din strînsoare și Temperance își aminti noaptea petrecută împreună. Nu mai fuseseră singuri din noaptea aceea, cu multe săptămîni în urmă – și gîndul că erau bărbați prin apropiere o făcu să se simtă în siguranță.

– Depinde despre ce vrei să vorbim. Se uită în jos, la pîntecele ei și zise cu voce joasă: Vrei să-mi spui ceva?

– Îți supraestimezi fertilitatea, replică ea.

– Sau poate ți-am supraestimat-o eu pe a ta, răspunse el repede.

Temperance făcu eforturi să nu rîdă. Îi lipsise umorul lui vanitos.

– Nu e nimic în neregulă cu fertilitatea mea, spuse, apoi își dădu seama că începuse să se apere – ceea ce însemna că *el* controla direcția discuției. Sper să te muște de mînă, spuse, arătînd spre berbec, apoi se întoarse și porni să coboare.

Așa cum se așteptase, James o opri.

– Hai, să mergem aici, departe de ceilalți.

Temperance porni să-l urmeze, dar apoi înțelese că o ducea la căsuță. Se înfipse în călcîie și refuză să mai facă un pas.

– A, înțeleg, spuse James. Mergem în peșteră?

Temperance clătină din cap. Nu voia să fie *atît* de singură cu el.

Atunci el arătă spre o stîncă plată şi ea se aşeză, iar el se întinse alături, pe iarbă.

– Şi acum spune-mi ce te-a făcut să baţi tot drumul pînă aici ca să-mi vorbeşti, mai ales dacă ţinem seama că nu mi-ai mai vorbit de săptămîni. Asta dacă nu punem la socoteală dăţile cînd ai ţipat la mine. Şi chiar crezi că un prostănac ca mine o să *înţeleagă?*

Ar fi vrut să-i spună că îi fusese dor de el, dar nu spuse nimic.

– Trebuie să pregătim nunta, declară ea.

– A, asta era, zise James luînd un fir de iarbă şi punîndu-l pe limbă, cu ochii pe cer. Te las pe tine să hotărăşti ce crezi în privinţa asta. Nunţile sînt treabă de femeie.

– Cred... vreau să spun că... Of, ce blestem! Chiar *vrei* să te însori cu femeia asta?

James se întoarse încet să o privească.

– Ştii tu o altă cale de a păstra locul ăsta fără valoare? Locul ăsta de care toţi rîd disprețuitor?

Temperance răsuflă adînc şi numără pînă la zece.

– Cred că ar trebui să uităm ce am spus... şi făcut... împreună. Lucrurile pe care le-am aflat între timp prevalează asupra problemelor noastre personale.

James se uită la glezna ei şi Temperance îşi aminti cum sărutase osul acela mic şi cum spusese... Nu, îşi zise, e mai bine să uite noaptea aia. De cîte ori nu le sfătuise pe femei să uite ce simţiseră cînd un bărbat de nimic le ţinuse în braţe?

– Poate te-am supraestimat şi nu poţi să uiţi nimic, spuse ea, cu nasul în vînt.

Cînd James nu răspunse, ea se uită spre el; ochii lui erau de gheaţă.

– Atîta vreme cît nu eşti din familie, pot să uit orice, spuse el liniştit. Din acest moment, noaptea aceea nu a existat.

– Bun! declară hotărît Temperance. Atunci ne-am înţeles? Întinse braţul să dea mîna cu el.

Cînd îşi atinseră mîinile, înţelese că era o greşeală. El reţinu o clipă mîna mică într-a lui şi ea ştiu că dacă ar fi tras-o numai de un fir de păr, ar fi fost în braţele lui. Nu îndrăzni să-l privească în ochi.

Dar el nu o trase. Dimpotrivă, îi dădu drumul şi Temperance îşi recăpătă suflul.

– Bine, spuse, evitînd să-l privească. Cred că ar trebui să începem. Scoase un carneţel şi un creion din buzunar. Trebuie să ştiu tot ce îmi poţi spune despre ea, despre... Kenna, ca să pot face pregătirile de nuntă. Ce flori îi plac? Care e culoarea ei preferată? Crezi că i-ar plăcea o ceremonie solemnă sau ceva mai intim? Care erau prietenii ei cei mai buni în McCairn?

Temperance se opri să-şi tragă răsuflarea, apoi aşteptă, cu creionul pregătit; dar James nu spuse nimic. Stătea întins pe spate, cu firul de iarbă între dinţi, uitîndu-se la cer.

– Habar n-am.

– În legătură cu ce?

– Cu tot ce m-ai întrebat. Nu reuşesc să mi-o amintesc prea bine.

– Dar în sat se spune că eraţi îndrăgostiţi nebuneşte unul de celălalt. Pătimaş, din toată inima. Atît de mult încît a vă despărţi echivala cu zdrobirea a două suflete pereche.

James pufni în rîs şi mută firul de iarbă în colţul celălalt al gurii.

– Eram amîndoi nişte copii.

Temperance lăsă deoparte carnețelul, dezamăgită.

– Dar îmi aduc aminte foarte bine că spuneai că erai îndrăgostit de o fată din sat. „Îndrăgostit", așa ai spus.

– Poate că eram. Cine știe ce înseamnă să fii îndrăgostit? Se întoarse și o privi. Tu știi?

– Deloc, se grăbi să răspundă și luă din nou carnetul. Bine, povestește-mi despre primul miel pe care l-ai adus pe lume.

James rînji.

– Era alb cu botul negru și trei picioare negre. L-am ascuns aici, pe munte, ca să nu-l găsească bucătarul și să mi-l dea la cină.

– Și ce îi plăcea cel mai mult să mănînce?

– Margarete, răspunse James fără să stea pe gînduri, apoi se uită la Temperance.

– Îți amintești de o oaie și nu-ți amintești cum era prima ta dragoste, zise ea, mijind ochii.

– Bine, uite, îmi amintesc că avea picioare lungi și foarte frumoase. Kenna, nu mielul.

– Înțeleg, spuse Temperance și notă ceva în carnet. Frumoase ca picioarele cailor tăi. E de înțeles.

– Nu chiar ca de cal, spuse James blînd. Kenna era cea mai frumoasă fată care s-a născut vreodată în McCairn. Tatăl ei era un bărbat urît, mama ei murise cînd ea era foarte mică. Era lumina ochilor tatălui său. Nu îi putea refuza nimic.

– Mda, spuse Temperance, însemnînd în carnețel. Copil unic, răsfățat.

– Ești geloasă că ea se mărită cu mine și nu tu?

– Nu fi absurd, izbucni Temperance. Nu vreau să mă mărit cu nimeni. Trebuie să mă întorc la New York cît se poate de repede. Sînt mulți oameni acolo care...

– ... au nevoie de tine; da, ai mai spus-o. Ce ziceam?

– Pînă acum nimic despre ea care m-ar putea ajuta la pregătiri. Mătușa ta ți-a spus cumva cînd o să ajungă aici?

– În trei sau patru zile, spuse James, ridicînd din umeri. Nu-mi amintesc. Oricum, curînd.

Auzind acestea, Temperance lăsă iar carnetul în poală și se uită la el.

– James, nu mă privește, dar căsătoria e un angajament serios și poate ar trebui să te gîndești înainte să spui da.

James o privi cu seriozitate.

– Am vreo alternativă? întrebă încet, dar cu multă simțire. Am dreptul să-mi pun nevoile mele deasupra celor ale oamenilor din sat? întrebă, arătînd spre satul de la poalele muntelui. Pot să spun că nu, nu vreau să mă însor cu o femeie de care mi-a păsat odată și apoi să asist neputincios cum familii care trăiesc aici de sute de ani sînt gonite de pe pămîntul ăsta? Ce o să se întîmple cu Brenda Oarba dacă nu mă însor?

– Ea și familia ei pot trăi din vînzarea cărților Brendei, spuse Temperance. Cărți pentru care am și găsit un editor.

– Ai un răspuns la toate, așa-i? Poți să rezolvi orice pe lumea asta, zise James.

Temperance se ridică în picioare.

– Știam odată să rezolv orice, răspunse și constată îngrozită că o înecă lacrimile. Aveam o viață sănătoasă și de bun-simț și avea un *sens*. Acum nu mai știu nimic. Nu mai știu cine sînt și ce vreau... nu mai știu nimic despre nimeni.

Îl privea cu pumnii încleștați, dar James nu se mișcă. Rămăsese întins pe iarbă, cu mîinile sub cap, privind-o calm.

Văzînd că nu răspunde, Temperance lovi piatra cu piciorul, apoi se întoarse şi o luă în josul muntelui.

Nu ştia că, în spatele ei, James stătea în continuare întins în iarbă, uitîndu-se la cer şi zîmbind.

– Dragostea are efectul ăsta asupra oamenilor, spuse după o vreme, apoi se ridică şi se întoarse la turmă, unde îl chemă pe Ramsey. Vreau să te duci diseară la Edinburgh şi să dai cuiva o scrisoare.

– Nu *ei*, nu? întrebă Ramsey cu un rînjet.

– Ai grijă cum te porţi! se răsti James la fiul lui. Nu, nu Kennei. Unchiului tău Colin.

Ramsey ciuli urechile la auzul numelui. Unchiul Colin era de tot hazul.

– Vreau să trimită pe cineva la New York.

– La *New York?* se miră Ramsey cu răsuflarea tăiată. Dar acolo vrea să plece. Acolo...

Privirea lui James îi îngheţă cuvintele pe buze.

– Ţi-am dat eu vreodată un sfat rău? Te-am dezamăgit vreodată?

Ramsey îşi privi tatăl cu o expresie care îi semăna izbitor.

– Cred că ar trebui să o curtezi. Nu-i acorzi nici măcar atenţia pe care i-o dai unuia din caii tăi.

– Cînd o să am nevoie de sfatul unui puşti, o să ţi-l cer. Nu ai intrat în încurcătură cu Alys, sper. Nu sînt încă pregătit să am nepoţi.

– Eu sînt pregătit pentru o soră, murmură Ramsey, dar James îl auzi.

– O să mă străduiesc să-ţi dau una, spuse James solemn.

– Dar cu ce mamă? întrebă Ramsey cu buzele strînse.

– Asta e alegerea mea, nu crezi? Acum du-te şi du scrisoarea. E în dormitorul meu pe birou. Ai grijă să i-o dai lui Colin personal. Ştie el ce să facă. Du-te acum şi dacă te întreabă cineva, minţi.

– Dar... încercă să protesteze Ramsey, însă privirea tatălui său îl opri. Începu să coboare îmbufnat poteca. Nu voia ca Temperance să plece. Dacă ea rămînea, erau speranţe pentru tot satul, pe cînd dacă tatăl lui se însura cu cineva din partea locului, ce şanse mai aveau? Ce putea să ştie o localnică despre afacerile cu pălării şi breasla editorilor? Sau despre comercializarea băuturilor alcoolice? Temperance era o femeie de lume. Femeia asta, Kenna, ce avea de oferit?

Pe măsură ce se apropia de poalele muntelui, Ramsey încerca să se hotărască dacă să se ducă sau nu la Edinburgh, şi se întreba ce afaceri putea să aibă tatăl lui cu unchiul Colin. Cu toate că erau fraţi gemeni, erau foarte diferiţi: tatăl lui era cel serios, muncitor, care nu lua lucrurile în joacă. Unchiului Colin îi plăcea să se joace. Spunea că ar fi în stare să facă sute de kilometri pentru o distracţie bună.

Cînd Ramsey ajunse la conac, urcă în dormitorul tatălui său şi găsi pe birou un plic gros pe care scria „Colin". Lîngă scrisoare era o bucată de ziar ruptă şi o scrisoare care arăta ca şi cum ar fi căzut pe jos şi ar fi călcat-o cineva. Dar Ramsey nu remarcă cele două hîrtii.

Luă scrisoarea tatălui, o puse în buzunar, dădu din umeri şi se gîndi că cel puţin o să mănînce bine în casa unchiului său.

20

Asosit, spuse Grace cu răsuflarea tăiată fiindcă urcase scările în fugă.

Temperance ridică privirea din maldărul de hîrtii din preajma ei. Mama îi scria că Angus se bucurase atît de tare să audă că James se căsătorea în cele din urmă încît promisese să plătească el cheltuielile pentru cea mai mare nuntă care se văzuse în McCairn.

– Şi crede că o să-i fie greu? întrebă Grace cînd auzi cît de generos se arăta Angus. Sau poate nu vrea să pună la bătaie decît mărunţişul din buzunare.

De cînd se anunţase apropiata nuntă, Grace se schimbase, îşi spuse Temperance. Femeia calmă pe care o cunoscuse devenise sarcastică şi nerăbdătoare.

Şi, oricît încerca, Temperance nu reuşea să afle ce o preocupa. În orice caz, ei îi plăcea să creadă că Grace era supărată pentru că ea însăşi va pleca curînd şi se va întoarce la New York.

Trecuseră patru zile de cînd vorbise cu James pe munte. Se jena de izbucnirea ei şi cînd ajunsese acasă îşi făcuse reproşuri. Se purta ca un copil cu toane. Trebuia să înceteze să se mai întrebe de ce era tot timpul fie mînioasă, fie bucuroasă sau

melancolică, după starea de moment. Îşi promise în schimb să se ocupe de această ultimă misiune de pregătire a nunţii; apoi putea să plece pentru totdeauna din McCairn. Se va întoarce la New York, acolo unde îi era locul, unde lucrurile nu se schimbau de la un moment la altul.

– Ce pierdere de vreme, îşi spuse, şi se uită la lista de comercianţi pe care i-o trimisese mama şi pe care trebuia să-i consulte înainte de nuntă.

– Nu înţeleg de ce Kenna nu îşi poate vedea singură de pregătirile de nuntă, spuse Grace, ţuguind buzele a mirare.

– Presupun că e ocupată, răspunse Temperance, refuzînd să se lase atrasă în problemele lui Grace. Îi ajungeau problemele ei. Cu fiecare zi care trecea, se gîndea tot mai mult că nu îi va mai vedea pe cei din McCairn. Se va mai duce Alys la o şcoală de medicină dacă n-o să mai fie ea să convingă vreun director arogant să o primească? Ce se va întîmpla mai departe cu Ramsey? Poate că ar trebui să vorbească cu părinţii lui, oricine erau ei.

Temperance se opri să se uite din nou la schiţa pentru rochia de nuntă pe care o desenase Finola. Ce talentată e! îşi spuse Temperance. Ce rochie frumoasă!

– Sper ca şi a mea să arate exact la fel, şopti ea.

– Poftim? întrebă Grace.

– Grace, cred că trebuie să vorbim despre...

– A venit! spuse Alys din uşă. Nu vreţi să o cunoaşteţi?

Grace se uită la Temperance, Temperance la ea. Cele două femei erau gata să spună „nu", dar se întoarseră către Alys şi schiţară un zîmbet.

– Bineînţeles, răspunse Temperance. Bineînţeles că vrem să o cunoaştem.

– E aşa de drăguţă, spuse Alys visătoare. Ca o prinţesă din poveşti.

Temperance se uită la hainele cu care era îmbrăcată. Încă din zilele acelea minunate pe care le petrecuse în sat, îşi lăsase hainele frumoase încuiate în cufere. Oricum, fustele de mătase se agăţau de scaieţi şi se murdăreau repede. Bluza ei de bumbac şi fusta grea cu cureaua ei lată erau mult mai potrivite, mai ales că avea atît de mult de lucru. Dar în momentul acela ar fi vrut să se fi aranjat puţin de dimineaţă.

Urmîndu-le pe Alys şi Grace, Temperance se opri o clipă să se privească în oglindă. Avea părul răvăşit şi căzut pe faţă şi o pată pe gulerul cămăşii. Îşi amintí brusc cum fermecătoarea Charmaine pomenise de ridurile ei de la ochi. Se aplecă să se privească mai de aproape. Nu avea riduri. Mulţumită, zîmbi – şi ridurile erau iar acolo!!!

– Haide, vii? întrebă Grace din prag, pe un ton care spunea că ar fi preferat să înghită acele pe care le ţinea de obicei între buze decît să o cunoască pe Kenna Lockwood.

Ridurile de la colţurile ochilor îi produseră lui Temperance o proastă dispoziţie.

– De ce eşti aşa de prost dispusă? întrebă, încruntîndu-se.

Pe cînd coborau scările, Grace vru să răspundă, deschise gura să spună ceva, se răzgîndi, apoi făcu o nouă încercare.

– Cred că o să-ţi dai seama, spuse după o clipă. Ai citit ce era în sufletul meu şi cred că nu o să-ţi fie greu să înţelegi.

Cu acest scurt răspuns straniu, Grace o luă înainte pe scări şi o lăsă pe Temperance singură.

Aproape toţi sătenii erau strînşi în sufragerie, iar unii pătrunseseră şi în sala mare de la intrare. Temperance zăbovi o

clipă în capul scărilor şi îi privi. De cînd era în McCairn ajunsese să-i cunoască aproape pe toţi. Ştia cum îi cheamă pe copiii lor, pe bunicii lor. Ştia că dacă Nessie mînca vreodată căpşuni făcea urticarie. Ştia că doamna Headrick bea pe ascuns din whiskyul soţului ei. Şi ştia că doamna Means brodează lenjeria intimă şi că ea şi soţul ei...

Temperance ajunsese să îi cunoască îndeaproape şi îi era greu să se gîndească la ziua cînd va trebui să plece de aici.

Dar ziua aceea nu era departe, îşi spuse, aşa că era mai bine să se bucure de timpul rămas. Respiră adînc, îndreptă spatele şi îşi făcu drum prin mulţime. Era menajera şi, prin urmare, gazda casei pînă cînd James îi va spune „da" altei femei şi o va alunga pe Temperance...

Întrerupse din nou şirul gîndurilor şi se strădui să zîmbească. O vedea din spate pe mult vestita Kenna, femeia al cărei nume fusese pe buzele tuturor celor din McCairn în ultimele zile. Viitoarea soţie a lui James McCairn.

Este o femeie mică, îşi spuse Temperance, mică şi foarte slabă. Era îmbrăcată într-o minunăţie de rochie care sigur, îşi spuse, era făcută la Paquin. Nu e săracă, se gîndi. Avea părul roşcat, foarte îngrijit aranjat şi nu purta pălărie.

Temperance rămase o clipă în spatele ei şi se uită la toţi oamenii aceia care o vedeau pe draga lor Kenna pentru prima dată după mulţi ani de zile. N-ar fi putut să aibă un aer atît de încîntat nici dacă s-ar fi uitat în ochii unui înger.

Temperance aşteptă calmă ca femeia să se întoarcă şi să o observe şi cînd acest lucru se întîmplă, Temperance respiră repede.

Da, era într-adevăr frumoasă. Avea ochii de un verde închis şi pielea nespus de frumoasă şi îngrijită. Avea sprîncenele pensate

cît mai natural, dar perfect arcuite. Buze de o formă perfectă; un nas ireproşabil; forma feţei...

Da, Kenna Lockwood era într-adevăr foarte frumoasă. Temperance mai văzuse de multe ori asemenea frumuseţi. Şi ştia ce se putea afla în spatele unor ochi ca ai ei.

– Îmi pare bine să te cunosc, i se adresă Temperance voioasă, simţindu-se dintr-o dată ca şi cum i se luase o imensă povară de pe umeri. Sînt Temperance O'Neil, menajera.

Un moment, ochii verzi ai Kennei fură străbătuţi de o luminiţă, dar privirea se încălzi.

– Iar eu sînt Kenna şi am venit să mă mărit cu stăpînul McCairn.

– Mai bine tu decît cineva dintre noi, spuse Temperance tare, apoi zîmbi cînd sătenii începură să rîdă. Trecu repede de la senzaţia că îşi va da sufletul în secunda următoare la o perfectă stare de relaxare.

– Da, mai bine eu, spuse Kenna încet, cu aceeaşi licărire în ochi.

Ce fire are, gîndi Temperance, dar continuă să zîmbească.

– Cred că eşti obosită. Vrei să-ţi arăt camera ta? E cea mai frumoasă din toată casa. Probabil că o să vrei să o redecorezi. Asta dacă poţi să smulgi bani de la James.

Toată lumea rîse, iar Kenna avu din nou privirea aceea.

– Sînt sigură că o să mă descurc, răspunse Kenna blînd. Or să mă ajute oamenii de aici, oamenii lîngă care am crescut şi pe care i-am iubit mereu. Şi ochii ei spuneau: să vedem ce mai ai de zis acum.

Dar Temperance nu acceptă provocarea. Se mulţumi să zîmbească şi îi făcu semn Kennei să o urmeze pe scări.

Bineînţeles că o urmă jumătate din sat, toţi încărcaţi cu cuferele şi cutiile Kennei. Şi cînd ajunseră în camera care urma să fie a Kennei, Temperance se dădu înapoi şi o luă pe coridor pe scările din spate, apoi goni spre bucătărie.

– Unde este? întrebă cu răsuflarea tăiată după ce alergase pe scări.

– Nu era cu ceilalţi? răspunse Ramsey morocănos, hrănind mielul cu biberonul.

Lui Temperance îi venea să-l sărute. El şi Grace păreau să fie singurii cărora le părea rău că ea pleca din McCairn. Temperance clătină din cap.

– O fi înăuntru cu socotelile lui, interveni Eppie – felul ei de a spune că lucra la registre în bibliotecă.

– Atunci probabil că e prost dispus, spuse Ramsey.

– O să fie şi mai prost dispus după ce o să audă ce am de spus, aruncă Temperance voioasă peste umăr, părăsind repede bucătăria.

Alergă atît de repede în bibliotecă încît alunecă pe dalele de la intrare. Fără să mai bată în uşă, o deschise larg, o închise în urma ei şi se rezemă cu spatele de ea. James ridică privirea de pe biroul plin de hîrtii.

– Nu se poate să te căsătoreşti cu ea, spuse dintr-o suflare.

– Îhî, mormăi James şi se întoarse la hîrtii. Credeam că îmi aduci vreo noutate.

– Nu, vorbesc serios: nu poţi să te căsătoreşti cu ea. Temperance dădu să facă un pas în încăpere, dar fusta îi rămăsese prinsă în uşă.

Jame lăsă jos stiloul şi o privi.

– Bine, să auzim. Ce mai e acum? De ce nu pot să mă însor cu Kenna?

– Este... Temperance se opri să-şi desprindă fusta din uşă. Este... este. Cum putea spune politicos aşa ceva? se întrebă.

– O femeie care a trecut prin greutăţi? întrebă James, cu sprîncenele ridicate.

– Da, dar nu e numai asta...

– A avut şi alţi bărbaţi în afară de soţul ei? întrebă James fără ezitare şi se uită din nou în hîrtii. Credeam că vrei să mă ajuţi cu cifrele. Urăsc hîrţoagele astea.

Temperance se apropie de birou şi se sprijini de el.

– Ştii toate astea şi totuşi o să te însori cu o asemenea femeie?

O privi surprins.

– Erai ultima persoană pe care aş fi suspectat-o de snobism, replică el. Nu eşti singura care scrie scrisori, să ştii. Am corespondat cu Kenna de cînd au venit mama ta şi mătuşa Rowena aici. Ştiu multe despre ea.

– Ştii că...

– Da, ştiu că... O tachina. Serios, domnişoară O'Neil, cu experienţele trecutului, credeam că ai mai puţine prejudecăţi în chestiunile astea. Doar nu ai crezut prostiile acelea romantice pe care le-a spus mătuşa? Cum că eu şi Kenna am fost îndrăgostiţi?

– Dar chiar tu ai spus că e adevărat, replică Temperance, şocată.

– N-am spus nimic de genul ăsta.

– Mi-ai spus că erai îndrăgostit de o fată din sat şi că tatăl tău te-a obligat să te căsătoreşti cu altcineva.

– A, făcu James zîmbind. Despre asta era vorba. Luă cîteva hîrtii şi se uită la ele. Probabil că încercam să te fac geloasă ca să te aduc în patul meu. Mi-ai dat factura pentru dezinfectantul de oi pe care l-ai cumpărat la Edinburgh? Nu o găsesc nicăieri.

Temperance se aplecă, furioasă, cotrobăi prin hîrtii şi îi dădu factura.

– Asta e tot ce căutai?

O privi cu sprîncenele ridicate a mirare.

– Nu eşti cam vîrstnică să-ţi închipui că bărbaţii urmăresc ceva?

Temperance ridică braţele şi se întoarse cu spatele la el.

– Dacă mai face cineva vreo aluzie la vîrsta mea, o să... Trase aer în piept să se liniştească, apoi se întoarse. Te-ai gîndit ce o să faci? Cred că Kenna a avut... coborî vocea. Clienţi care au plătit. I-am citit în ochi. Nu cred că e de-ajuns să spui că „a trecut prin momente grele".

James o privi în tăcere.

– Ai terminat? întrebă după o vreme. *Ştiu* ce-i cu ea. A rămas văduvă, un bărbat i-a furat toţi banii pe care i-i lăsase soţul ei şi a trebuit să-şi cîştige cumva existenţa. Poţi să-mi spui care e diferenţa dintre ea şi Grace?

– Nu ştiu, recunoscu Temperance.

– De ce aperi o femeie care a avut ghinion şi vrei să o alungi pe cealaltă? De ce îmi spui că nu e demnă de căsătoria asta?

– Nu ştiu, repetă Temperance. În ultimele zile repetase de multe ori aceste cuvinte. Adevărul este că, de cînd îl cunoscuse pe James, era derutată.

James se ridică, înconjură biroul şi îi puse prietenește mîna pe după umeri.

– Doar nu credeai că a acceptat să se căsătorească cu mine din dragoste? Poate să mă ajute să îndeplinesc condiţiile din testament şi la rîndul meu pot să o ajut. E chiar simplu, conchise el conducînd-o spre uşă.

– Şi după căsătorie? întrebă Temperance calm.

– O să vrea probabil să se întoarcă la Edinburgh şi o să-i trimit o pensie. Sînt sigur că o să fim amîndoi mulţumiţi cu aranjamentul ăsta. Se opri în faţa uşii şi o privi.

– Dar e aşa de rece. Şi sătenii din McCairn? Aşteaptă atîtea lucruri de la ea!

– Dacă îşi păstrează gospodăriile, o să fie de ajuns, nu crezi?

Temperance nu răspunse şi James o apucă de bărbie şi o întoarse cu faţa spre el.

– Datorită ţie avem acum afacerea cu pălării, Lilias o să facă lichior, iar Brenda Oarba are cărţile ei, ceea ce înseamnă că satul n-a mai fost aşa prosper de mulţi ani. Poţi să te duci la New York şi să ajuţi şi alţi oameni. Ne-ai ajutat cît ai putut. Acum du-te şi pregăteşte nunta. Dă-le oamenilor o petrecere de care să povestească şi nepoţilor lor şi nu te zgîrci cu banii.

Se aplecă şi o sărută părinteşte pe frunte.

– Haide, du-te şi apucă-te de treabă. Şi nu-ţi mai face griji în legătură cu Kenna. Acum e problema mea, nu a ta.

După care deschise uşa şi o împinse binişor pe culoar. După ce închise uşa, se sprijini o clipă şi închise ochii. Era tare greu să fie atît de aproape de ea şi să nu o atingă, să nu o sărute cu toată patima care îl răscolea.

Se uită în sus.

– Te rog, fă să iasă totul bine, se rugă. Te rog, fă-o să ne aleagă pe noi. Aruncă o privire spre biroul înecat de hîrtii şi hotărî că avea nevoie de o plimbare lungă călare.

Temperance evită mulţimea care mai era în conac şi se retrase în liniştea dormitorului ei. La picioarele patului se afla un cufăr plin de haine pe care nu le purtase niciodată de cînd venise

la McCairn: haine frumoase, dar cînd le atinse, i se păru că nu se potriveau cu locul.

Le aruncă din cufăr şi scoase un album cu tăieturi din ziare pe care i-l făcuse mama ei. Erau acolo articole în care se vorbea despre ea. Se întinse pe pat şi dădu încet paginile, citind pe îndelete. Făcuse treabă bună în New York, îşi spuse. Ajutase mulţi, mulţi oameni.

Se uită la o fotografie de-a ei din ziua în care inaugurase prima casă de raport rezervată femeilor care aveau nevoie de ajutor. Abia de o recunoştea pe femeia din fotografie, care purta un elegant costum de mătase, o pălărie imensă şi zîmbea cochet reporterilor şi oamenilor politici din jurul ei. În fundal se vedeau femei cu copii în braţe sau agăţaţi de fustele lor.

Temperance zîmbi cu ochii la fotografie şi vru să treacă mai departe, dar se opri şi se uită mai atent la femeile din spate. Nu se gîndise niciodată pînă atunci – cunoştea numele tuturor ziariştilor şi politicienilor din fotografie, dar nu-şi amintea despre nici una dintre femeile care aveau să locuiască în casa construită de ea. Le alesese în funcţie de poveştile pe care i le spuseseră voluntarele care lucrau pentru ea. Nu o cunoscuse personal pe nici una dintre ele.

Personal, se gîndi. Nu ăsta era principalul? În New York ajutase oameni, dar nu avusese nici o recompensă pe plan personal. Închise o clipă ochii şi îşi aminti cele trei zile petrecute în sat. A doua zi, un copil căzuse pe o pantă stîncoasă şi imediat îi sărise în ajutor; era obişnuită să aibă grijă de cei din jur. Dar fusese dată la o parte pentru că tot satul, solidar ca un organism viu, preluase controlul situaţiei. Ramsey dusese copilul înapoi în sat şi, în timp ce o aşeza pe fetiţă pe pat într-o casă, cineva

spusese: „E pe drum". Temperance, care rămăsese în spate cu ceilalți, încerca să afle despre cine vorbeau. Apoi venise Alys. Temperance se uitase cu gura căscată de uimire cum fata îi spunea mamei îngrijorate ce trebuia să facă în timp ce ea cosea tăietura de la piciorul copilei. Temperance nu știa că Alys se pricepea să vindece. Știa că era o fată inteligentă și abilă la socoteli, dar nu și că avea un astfel de talent.

Se uită din nou la fotografia veche de doi ani și simți un gol în stomac. Astăzi era încă tînără și destul de drăguță ca să cocheteze cu politicienii și presa și ca ei să o primească cu complimente. Dar ce se va întîmpla cînd va avea patruzeci, cincizeci de ani? Și ce o va aștepta cînd se va întoarce seara acasă?

Închise încet albumul și admiră o clipă coperta din piele. Mama ei îi spusese de multe ori: „Temperance, ai grijă de toată lumea, numai de tine nu, și a da fără să primești nimic în schimb te face să te simți tare însingurat". De fiecare dată cînd mama ei îi vorbea așa, Temperance rîdea, dar acum, de cînd se afla în McCairn, se implicase mult mai mult în treburile oamenilor decît înainte. Și avusese parte de momente de fericire adevărată.

– Dacă aș avea un copil, mi-ar plăcea să-l cresc aici, în McCairn, murmură, apoi își zise că nu trebuia să fie așa de sentimentală. Nu avea un copil și oamenii din McCairn nu păreau să aibă nevoie de ea. Am treabă, spuse, se dădu jos din pat și puse albumul deoparte.

21

Trei zile, își spuse Temperance. Nu mai erau decît trei zile pînă la nunta lui James cu Kenna. De cînd o cunoscuse pe Kenna, Temperance muncise mai mult ca niciodată pentru pregătirile de nuntă. Trebuia să se îngrijească de flori, și de mîncare, și de invitați, și mai erau multe alte detalii de pus la punct.

Și Temperance făcea toate aceste lucruri de una singură, Kenna nedînd semne că ar interesa-o ceva, nici măcar rochia. Ca să nu mai vorbim de James. Din cîte își dădea ea seama, cei doi nu își petreceau deloc timpul împreună. James era toată vremea pe munte, iar Kenna... cel mai adesea făcea dezordine.

– Nu vreau să mai strîng după ea, declară Eppie cu mîinile încrucișate peste pieptul ei osos. Oricum, ce caută?

– Habar n-am, răspunse Temperance obosită.

– Comoara, spuse Alys. Toți umblă după comoară.

Temperance gesticulase disperată. Comoara era ultimul lucru la care se gîndea.

Adevărul este că ea se străduia să nu-i pese de nimic. Se „ascundea", cum spunea Grace, în conacul McCairn, nu se ducea pe munte, unde ar fi putut să se întîlnească cu James, nu se ducea în sat, unde ar fi fost nevoită să audă cît de fericiți erau cu toții că „unul de-al lor" se întorsese.

„Nu te gîndi, îşi spunea Temperance de cel puţin patru ori pe zi. Nu te gîndi la nimic, nu simţi nimic." Încerca să se concentreze asupra unui singur lucru, anume să se întoarcă la New York şi la misiunea ei adevărată. Încerca să-şi amintească ce voise să realizeze cînd aflase că trebuie să plece la McCairn. Învăţase multe lucruri aici şi putea să le folosească la New York.

„O să le pot ajuta pe femei să capete slujbe, nu numai lucruri date din milă." E mai important să se poată întreţine singure decît să beneficieze de o chirie mică, îi spusese lui Grace cînd revăzuseră împreună lista cu invitaţi şi încercau să vadă unde era mai bine să aşeze oaspeţii. James avea atît de multe rude. „Acum că ştiu ce pot cînd mă străduiesc, n-o să mai aştept aşa de mult de la ceilalţi."

– O să ne lipseşti, spusese Grace.

Temperance nu voia să se gîndească la asta. Nu voia să se gîndească la oamenii din McCairn şi la cît de bine se simţise printre ei. Luă o altă listă şi o examină, dar ochii i se înceţoşară. Îşi aminti cum într-o seară se dusese la casa Brendei Oarba, se aşezase înconjurată de copii şi ascultase o poveste de pe vremea cînd uriaşii erau stăpînii pămîntului. James se strecurase încet în cameră pe la jumătatea poveştii, se aşezase lîngă foc şi fumase dintr-o pipă lungă de lut. Era prima dată cînd îl vedea fumînd.

Cît stătuse acolo, cu un copil de doi ani adormit în poală, Temperance îşi spusese că ar vrea să nu părăsească niciodată satul şi pe oamenii aceştia.

– Ai auzit ce-am spus? întrebă Grace.

– Nu, recunoscu Temperance. Mă gîndeam la altceva. Crezi că o să fie o soţie bună pentru el?

– Nu, răspunse Grace la fel de sinceră, dar nu e tocmai o căsnicie din dragoste, nu? Trebuie îndeplinite condiţiile unui testament, iar ea devine o persoană respectabilă. Au amîndoi de cîştigat de pe urma înţelegerii. Tu capeţi ce voiai?

– Poftim?

– Capeţi ce îţi doreai?

– O, da, răspunse Temperance repede. Vreau să mă întorc la New York şi să fac ceea ce ştiu cel mai bine. Doar că acum mă simt puţin... nostalgică, cred, pentru că mi-a făcut plăcere să stau aici şi am ajuns să-i îndrăgesc pe oamenii din sat, dar, după ce o să plec, o să-mi fie mai bine. Numai că...

– Numai că ce?

– Cred că o să fac unele lucruri puţin altfel, spuse. S-ar putea...

– Vine cineva! strigă Alys, alergînd pe scări şi întrerupînd-o pe Temperance. Şi e foarte frumoasă!

– Spune-i că stăpînul are deja o mireasă, strigă Temperance spre uşă, făcînd-o pe Grace să zîmbească.

– Nu, zise Alys cînd ajunse în prag. A venit pentru *tine!*

– Pentru mine? se miră Temperance. Sper că nu e un invitat care a ajuns mai devreme, spuse urmînd-o pe Alys pe scări.

– O cheamă Deborah Madison şi e din America.

Temperance se opri. La început nu-şi dădu seama unde mai auzise numele; apoi îşi aminti. Rivala, îşi spuse, pentru că aşa se gîndea ea la femeia aceea. Era cea care vrusese să-i ia tot ce începuse şi construise ea. Era femeia pe care va trebui să o înfrunte de cum va ajunge la New York şi îşi va relua munca.

Deborah Madison nu era frumoasă; era drăguţă. Avea păr des, roşcat, nasul în vînt, pistrui şi o gură mică. Temperance ştia

că e genul de femeie care arată tot timpul cu douăzeci de ani mai tînără decît era de fapt. Şi mai înţelese şi de ce o plăceau atît de mult bărbaţii. Nu se îndoia nici o clipă că domnişoara Madison se uita la bărbaţi cu ochii aceia mari, verzi, flutura din gene şi îl făcea pe cel mai slab bărbat să se creadă puternic.

– Iată-te, spuse ea, ridicînd privirea. Te-aş fi recunoscut oriunde. Avea o voce de copil agitat.

– Poftim, intră, o invită Temperance prudentă.

– Deci ştii cine sînt, spuse fata, căci Temperance nu se putea gîndi la ea decît ca la o copilă. O făcea chiar să se simtă destul de bătrînă. Iar felul în care spusese „cine sînt" o făcu să fie şi mai prudentă.

– Da, am citit despre tine. Poate ar trebui să intrăm, să stăm jos, spuse Temperance deschizînd uşa unei camere de zi care era rar folosită. Încăperea era destul de sărăcăcioasă şi nu se străduise prea tare să-i aducă îmbunătăţiri pentru că o foloseau rar.

– Am auzit că ai fost exilată, dar e desigur absurd, spuse Deborah uitîndu-se în jurul ei în timp ce îşi scotea acele de la pălărie şi o punea pe o masă rotundă din mijlocul camerei. Pălăria mea nu e aşa de mare ca a ta, dar, oricum, nu acesta e semnul meu distinctiv, adăugă Deborah privind-o ca şi cum aveau un secret.

Temperance o îndemnă cu un gest să ia loc pe un divan şi se aşeză şi ea.

– De ce te afli aici? întrebă Temperance după ce se aşezară.

– Am fost chemată, nu ştiai?

– Nu... murmură Temperance. Cine a trimiş după tine?

– Credeam că tu. Şi înainte ca Temperance să poată răspunde, se ridică şi începu să se plimbe de colo-colo. Eşti

eroina mea, ştiai asta? Bineînţeles că vreau să te întrec şi, pentru că ai renunţat la lucrurile astea...

– Poftim?

– *Locuieşti* aici, în Scoţia, nu?

– Nu, de fapt...

– Bine, o întrerupse Deborah. Nu mă supără puţină concurenţă, dar te avertizez că într-adevăr mi-am propus să fie o competiţie strînsă.

– Scuză-mă, spuse Temperance, habar n-am despre ce vorbeşti. Să concurăm pentru ce?

Deborah se opri şi o privi o clipă pe Temperance; apoi îşi luă geanta de pe divan şi o deschise.

– Sper că nu te deranjează că fumez. Willie – ţi-l aminteşti pe Willie, nu? – Willie spune că fumatul mă face să par mai sofisticată. Spunînd acestea, scoase o ţigară scurtă, groasă şi o aprinse cu un chibrit. Începu să tuşească însă atît de tare încît trebui să o stingă, din nefericire, pe o farfurie Meissen.

– Cer un timp de acomodare. Ce spuneam? A, da, concurenţa. Draga mea, zise ea, sîntem în rivalitate pentru cărţile de istorie. Ştiai asta, nu?

– Nu, habar n-avem că sîntem în competiţie. Explică-mi tu, te rog.

Temperance rămase nemişcată, cu mîinile împreunate în poală, ascultînd-o pe această fiinţă pe care nu o mai văzuse niciodată vorbind despre femei celebre din istorie. Pe lista lui Deborah Madison figurau Ioana d'Arc, Elisabeta I, Ecaterina cea Mare, într-un discurs care era evident pregătit şi repetat îndelung. În concluzie, Deborah spuse că îşi propusese să se alăture şi ea femeilor ilustre pe care le pomenise.

Într-un cuvînt, Temperance se simțea foarte prost. În primul rînd nu își dădea seama cine ar fi putut să o cheme pe această femeie și ce voia de la ea. Era sigură că urmărea ceva, pentru că își dădea seama că Deborah Madison nu făcea nimic fără să aștepte ceva în schimb. Era evident că domnișoara Madison era o tînără ambițioasă.

– Dar, dacă nu te superi, aș vrea să împrumut niște idei de la tine. Tu ai pălăriile, iar eu... Adevărul e că nu am încă o marcă personală, dar o să fie ceva apropiat de pălăria ta, ceva care să-i facă pe oameni să mă remarce și să-și amintească de mine.

– M-am folosit de pălăria aceea ca să atrag atenția celor pe care încercam să-i ajut, spuse Temperance încet, dar cu dinții strînși. Nu îi va îngădui fetei ăsteia să o scoată din sărite.

– Da, da, sigur că da, spuse Deborah repede. Toate femeile acelea nenorocite... Prostituate, dependente de droguri, copii nelegitimi. Bine că nu trebuie să îi atingem, nu?

– Da, zise Temperance hotărît. Sînt oameni și au nevoie...

– De o baie, completă Deborah, apoi rîse de propria glumă. Da, știu că la început erau multe de făcut, dar acela era începutul și nu se putea altfel, numai că mai tîrziu ai învățat să discuți cu primarul și cu guvernatorul – cu oamenii *importanți*. Willie spune că ar trebui să mă concentrez asupra președintelui și să îl conving să mă numească într-o funcție importantă. Spunea – o să mori de rîs –, îți amintești ce amuzant e Willie, nu? Spunea că ar trebui să-l conving pe președinte să instituie o Cameră a Prostituției și eu să fiu directorul. Înțelegi? Camera Prostituției. Cum Temperance nu dădea semne că înțelege, Deborah insistă. Cum e Camera Reprezentanților, dar cum noi lucrăm cu prostituate, iar locul unde lucrează ele se numește cameră...

Temperance nu zîmbea. Nu și-l amintea pe Willie ca fiind deosebit de amuzant. Adevărul e că nu reușea să-și amintească nimic despre Willie, cu excepția faptului că era o pacoste.

– Oricum, continuă Deborah, am fost chemată și am venit.

– Dar de ce și cine te-a chemat?

– Nu știu. M-a vizitat un avocat care mi-a dat bilete pentru primul vapor încoace. Spunea că trebuie să ajung la Edinburgh cît mai curînd. Am călătorit patru zile încheiate, timp în care m-am tot gîndit la lucrurile astea și am socotit că, în loc să fim rivale, am putea forma o echipă. Eu să fiu fațada și...

– Și eu vaca bătrînă din fundal care face toată treaba, replică Temperance zîmbind.

Deborah rîse.

– Willie spunea că ai un simț al umorului foarte dezvoltat și constat că are dreptate.

– Spune-mi, domnișoară Madison, ce ai sfătui-o pe o femeie tînără, nemăritată, care ți-ar spune că așteaptă un copil?

– Păi, pentru început, aș lăsa-o pe Agnes să se ocupe de ea. Ți-o amintești pe Agnes, nu?

– Da, admise Temperance, și își aminti jenată de seara cînd își aruncase pălăria în sală și cum îi făcuse plăcere să vadă expresia admirativă cu care o întîmpinase Agnes. I se părea că trecuse atîta timp de atunci. Avusese oare nevoie de prozeliți?

– Agnes se ocupă de aceste femei, dar dacă aș fi nevoită să-i dau un sfat chiar *eu*, i-aș spune că ar fi trebuit să se controleze. Dacă înțelegi ce spun.

– Înțeleg, spuse Temperance, dîndu-și seama că aflase mai mult decît era nevoie, și se ridică. Mi-a făcut plăcere să te cunosc și sper să poți rămîne la nunta lui James McCairn cu Kenna Lockwood. Și mi-aș dori să te pot invita să stai aici, dar nu se poate, așteptăm mulți invitați.

Deborah se ridică şi se uită în jurul ei.

– Nu-i nimic. Mi-ar fi oricum teamă de căpuşe. Nu, am rezervare la un hotel din Edinburgh, aşa că o să mă întorc acolo peste noapte şi o să iau mîine vaporul înapoi. Ştii, cred că te plac, declară Deborah. Nu spui multe, dar cred că eşti inteligentă şi cred că putem să intrăm împreună în cărţile de istorie.

– Sînt convinsă, zise Temperance blînd, deschizînd uşa. Rămase în prag, urmărind-o cum iese pe uşa din faţă.

Stătu aşa cîteva momente, cu spatele rezemat de tocul uşii, nemişcată. Şi brusc începu să gîfîie şi i se adunară lacrimi în gît pe care nu le putea reţine. James, nu putea să se gîndească decît la el. Trăise toată viaţa înconjurată de femei, Grace era sus în dormitor, dar Temperance nu voia să vorbească cu ea. Nu, cel de care avea cel mai mult nevoie era James.

Cu ochii înceţoşaţi de lacrimi, se întoarse şi fugi pe coridor, prin bucătărie şi afară prin grajd, spre munte. Era la jumătatea drumului cînd îl văzu pe James coborînd.

– Am auzit că ai avut un oaspete din America, spuse el, şi mă întrebam cine... Ce-i asta? întrebă cînd Temperance se aruncă în braţele lui. Copilă, doar nu plîngi! exclamă el blînd, mîngîind-o pe păr.

– Ba da, murmură ea. Tocmai mi-am văzut imaginea şi m-am urît. M-am disprețuit cu adevărat.

– Nu vorbeşti de riduri, nu? Pentru că mie, personal, îmi *plac*.

– Nu! spuse, desprinzîndu-se din braţele lui.

Cînd înalţă capul, îşi dădu seama că o tachina. Abia atunci izbucni cu adevărat în plîns. Poate din pricina emoţiei pe care o strunise în ultimele săptămîni, dar plîngea de ţi se rupea inima.

Cînd James înţelese că era supărată cu adevărat, o luă în braţe şi o scoase din potecă. Cunoştea fiecare părticică a muntelui şi o duse într-o poiană mică, retrasă, dominată de un copac şi cu un pîrîiaş care forma o cascadă minusculă.

James o lăsă jos, cu spatele rezemat de stîncă; scoase apoi o batistă, o înmuie în apă şi o şterse pe faţă. Dar ea continua să plîngă încet, aşa că se aşeză lîngă ea şi Temperance îşi rezemă capul de umărul lui. O ţinu aşa o vreme, apoi, cînd suspinele se mai domoliră, îi trase capul să o privească.

– Acum spune-mi ce s-a întîmplat, spuse el blînd.

– Mama, spuse Temperance şi sughiţă.

James se aplecă, luă apă în căuşul palmei şi îi dădu să bea. Ea se aplecă şi bău apă din palma lui, după care se strădui să stea dreaptă. Luă batista şi îşi şterse ochii.

– N-am vrut să iasă aşa, spuse. De obicei nu mă las învinsă aşa de uşor.

– Dar cu nunta...

– N-are nici o legătură cu nunta! protestă ea. Îmi pare rău, numai că...

– Haide, povesteşte-mi ce s-a întîmplat.

– Mama a trimis după o femeie, invitînd-o să-mi facă o vizită. Cel puţin, aşa cred. O văd făcînd aşa ceva.

– Şi cine era?

– E femeia care vrea să-mi ia locul în New York.

– Dar nu poate să-ţi ia nimeni locul, pentru că o să te întorci acolo şi o să-ţi redobîndeşti locul de drept, nu?

– Da. Eu...

– Şi atunci care e necazul?

– Eu, spuse ea, privindu-l cu ochii înroşiţi şi nasul umflat.

Eu. M-am văzut pe mine în ea. Ea *sînt* eu.

James îi îndepărtă o şuviţă de păr de pe faţă şi i-o duse după ureche.

– Nu poate fi chiar aşa de rău.

– Nu înţelegi, zise Temperance, îndepărtîndu-se. Înmuie batista în apa rece ca gheaţa şi şi-o puse pe faţă. Acum, că se calmase, gîndea mai limpede. De ce venise plîngînd la el? De ce nu se dusese la Grace? De ce nu la altcineva, oricine? Ce se întîmplase cu femeia raţională care era? Doar că tocmai femeia care fusese era problema.

Temperance respiră adînc şi se întoarse spre James.

– O cheamă Deborah Madison şi este exact cum eram eu odată. Chiar aşa eram? Aşa mă vedeau oamenii? E oribilă, groaznică. Atît de sigură de ea, atît de mîndră. Şi eu sînt o snoabă, ca şi ea.

James întinse braţele şi o trase la loc lîngă el.

– Nu eşti snoabă. Ai venit aici şi ai făcut curat în casă cu mîinile tale.

– Doar pentru că nu era nimeni altcineva care să o facă.

James rîse.

– Doar pentru că cineva nu face ceva, nu e o garanţie că altcineva o va face, spuse zîmbind. Ţi-am spus ce leneşă era soţia mea? Trăia în mizerie pentru că era prea leneşă să facă ceva. Era inimaginabil de leneşă. Alţii s-ar fi simţit vinovaţi că nu fac nimic toată ziua, dar nu era şi cazul ei. Cînd i se desprindeau agrafele din păr o chema pe Eppie să le ridice de pe jos.

– E o invenţie, spuse Temperance, dar zîmbi. Nu mai fusese niciodată consolată de un bărbat şi era... era... bine. Poate că nu voia să plece din McCairn. Poate...

– Fata aceea, Deborah Madison, poate să se ocupe de ce făceam eu în New York, spuse Temperance încet. La New York mi-au găsit o locţiitoare, dar aici nu are cine să-mi ia locul.

Temperance simţi că James se încordează, dar nu spuse nimic şi nu putea să ştie ce gîndea. Era însă evident că nu o încuraja.

– Uneori, spuse, cred că recompensa mea e mai mare aici, în McCairn. Am reuşit să-mi fac cîţiva prieteni, iar la New York nu cred că eram eu cea adevărată. Cred că eram ca ea, ca Deborah, dar îmi spuneam că îi ajut pe oameni. Numai că acum nu mai sînt sigură cine sînt. Şi, oricum, absenţa mea nu a întrerupt activitatea de acolo şi nu mai sînt sigură că au într-adevăr nevoie de mine.

James continua să tacă şi se desprinse să îl privească. Era ţeapăn ca un stîlp şi se uita în zare, într-un punct fix deasupra capului ei. Temperance înţelese că spusese suficient. Nu avea de gînd să îl implore să spună ceva, orice. Şi mîndria o împiedica să îl implore să o roage să rămînă în McCairn şi să nu se mai întoarcă la New York.

Rămaseră cîteva clipe tăcuţi, Temperance uitîndu-se la batista umedă din mînă, James uitîndu-se fix în depărtare. În cele din urmă el spuse:

– Ce face Kenna acum?

Inima lui Temperance începu să bată puternic. Voia să se ducă la Kenna să-i spună că nunta se anulează pentru că şi-a dat seama că e îndrăgostit nebuneşte de Temperance? Şi asta era ceea ce dorea ea?

Încercă să destindă atmosfera.

– Noi credem că vrea să dărîme casa ca să găsească comoara, spuse zîmbind.

James nu zîmbi. Încuviință însă.

– Da, știu, zise după o vreme. Poate că știe ceva ce noi nu știm.

Îi luă ceva vreme lui Temperance să înțeleagă că, deși se înțelegeau atît de bine, ar fi putut să fie în momentul acela pe planete diferite. Ea vorbea despre viață; îi sugera că dacă o ruga să rămînă, o să accepte. Dar el nu se gîndea decît la comoară. Blestemata aceea de comoară care ar putea foarte bine să fie o născocire.

– Îmi pare rău că te-am deranjat, spuse cu răceală, apoi se ridică.

– Temperance, eu... spuse el, de jos, privind-o.

– Da? întrebă ea. Ai ceva să-mi spui?

– Doar că... Nu, nu pot să spun nimic acum. Nu încă.

– Înțeleg, zise, dar mintea. Nu înțelegea nimic. O să rămîn... spuse, încercînd să pară că nu era nimic în neregulă, pînă după... căsătoria ta, apoi mă întorc la New York.

James o privi, dar nu spuse nimic, așa că Temperance o luă pe drumul de întoarcere.

După ce se îndepărtase, James își dădu un pumn în palmă. Îi fusese aproape imposibil să se poarte așa, dar nu putea altfel. O știa pe Kenna destul de bine ca să își dea seama că nu se întorsese fără motiv și bănuia că știe ceva, ceva care îi va aduce averea clanului McCairn. Dacă îi dădea să înțeleagă că nu va pune mîna pe pradă, va înceta să caute. Și ce ar putea să o oprească mai mult decît anunțarea căsătoriei dintre el și domnișoara Temperance O'Neil?

– Încă trei zile, iubito, spuse James tare. Mai acordă-mi trei zile.

22

Temperance era bolnavă în dimineața nunții, de... Nu putea spune exact de ce se simțea atît de rău, dar... Pe de o parte își spunea că e îndrăgostită de James McCairn și că voia să rămînă în sat pentru totdeauna. Dar, pe de altă parte, voia să se întoarcă la New York, să demonstreze că putea face o treabă mai bună decît înainte. Avea de gînd ca de data asta să se implice mai mult. De data asta voia să ajungă să le cunoască personal pe femeile pe care le ajuta.

– Am început cu dreptul, îi spuse lui Grace pe cînd duceau amîndouă flori în biserică. Am pornit cu cele mai bune intenții. Voiam să fac ceva pentru femeile care nu aveau nici un ajutor. Dar pe parcurs am devenit... Pune-le acolo, spuse unuia dintre lucrătorii trimiși de florăreasă. La un moment dat am devenit o... o...

– Mai catolică decît papa?

– Da, cred că asta s-a întîmplat, admise Temperance.

– Nu sînt de acord, protestă Grace. Poate că aveai într-adevăr niște idei absurde despre cum ne putem controla impulsurile primare, dar niciodată nu m-am gîndit că ai fi încrezută.

– Mulțumesc, zise Temperance, simțind nevoia să povestească mai departe. Să spună tot ce avea pe suflet pînă cînd ar epuiza toate cuvintele.

Toată viața se mîndrise că în orice moment știa cum să rezolve problemele cu care se confrunta. Mama ei spunea că Temperance și tatăl ei nu avuseseră niciodată momente de nehotărîre în viața lor. „Trebuie să fie grozav să știi în orice clipă ce e de făcut", spusese Melanie O'Neil de multe ori. „Numai că, draga mea, spre deosebire de tine și de tatăl tău, eu sînt o biată muritoare și mi-e greu și să mă hotărăsc ce rochie să îmbrac dimineața, și cu atît mai puțin ce o să fac cu viața mea în următorii zece ani."

Temperance îi semăna tatălui ei și avusese de cînd se știa obiective pe un an, cinci sau chiar zece ani. Și, ceea ce era mai important, chiar le respectase.

Iar acum, de cînd era în McCairn, i se părea că toate convingerile îi fuseseră zdruncinate. Pentru prima dată în viață nu știa ce să facă. Ar fi vrut ca James să se poarte ca un erou de roman și să o cucerească. Ar fi vrut să-i declare dragoste veșnică, să-i spună că *trebuia* să rămînă în McCairn și să fie soția lui. Temperance se putea imagina trăind în casa aceea mare de piatră și făcînd copii care aveau să poarte kilturi și să cînte la cimpoi. Dar ar fi vrut și să plece din acest loc și să nu se mai întoarcă niciodată. Își amintea de vremurile petrecute la New York, întotdeauna sigură că făcea lucrul cel mai potrivit, totdeauna mînată de un scop, o cauză importantă, ceva care cu siguranță va schimba lumea.

– Oare și alte femei sînt sfîșiate de antagonismul ăsta? o întrebase într-o seară pe Grace.

– Nu, răspunsese Grace somnoroasă. Cele mai multe femei știu exact ce le așteaptă: un bărbat și o mulțime de copii. Pentru acelea dintre noi care sînt norocoase, bărbatul este un om bun, întreține toată familia și trăiește mult. Pentru cele mai puțin norocoase, soții sînt bețivi și le bat. Sau mor prematur, adăugase încet.

– Tocmai, spusese Temperance cu ardoare. Cînd eram la New York, aveam convingerea că le dau femeilor posibilitatea să aleagă.

– Nu, nu le ofereai decît un loc unde să se adăpostească după ce le părăsiseră bărbații, spusese Grace cu un căscat. Erai proprietăreasa.

La aceste cuvinte, Temperance se rezemase de speteaza scaunului și o privise pe Grace cu nedisimulată uimire. Grace tocmai redusese toți anii pe care îi dedicase ea muncii de caritate la un singur cuvînt: „Proprietăreasă".

– Nu eram nimic mai mult? O simplă proprietăreasă?

Grace schiță un zîmbet.

– Ce știu eu? Nu am fost de față ca să pot judeca. Nu știu decît ce mi-ai povestit tu. Mi se pare numai că aici, la McCairn, ai făcut mai mult ca să ajuți oamenii. Le-ai oferit femeilor o modalitate de a se întreține singure. Am acum posibilitatea ca, într-o zi, să-mi cumpăr o casă a mea, chiar dacă nu am bărbat, iar Alys să poate merge la școală. Iar acum, dacă nu te superi, aș vrea să dorm puțin. Mîine este o zi mare.

– Sigur, spusese Temperance încet, apoi se ridicase și se dusese în camera ei. A doua zi era ziua cea mare, ultima ei șansă. A doua zi, dacă nu făcea ceva, va pierde... Ce anume? se întrebă. Ce putea să piardă? Nu James venise să o implore să se mărite cu el. Îi sugerase cu trei zile în urmă că, dacă i-ar fi cerut-o,

poate că ar fi rămas în McCairn. Numai că James nu părea să fi priceput aluzia. De fapt, îi spusese că se va însura cu Kenna, şi ăsta era sfîrşitul.

În aceste trei zile de dinainte de nuntă, Temperance se lăsase absorbită de muncă. Începuseră să sosească deja rudele lui James şi ea era cea care trebuia să-i primească. Începuse să se scuze pentru starea camerelor, dar ei rîseseră. Cunoşteau toţi posibilităţile financiare ale familiei.

Încercase în trei rînduri să vorbească cu Kenna despre nunta apropiată, dar ea nu avea niciodată „timp" de discuţii. „Faci ce vrei", îi spusese peste umăr şi plecase în altă parte a casei.

– Nu a găsit încă nimic, o informa Eppie de două ori pe zi, despre înverşunarea cu care căuta Kenna comoara.

– De ce nu se străduieşte măcar să fie mai discretă? întrebase Temperance o dată, după o ceartă aprigă cu măcelarul. Nu era datoria ei să pună la punct detaliile legate de nuntă?

Bucătăria era plină, dar nu primise nici un răspuns. Ca de obicei, Ramsey hrănea un miel cu biberonul. Se uitase la Temperance şi spusese:

– Poate speră că o să descopere comoara înainte de nuntă şi aşa n-o să mai fie nevoie să se mărite cu tata.

Temperance rămase cîteva clipe nedumerită.

– Tatăl tău? James McCairn e *tatăl* tău?

– Da, nu ţi-a spus nimeni?

– Nu, spusese ea încet. Nu mi-a spus nimeni.

Temperance îl găsi pe James sus pe munte. De data asta nu mai îngrijea nici o oaie. Stătea rezemat de peretele de piatră al căsuţei în care...

Fuma din pipă.

– Te-am văzut, spuse el. Îţi aduci aminte că atunci cînd ai venit aici prima dată abia mai respirai din pricina urcuşului? Iar acum poţi să alergi pînă sus.

Temperance îşi puse mîinile în şolduri şi îl privi duşmănos.

– De ce nu mi-ai spus că Ramsey e fiul tău?

James rămase nemişcat.

– Nu e nici un secret. Ai fi putut afla foarte uşor.

– Ăsta nu e un răspuns. Cine e mama?

– O fată pe care am cunoscut-o la Londra. Cu mult timp în urmă. Luă pipa dintre buze, o privi şi o puse la loc. Ce-i pe tine?

Temperance nici nu se uită.

– Făină şi sînge. Am fost în bucătărie. Ai de gînd să-mi spui ce-i cu Ramsey sau nu?

– Nu-i nimic de spus.

– Ce-ai făcut să-i asiguri un viitor? O să moştenească titlul, pămînturile? Ce o să primească? Mai nimic, dacă mă gîndesc unde stă. Credeam că e un băiat de la grajduri.

– O poziţie cu totul onorabilă, cred eu.

Privirea lui Temperance se înăspri.

– Bine, spuse James oftînd. Ce vă învaţă pe voi acolo, în America, de vă gîndiţi tot timpul la bani? Ştiai că femeile din McCairn cîştigă acum mai mult decît bărbaţii lor? Săptămîna trecută, Lilias i-a spus lui Hamish că nu poate să-i dea păhărelul lui obişnuit din fiecare seară pentru că acum îl vinde pe tot. Iar Brenda Oarba...

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Nu am făcut nimic în nici una din direcţiile pe care le-ai amintit, dacă asta te interesează. Am petrecut o singură noapte

cu ea; nici măcar nu o cunoşteam. Doi ani mai tîrziu, mama ei a venit la mine şi mi-a spus că fiica ei murise de tuberculoză şi a împins spre mine un băieţel care era piele şi os. L-am luat cu mine. Cît despre rest, presupun că o să mă moştenească, asta dacă o să fie ceva de moştenit.

Spunînd aceste cuvinte se uită la talia ei.

– Mîine te însori cu Kenna, ai uitat?

– Aşa e. Ia spune, în ce parte a casei caută acum? În mansardă?

Temperance dădu din mînă dezgustată, se întoarse şi o luă pe potecă la vale. Va aranja florile în biserică şi nu se va mai gîndi la nimic. Pînă a doua zi totul se va termina şi va fi liberă să se întoarcă la New York şi să ... să...

Să facă ce? Să-şi dispute cu Deborah Madison locul în cărţile de istorie? Ridică din umeri.

– Te simţi bine? o întrebă Grace.

Temperance vru să spună că era bine, dar se răzgîndi:

– Nu, spuse în cele din urmă. Nu mă simt bine. Mă simt... Adevărul e că nu ştiu ce simt, în orice caz, nu bine.

Spunînd aceste cuvinte, se întoarse şi ieşi din biserică. Ce-i păsa dacă florile nu erau puse cum trebuie? Nu-i păsa nici mirelui, nici miresei, de ce i-ar păsa *ei?*

23

Cînd îi fu prezentat Colin totul începu să se învîrtă în jurul lui Temperance cu o asemenea repeziciune încît crezu că o să leşine.

Îşi duse mîna la frunte şi se rezemă clătinîndu-se de peretele holului de la intrare, dar Grace reuşi să o prindă înainte să cadă.

– Se simte bine? se auzi o voce identică cu a lui James. De fapt, totul la Colin îi aducea aminte de James.

Înainte să poată răspunde, Colin o luă în braţe şi o purtă pînă în sufragerie.

– Afară! ordonă el oamenilor ce se îngrămădiseră în spatele lui. Şi avea acelaşi fel de a se da ordine oamenilor ca şi James.

– Bea asta! spuse Grace, întinzîndu-i lui Temperance un pahar cu brandy.

– Ai greşit paharul, zise Colin încruntat, brandy nu se serveşte în pahar obişnuit.

Temperance, care era întinsă pe canapea, zîmbi cu ochii închişi. Asemănarea era izbitoare, dar aveau personalităţi foarte diferite. James ar fi băut brandy chiar şi dintr-un burduf.

– Îmi pare foarte rău că am provocat atîta agitaţie, spuse Temperance ridicîndu-se în capul oaselor, dar a fost un şoc teribil să te văd. Ştiam că sînteţi gemeni, dar şocul a fost la fel de puternic.

Colin se uită lung la ea, ridicînd din sprîncene.

– Nu eşti Kenna, dar îl iubeşti pe fratele meu! zise el ca şi cum constata o stare de fapt, nu punea o întrebare.

– Nicidecum! protestă ea repede, ridicîndu-se de pe canapea. Deşi copleşită de un noian de gînduri, brusc îi veni în minte conţinutul testamentului. Bău pe nerăsuflate paharul întins de Grace. Din nefericire, brandy-ul îi dădu o senzaţie de vomă, dar se chinui să-l înghită şi reuşi să-şi redobîndească stăpînirea de sine.

– James e îndrăgostit de Kenna, iar Kenna de el. E o căsătorie din dragoste, spuse ea privindu-l pe Colin drept în ochi.

Acum, că îşi revenise din şocul iniţial, putu să observe mai multe deosebiri între cei doi bărbaţi. Pielea lui James purta semnele anilor petrecuţi în aer liber, în timp ce Colin arăta de parcă n-ar fi trăit decît la lumina lumînărilor. Probabil la masa de joc, îşi spuse ea.

– *Este* o căsătorie din dragoste, repetă Temperance, ca şi cum voia să se asigure că o auzise bine.

– Înţeleg, replică Colin, măsurînd-o de sus pînă jos, interogativ, şi atunci tu cine eşti?

– Menajera.

Colin o privi o clipă fix, apoi lăsă capul pe spate, exact cum făcea şi James, şi izbucni în rîs.

– Da, sigur, şi eu sînt grădinarul-şef.

– E adevărat, şopti Grace din spatele lor. Are grijă de toate aici, în McCairn. Le găseşte de lucru femeilor, ţine casa şi tot ea s-a ocupat de toate pregătirile de nuntă.

– Aha, spuse Colin măsurînd-o din nou din cap pînă în picioare, dar de ce? Asta-i întrebarea, nu-i aşa? Nu cred că ai fi

putut să-ţi cumperi o asemenea rochie din banii pe care ţi-i dă fratele meu. Ca să nu mai vorbesc de pantofi...

– Sînt lucruri cumpărate de unchiul tău Angus.

Nu-i plăcea bărbatul acesta, chiar deloc. Semăna cu James, dar doar la prima vedere. Avea o privire rece şi calculată pe care nu o văzuse niciodată la James. Trebui să se stăpînească să nu o rupă la fugă, să-l caute pe James şi să-l prevină. Dar probabil că nu era nevoie să fie avertizat. Toţi cei din McCairn ştiau cine este acest bărbat, ştiau de patima lui pentru jocurile de noroc şi că va încerca să pună mîna pe moşie.

– Cred că ai auzit despre mine, spuse Colin cu un zîmbet, vrînd să se facă plăcut, Temperance era sigură de asta. Apoi îi întinse mîna, dar ea se întoarse, prefăcîndu-se că nu observase gestul.

– Am atîtea lucruri de făcut, zise ea grăbindu-se să iasă şi aproape alergă pe scări. Îşi regăsi suflul abia cînd ajunse în dormitorul ei. Închise uşa, se rezemă de ea cu spatele şi răsuflă adînc. Orice se va întîmpla, cineva trebuia să se căsătorească cu James în ziua aceea. Era ziua în care James împlinea treizeci şi cinci de ani şi dacă nu se căsătorea din dragoste, avea să piardă totul în favoarea omului ăsta îngrozitor. O trecură fiori reci la gîndul că cei doi erau fraţi gemeni. Ca în vechea poveste cu fratele bun şi fratele rău.

– Şi a crezut că sînt îndrăgostită de James... spuse cu voce tare. Dar Temperance ştia că acest lucru nu ar fi fost cu putinţă. Nu putea fi îndrăgostită de un bărbat care nu ar fi fost îndrăgostit de ea la rîndul lui, sau putea totuşi?

Simţi brusc un impuls impetuos să o caute pe Kenna. Era probabil într-una din camere cu femeile din sat care se oferiseră

să o îmbrace mireasă. Temperance se scuzase. Pentru motive pe care nu voia să şi le mărturisească, nu dorise să fie de faţă, vrînd să amîne cît mai mult cu putinţă momentul în care o va vedea pe Kenna în rochia aceea frumoasă pe care o desenase Finola.

Nu reuşi însă să o găsească nici după ce o căută prin toată casa, ceea ce îi luase mai mult de o oră, pentru că la tot pasul o opreau rude ale familiei McCairn, care întrebau fie de whisky, fie de săpun, fie dacă se vor ţine curse în după-amiaza aceea; şi apoi iar de whisky.

– Eppie, îşi spuse, şi plecă în căutarea bătrînei. O găsi stînd pe un balot de fîn lîngă grajduri, uitîndu-se la Aleck, care spăla unul din superbii cai de curse ai lui James. Bărbatul nu avea decît kiltul pe el, se dezbrăcase de cămaşă, îşi scosese pantofii şi ciorapii trei sferturi.

Deja nervoasă, Temperance nu se putu abţine să nu izbucnească:

– N-ai destule de făcut în casă?

Eppie se scobea în dinţi cu un pai.

– N-ai cunoscut încă rudele din Est ale familiei, nu-i aşa? întrebă Eppie ca şi cum ăsta era răspunsul.

– Nu, spuse Temperance, apoi oftă şi se aşeză lîngă Eppie să se bucure de priveliştea pe care o oferea Aleck fără cămaşă.

– Au început să ia totul în stăpînire, nu crezi? întrebă Temperance.

Se uită la ceasul prins de cămaşă. Colin îl remarcase şi acum Temperance îşi aminti cu o umbră de regret la cît de mult încărcase contul lui Angus cînd îl cumpărase. Poate n-ar fi trebuit să fie atît de aspră cu el.

– Nu reuşesc să găsesc mireasa, zise ea în cele din urmă.

Soarele scînteia pe pielea lui Aleck şi umbrele păreau că joacă pe muşchii lui, atunci cînd se apleca să înmoaie buretele în găleata cu apă şi săpun.

– Era în mansardă din cîte ştiu.

– Dar e timpul să se îmbrace cu rochia de mireasă.

– S-a îmbrăcat. Şi e foarte frumoasă. Am auzit că Finola ar fi făcut modelul. Vrei să-i lansezi şi ei o afacere?

– Poate Kenna să facă asta. Eu mă întorc la New York, ai uitat?

Piciorul calului era acum între coapsele masive ale lui Aleck, care îl ţinea că să-i spele gambele. Kiltul i se ridicase şi i se vedea linia feselor. Femeile nu-şi dezlipiseră nici o clipă ochii de pe el în tot timpul conversaţiei.

Eppie pufni în rîs.

– Kenna nu face nimic pentru altcineva.

Temperance nu înţelese imediat ce voia să spună bătrîna. Întoarse încet capul spre ea:

– Credeam că toată lumea din sat o consideră un înger. Nu mai conteneau laudele despre ce copil extraordinar era.

– Şi tu ai crezut? se minună Eppie, făcîndu-i semn cu cotul să se uite la Aleck. Tînărul se aplecase să stoarcă buretele, iar kiltul se agăţase într-o parte, astfel încît era descoperit de la talie la glezne.

O clipă Temperance uită ce voia să spună.

– Credeam că voi toţi...

– Întreab-o pe Grace dacă vrei să afli adevărul, spuse Eppie. Sînt convinsă că nu are nimic prea bun de spus despre Kenna. Şi nu cred că ai văzut-o prea des cu stăpînul, am dreptate?

În timp ce Temperance cîntărea spusele bătrînei, Aleck termină de spălat calul. Se întoarse apoi către cele două femei cu

ochii strălucind, şi făcu o reverenţă de parcă ar fi fost un actor care tocmai terminase reprezentaţia. Temperance roşi şi încercă să pară că nu îl privise şi admirase, dar Eppie începu să aplaude şi atunci i se alătură şi ea.

Cu un zîmbet, Aleck îşi luă găleata şi intră în grajd. Eppie se ridică de pe balotul de paie.

– Ştii în ce mansardă o găsesc pe Kenna?

– Aceea, cred, arătă Eppie spre o fereastră la care se vedea licărind o lumină ca de lumînare.

Temperance se întoarse şi intră în casă. Trebuia să se furişeze pe scările din spate înainte să o oprească iarăşi cineva să o întrebe unde era whiskyul. Cînd ajunsă însă la ultimul etaj şi puse mîna pe clanţă, se opri. Ce ar fi putut să-i spună Kennei? Era oare o noutate pentru ea că toată lumea din casă ştia că voia să dea de comoară?

Se aşeză pe un scaun lîngă uşă, încercînd să-şi dea seama ce se petrece, dar nu reuşi să-şi adune gîndurile. James nu o iubea pe Kenna, iar pe ea nu o interesa decît comoara. Şi atunci, dacă toată lumea ştia acest lucru, cum puteau păcăli un rege? Şi ce era toată istoria dintre Grace şi Kenna, şi faptul că „Sfînta Kenna" *nu* era iubită în sat.

Auzi dintr-o dată voci. Recunoscu imediat glasul lui James şi îşi dădu seama că era în mansardă cu Kenna. Simţi un junghi de gelozie şi trebui să se stăpînească să nu năvălească înăuntru şi să întrebe ce făceau acolo singuri.

Dar, punînd din nou mîna pe clanţă, Temperance îşi aminti că James va petrece noaptea aceea cu Kenna. Şi toate nopţile de după aceea...

Deschise uşa, dar foarte încet. Poate că dacă îl vedea pe James arătîndu-şi iubirea pentru Kenna, îi va dispărea senzaţia aceea de nehotărîre care o măcina.

– După ce găseşti comoara, auzi o voce ce părea să fie a lui James, dar în care recunoştea o notă străină, prefăcută, putem să-l ucidem.

Temperance îngheţă în prag, cu toţi muşchii încordaţi.

– O să fii văduva lui şi o să fii stăpînă pe averea lui. O să fie tot al tău.

– Şi al tău, răspunse Kenna.

Încet, fără să facă nici cel mai mic zgomot, Temperance ieşi din mansardă şi coborî scările.

James era în camera lui şi se îmbrăca pentru ceremonie. Ramsey era singurul lui ajutor. Foarte bine, se gîndi Temperance, doar era fiul lui. Simţi cum i se pune un nod în gît şi se întrebă dacă mai erau şi alte lucruri care îi fuseseră ascunse. Dar ceea ce avea să-i spună lui James nu putea fi spus decît între patru ochi.

– Vreau să vorbim imediat în bibliotecă, spuse, apoi se întoarse spre Ramsey. În mansardă... sînt acolo doi oameni. Nu suporta nici să le spună numele. Cheamă-i te rog în bibliotecă, adăugă, apoi închise uşa în urma ei.

Se întîlni cu Alys pe scari şi o trimise să-i spună lui Grace să vină în bibliotecă. Ajunsă acolo, Temperance se văzu nevoită să alunge din încăpere vreo opt rude bărbaţi, toţi pe jumătate beţi. Şi nu reuşi decît după ce scoase pe bufetul din hol tava cu băuturi. Oaspeţii o urmară docili, rîzînd şi distrîndu-se, fără să dea semne că ar fi observat schimbarea de încăpere.

În mai puţin de douăzeci de minute se adunaseră toţi în bibliotecă: Temperance, James, Colin, Kenna şi Grace. Temperance închise uşa, o încuie şi puse cheia în buzunar.

– Unde e whiskyul? fu primul lucru de care se interesă Colin.

– Cred că e mai bine să fim treji în situaţia asta, replică Temperance solemn.

– A, da, puritani americani, o ironiză Colin şi se aşeză pe canapea. Şi cărui fapt datorăm, mă rog, prezenţa noastră aici? Ai fost un băieţel rău, frăţioare? întrebă Colin tărăgănat, ceea ce o făcu pe Temperance să-şi dorească să-l plesnească.

O clipă, ezită. Poate ar fi trebuit să-i spună totul lui James cînd erau singuri, dar nu-i plăceau secretele şi în nici un caz secretele atît de îngrozitoare ca acela pe care îl descoperise. Trase aer în piept şi se întoarse spre James:

– Fratele tău şi femeia cu care vrei să te însori plănuiesc să te omoare.

James se uită amuzat la fratele lui:

– Chiar aşa?

În clipa aceea înţelese că toţi ştiau ce se petrece. Toţi, cu excepţia ei. Se aşeză pe un scaun.

– Nu că mi-ar păsa de familia asta, dar nimeni nu părăseşte încăperea pînă nu aflu ce se întîmplă.

– Ticălosule, spuse Kenna în şoaptă, uitîndu-se furioasă la Colin. Purta rochia special făcută pentru ea şi, cu excepţia unei urme de praf într-o parte, era absolut superbă.

Temperance se întoarse spre James. El purta costumul de mire: sacou din catifea neagră, cămaşă nouă albă cu jabou de dantelă. Avea kiltul curat, geanta cu margini de argint. Picioarele musculoase ce se vedeau de sub kilt stăteau mărturie că nu îşi petrecea viaţa în spatele unui birou.

Grace rupse tăcerea:

– Orice s-ar întîmpla, cineva trebuie să se căsătorească cu James într-o oră, sau toată averea îi revine lui Colin.

– A, da, testamentul, spuse Colin amuzat. Eşti sigură că ai dus tot whiskyul de aici?

– James, spuse Temperance încet, dacă nu-mi spui ce se întîmplă, plec chiar acum şi o să trebuiască să te descurci singur cu toti invitaţii.

James luă ameninţarea în serios. Se uită la fratele lui:

– Bine. Nici nu ştiu cu ce să încep. Am ştiut întotdeauna despre testament, zise el.

Temperance vru să spună ceva, dar renunţă. James îi zîmbi.

– Chiar am crezut că ai venit aici să te măriţi cu mine, am crezut că unchiul meu dă în cele din urmă dovadă de judecată. Din păcate, presupunerea mea a fost falsă, aşa cum mi-ai spus-o şi tu atît de convingător. Dar ştiam că mătuşa Rowena va reveni asupra hotărîrii ei. Am fost surprins că nu ne-a cerut să ne căsătorim imediat şi, cînd a spus că Kenna e dispusă să se căsătorească cu mine, am ştiut pe loc că avea oarecare cunoştinţe despre comoară. Pe Kenna n-au interesat-o niciodată decît banii şi Gavie. În ordinea asta, desigur. Nu m-a iubit niciodată.

Temperance se întoarse către Grace, care se uita în jos. Acum înţelegea de ce Grace se întunecase de cum auzise numele Kennei.

– Înţeleg, spuse Temperance încet, totul a fost o mascaradă.

– Nu, testamentul e real, afirmă James. Trebuie să mă căsătoresc astăzi „din dragoste" sau toată averea îi revine iubitului meu frate risipitor.

Se vedea din felul în care se priveau cei doi fraţi că nu se duşmăneau.

– Îți plac jocurile de noroc? îl întrebă Temperance pe Colin.

– Nu prea, răspunse el zîmbind.

– Dar era de aşteptat ca măcar unul dintre noi... spuse James, şi de aceea...

– Şi cînd scumpa mătuşă Rowena, bătrîna bîrfitoare, m-a văzut după moartea tatălui nostru cu nişte cărți de joc în mînă, a spus tuturor că, vezi bine, ea avusese dreptate tot timpul şi că moştenisem şi eu boala familiei.

– Adevărul e că fratele meu este un avocat care munceşte din greu, căsătorit şi cu trei copii.

– Nu prea am timp de pierdut la masa de joc, zise Colin zîmbind vesel.

Temperance rămase un timp tăcută, încercînd să-şi dea seama dacă tot ce i se spusese despre această familie nu erau cumva doar minciuni. Se uită la Kenna, împopoțonată cu rochia de mireasă, care tăcea. Fața ei, de obicei frumoasă, era transfigurată de furie după ce înțelesese totul.

– Ce e cu ea? întrebă Temperance, arătînd spre Kenna.

– Draga mea, poate ar fi timpul să ni-l dai acum. Din moment ce n-o să mai fie nici o crimă, spuse Colin.

Kenna se ridică şi scoase din corset o plăcuță subțire de alamă. I-o întinse lui James, uitîndu-se la Temperance:

– Poate că nu mai contează acum, dar crima era ideea lui, iar eu nu am vrut să am nimic de a face cu aşa ceva. Orice, numai crimă nu.

– Da, asta aşa e, spuse Colin ducîndu-se în spatele fratelui său ca să vadă obiectul de alamă.

– Haideți să ne uităm, spuse James scoțînd din geantă cele patru pachete de cărți de joc pe care bunica lui le comandase pentru ei.

Temperance îşi aminti că cineva îi scotocise prin cameră să găsească două dintre ele, dar nu spuse nimic.

Kenna, Colin şi James împrăştiară cărțile pe masa ce se întindea pe toată lungimea canapelei mari de piele şi începură să le întoarcă cu desenele de pe spate în sus. Temperance şi Grace stăteau de o parte, privindu-i fără să-şi spună nimic una alteia sau să comenteze ceea ce făceau ceilalți.

După un sfert de ceas, Kenna spuse:

– Nu văd absolut nimic. Cum funcționează?

– N-am nici cea mai mică idee, răspunse Colin. Nu gîndesc ca un jucător. Crezi că Ramsey a moştenit talentul pentru jocul de cărți care pe noi se pare că ne-a ocolit?

– Sau poate una dintre fiicele tale, ripostă James, uşor enervat că nu aflaseră imediat secretele comorii.

– Cheamă-ți aici o rudă, izbucni Kenna mînioasă. Sînt sigură că măcar unul dintre ei e un jucător împătimit.

– Jucător poate, dar trişorii au murit o dată cu bunicul meu.

– Atîta bătaie de cap şi nu am aflat încă nimic, spuse James încet şi se uită acuzator la Kenna. Ți-am lăsat suficient timp înainte de nuntă şi mă gîndeam că pînă acum ar fi trebuit să...

Atunci Grace îşi aminti brusc:

– Nunta! Trebuie să le spunem invitaților că nunta nu va mai avea loc. Ne aşteaptă toți. Probabil că sînt deja la biserică.

Colin zîmbi:

– Ce spui, frățioare? Se pare că pînă la urmă locul ăsta va fi al meu.

Temperance se întoarse şi se uită pe fereastră.

În spatele ei, James se amuza tachinînd-o pe Kenna:

– Cred că nu mai vrei să te căsătorești cu mine, nu?

– Mai bine arsă pe rug, răspunse ea.

– Dar tu? o întrebă el pe Grace.

– Mi-au ajuns experiențele de pînă acum. E mai distractiv să cîștig bani.

Cîteva clipe se lăsă tăcerea în spatele său și Temperance se întoarse către ei. Toți ochii erau ațintiți asupra ei. Privirea lui James era fierbinte, intensă:

– Dacă luăm un cal iute, putem ajunge fără să întîrziem prea mult.

Inima lui Temperance bătea nebunește. Ce ar fi putut să spună? Era fericită că James nu intenționase nici o clipă să se însoare cu altcineva și că nu va mai trebui să părăsească satul McCairn și să poarte război cu o fată care...

– Nu sînt aranjată, se auzi spunînd.

James o luă de mînă cu o expresie încordată:

– Mai tîrziu. O să-ți cumpăr o garderobă de la Paris.

Temperance nu mai știa ce să spună. Inima îi bătea atît de tare încît nu găsi nimic potrivit. Căsătorită! Urma să se *căsătorească!* Înghiți greu și spuse:

– Finola mi-a arătat o rochie pe care a făcut-o și mă gîndeam să extind gama articolelor Casa Grace la articole de îmbrăcăminte pentru femei. Iar Struan de la grajduri face pantofi și...

– Du-te, du-te mai repede! țipă Grace. Iar Colin își împinse fratele către ușă. Apoi se iscă un hohot general de rîs cînd James se căzni să scoată cheia din buzunarul de la pieptul lui Temperance. Cînd ieșiră în hol, încăperea era pustie. Erau la biserică, așa cum spusese Grace.

– Ești gata? o întrebă James, iar ea rîse și porniră să alerge către grajduri ținîndu-se de mînă. Un cal era deja înșeuat, ca și cum i-ar fi așteptat. James sări în șa, o trase pe Temperance lîngă el și porniră la galop.

Poate din cauza vîntului care îi biciuia fața, poate din cauza drumului deja familiar către sat, Temperance simți, în timp ce îl strîngea în brațe, că își pierde încrederea.

– O preferă pe Kenna. Ea e de-a lor, îi spuse.

– Dacă-i așa, îi cedez satul lui Colin și n-are decît să-i dea afară.

Temperance zîmbi și îl strînse mai tare în brațe. Întrebările nu-i dădeau însă pace: *De ce? De ce? De ce?*

– De ce m-ai respins în ziua în care am plîns? Aproape că te rugam să te însori cu mine, spuse Temperance cu nasul în ceafa lui. Din ziua asta îl va putea atinge oricînd.

– Eram convins că Kenna nu se întoarce decît dacă știe ceva despre comoară, îi răspunse el peste umăr. Voiam să-i las cît mai mult timp posibil.

Era logic ceea ce spunea, dar Temperance nu se putu stăpîni să nu se încrunte aducîndu-și aminte cît de îndurerată fusese în ziua aceea. Nu făcuse nimic să-i aline durerea. De ce ? Din pricina afurisitei de comori pe care nici măcar nu o găsise.

Se vedea deja biserica la capătul străzii, dar trebuiră să se oprească pentru că una din turmele lui James trecea strada. N-ar fi făcut nici o mișcare care ar fi speriat oile. Și mai era ceva care o frămînta:

– Știi ceva despre Deborah Madison?

James îi zîmbi peste umăr:

– Am găsit articolul de ziar și scrisoarea în căsuța ciobanului,

a doua zi după noaptea petrecută acolo. Mi-am dat seama că erai supărată pentru că am văzut urme de unghii înfipte în hîrtie. Era mai mult o bănuială, dar presupuneam că Deborah Madison era cum erai tu cînd ai venit în McCairn. Voiam să-ţi arăt că aici, la noi, erai un om mult mai bun decît la New York. Aşa că am luat legătura cu Colin, care a telegrafiat la New York, iar domnişoara Madison a venit cu primul vapor.

– Aha, spuse Temperance rezemîndu-şi capul de spatele lui. Bănuiala lui se dovedise îndreptăţită, iar ea înţelese ce sperase el. Era înţelept şi un bun observator, trebuia să recunoască acest lucru.

O mai frămînta însa ceva. N-ar fi fost mai bine să *vorbească* cu ea despre ce citise în scrisoare? Să stea de vorbă cu ea şi să-i *spună* că se schimbase? De ce trebuise să pună la cale un plan atît de ascuns şi de complicat – să aranjeze fără ştirea ei ca Deborah Madison să vină în McCairn? Astfel de lecţii îi dai unui copil cînd vrei să-l înveţi ceva. Îi *arăţi*. Dar adulţii au altă putere de înţelegere. Oare chiar n-ar fi putut să...

Clătină din cap să-şi limpezească gîndurile. Era ziua nunţii sale, iar James era bărbatul pe care îl iubea. Îl cunoştea, era un om bun. Văzuse cît de grijuliu era cu oamenii. Dacă mai era ceva de pus la punct, vor avea tot timpul mai tîrziu, după ce se va constata că fuseseră îndeplinite cerinţele testamentului.

Îşi aduse aminte cum le spunea femeilor: „Nu te-ai gîndit la acest lucru *înainte* de căsătorie?". De obicei era vorba de patima bărbaţilor pentru whisky. Iar răspunsul lor era întotdeauna acelaşi: „Îl iubeam şi nu mă gîndeam la ce va fi după".

Drumul se eliberă şi James îşi îmboldi calul. Temperance încercă să nu se mai gîndească la nimic. James nu avea nici unul

dintre viciile soţilor femeilor de care se ocupase în New York: nu bea şi nu-i plăceau jocurile de noroc. Era poate puţin arogant, dar e cineva perfect?

Peste puţin timp ajunseră la biserică şi în clipa în care trecură pragul se produse o agitaţie de nedescris: urale şi ţipete veneau din toate părţile. În primul rînd de bănci, spre culoarul de trecere, mama ei şi Rowena plîngeau şi rîdeau în acelaşi timp, sprijinindu-se una pe alta.

– Se pare că nu-i deranjează că tu eşti mireasa, strigă James privind-o.

Temperance zîmbea, dar în adîncul sufletului simţea că ceva nu e în regulă. Nimeni nu se arătase surprins cînd James apăruse cu *ea* în cadrul uşii. Nu se aşteptau să fie Kenna în locul ei? „Una de-a lor", aşa cum spuseseră de atîtea ori.

Erau toţi de faţă, tot satul, plus o mulţime de rude de-ale lui James venite din toată Scoţia. Şi în timp ce mergeau spre altar, aproape toţi îl băteau pe mire pe spate prietenește.

– Spuneai că o să reuşeşti şi ai reuşit, auzea din toate părţile.

Cineva îi aruncă un buchet de flori. Numai că Temperance nu înţelegea ce voiau să spună. Ce anume reuşise să facă James? Să se căsătorească şi să salveze moşia McCairn din mîinile unui frate cartofor căruia nu-i plăcea să joace?

Abia cînd ajunse la altar înţelese totul. Hamish, bărbatul pe care Temperance îl disprețuise odată, zîmbi şi îi zise:

– James a spus că nu o să te lase să ne părăseşti şi s-a ţinut de cuvînt. Bun venit acasă, fetiţo!

Apoi Hamish ridică braţul să facă linişte şi începu ceremonia căsătoriei:

– Dragii mei, ne-am adunat astăzi aici...

Temperance se întoarse şi se uită la mulţimea de invitaţi. Toţi radiau ca şi cum ar fi făcut o mare ispravă. Era greu de înţeles cum, dar îşi dădu brusc seama că tot satul era la curent. Nimeni nu se mirase cînd James intrase în biserică cu ea la braţ pentru că toţi erau siguri că *ea* va fi mireasa. „Nu-mi place asta. Nu-mi place deloc", îşi spuse Temperance.

– Tu, James, robul lui Dumnezeu, o iei pe femeia aceasta...

Temperance se uita în continuare la mulţimea adunată în biserică. Mama ei şedea în primul rînd, plîngînd încetişor în batistă.

„Credeam că se gîndeşte serios să se însoare cu Kenna", cugetă Temperance, „şi că oamenii din sat o doresc pe Kenna mai mult decît ar fi putut dori vreodată pe cineva din afară."

Cînd James spuse „da", Temperance se întoarse să-l privească. Dar nu zîmbea.

– Tu, Temperance O'Neil, îl iei pe acest om de bărbat?

Temperance se întoarse şi se uită la mulţime. Ţinuse de multe ori discursuri şi ştia cum să se facă auzită chiar şi de cei din ultimul rînd. Îşi retrase mîna din mîna lui James.

– V-am ajutat în numele dreptăţii şi al omeniei, spuse, dar voi nu m-aţi tratat cu acelaşi respect. N-aţi fost cinstiţi cu mine.

Oamenii rămaseră muţi de uimire. Doar Grace, care stătea deoparte şi care abia ajunsese cu Colin pe un cal, arăta de parcă ar fi spus că bănuise că aşa se va întîmpla.

Lilias rupse tăcerea:

– Nu am dorit-o niciodată pe Kenna. A umblat mereu după Gavie. Tînărul era nebun după ea, dar l-a părăsit pentru James. A meritat să i se întîmple asta. E adevarat că ne-am folosit de ea, dar a meritat-o.

Se auzi un murmur de aprobare.

– Dar *eu* ce am făcut să merit să mă trageţi pe sfoară? întrebă Temperance uitîndu-se la mama ei. Ştiai ce se petrece, nu-i aşa?

Melanie nu răspunse, dar îşi îngropă faţa în batistă şi se porni să plîngă şi mai amarnic. Tăcerea ei era o confirmare.

– Nu-mi place povestea asta, spuse Temperance ca pentru ea, dar toţi o auziră.

– Draga mea, interveni James, cred că...

Cînd se întoarse să-l privească, simţi că toată viaţa ei de pînă atunci nu era decît o pregătire a acestui moment. Avea mintea mai limpede ca niciodată.

– Tot ceea ce trebuia să faci era să mă *ceri* de soţie. Atît. Şi nu „Bine, bine, o să-ţi fac pe plac: te iau de nevastă". Nu voiam decît lucrul de care toate femeile din biserica aceasta au avut parte: o cerere în căsătorie obişnuită, în genunchi, şi poate şi un inel într-o cutie frumoasă. Voiam lucruri obişnuite, lucruri pe care le vrea orice femeie. În schimb, am fost înşelată şi manipulată.

– În dragoste şi în război totul e permis, spuse James încercînd, ca de obicei, să o liniştească cu o glumă.

– Da, aşa e, răspunse Temperance. Toţi o priveau cu răsuflarea tăiată. Putea să simtă tensiunea din încăpere. Ştia că dacă ceremonia continua, toată lumea va fi fericită şi va aclama. Dar Temperance nu putea să meargă mai departe.

Voia mai mult. Mai mult decît amăgiri şi lucruri făcute prin spatele ei. Şi, mai mult decît orice, voia *dragoste*.

Se uita la buchetul de flori care îi fusese aruncat în braţe. Nici măcar nu era îmbrăcată în rochie de mireasă, şi asta pentru că nunta fusese plănuită cu o altă femeie în rolul de mireasă. După ce o întrebase a patra oara pe Kenna care sînt florile ei

preferate, aceasta spusese silnic „crini". Prin urmare, biserica era acum plină de crini albi. Temperance detesta crinii, detesta forma şi mirosul lor. Dar în fond nu era nunta ei, nu-i aşa?

Nu, nu putea să se căsătorească cu un bărbat despre care cu numai o oră mai înainte credea că va fi soţul altei femei, un bărbat care nici măcar nu o ceruse în căsătorie. Şi care nu spusese acele vorbe pe care orice femeie vrea să le audă. Nu-i spusese niciodată „te iubesc".

Se uită la James. Era sigură, în final, că îl iubeşte. Nu se putea să se uite la el şi să tremure de emoţie dacă nu l-ar iubi. Se hotărî însă să urmeze sfatul pe care ea însăşi îl dăduse de nenumărate ori: să se gîndească la probleme *înainte* de căsătorie.

Îi puse lui James buchetul în mînă, făcu cale întoarsă şi se îndreptă spre ieşire.

După cîteva şoapte de uluire, în biserică se aşternu din nou liniştea. James o prinse de braţ la jumătatea drumului.

– Nu poţi să faci asta, spuse el încet, implorînd-o din priviri. Nu mă face de rîs în faţa oamenilor mei. Dacă pleci, voi pierde McCairn, iar oamenii vor rămîne pe drumuri.

Să spună „nu", uitîndu-se în ochii bărbatului pe care îl iubea era pentru Temperance cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată. Şi mai ştia că dacă în clipa aceea, el ar spune cele două cuvinte, s-ar întoarce cu el la altar, unde Hamish rămăsese împietrit de mirare, cu cartea de rugăciuni în mînă.

Dar James nu spuse nimic şi clipa se pierdu.

Şi fiindcă nu auzise ce trebuie, Temperance nu se putea întoarce. Nu se putea căsători cu un bărbat de dragul unui sat.

– Ar fi trebuit să te gîndeşti la asta de mai demult, spuse Temperance. Şi poate că ar fi trebuit să-mi acorzi aceeaşi atenţie ca şi comorii.

James rămase tăcut, privind-o. Temperance se întoarse şi continuă drumul spre uşă.

Afară aşteptau doi din caii de curse ai lui James. Pe unul încălecase Colin. Temperance nu era o călăreaţă prea bună, dar în clipa aceea simţea că poate face orice. Se aruncă cu uşurinţă în şa şi îmboldi zdravăn calul.

În mijlocul drumului erau trei oi ale lui James. Cînd ajunse în dreptul lor, se aplecă şi ţipă la ele să se mişte. Chiar dacă era cel mai prostesc lucru pe care-l făcuse vreodată, se simţi brusc liberă.

Nu ezită nici o clipă cînd ajunse la răscruce. Nu avea de gînd să facă ceea ce era raţional, adică să se ducă să-şi strîngă lucrurile. Nu, se va... Nu ştia prea bine unde se va duce sau cum avea să ajungă acolo, dar ştia că *pleacă* din McCairn, asta era sigur.

Trase uşor de hăţuri şi calul o luă pe drumul din dreapta, spre Midleigh. După cîteva minute o văzu în faţă pe Kenna, cu frumoasa ei rochie acum plină de nămol.

Temperance opri calul.

– Ai venit să rîzi de mine, *doamnă McCairn?* întrebă Kenna iritată.

– Nu m-am căsătorit cu el, spuse Temperance calm. Vrei să te iau cu mine călare?

Kenna deschise gura de cîteva ori, ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, dar renunţă.

– Da, sigur că da, zise într-un tîrziu şi se urcă în şa alături de Temperance.

24

New York
Doi ani mai tîrziu

Pe firma casei de piatră scria: „Agenţie de angajare pentru femei – *Dacă ai un talent, noi avem o slujbă pentru tine*".

James McCairn rămase un timp nemişcat în faţa casei, apoi ridică mîna să bată la uşă. Se răzgîndi. Ar fi preferat să se lupte cu o armată decît să facă lucrul pentru care venise. Se aplecă să se scarpine la picior. Afurisiţii de pantaloni pe care trebuise să-i poarte în locul kiltului, care îi lăsa pielea să respire cum trebuie, îi iritaseră pielea picioarelor. Şi, ca şi cum nu ar fi fost de-ajuns, îi era şi rău de prea marea căldură de la şes.

Îşi duse mîna la guler şi descoperi broboane de transpiraţie. O clipă fu pe punctul să plece, dar îşi aminti de Temperance şi de cum fusese viaţa lui în ultimii doi ani. Nu stătuse în McCairn decît cîteva luni, dar după ce plecase, viaţa lui fusese...

Trase adînc aer în piept, ridică ciocănelul de alamă şi lovi în uşă. Menajera îi deschise aproape imediat.

– Aici sînt slujbe doar pentru femei, spuse femeia măsurîndu-l din cap pînă în picioare, iar dumneata nu prea aduci a femeie, adăugă zîmbind, şi distinse în ochii şi în vocea ei ceva ca o invitaţie.

– Delly! se auzi o voce pe care James o cunoştea atît de bine şi în clipa în care o auzi ştiu că luase decizia corectă.

Temperance se ivi de după un colţ, îl văzu şi imediat James înţelese că fusese la fel de nefericită ca şi el în aceşti doi ani de zile. „Va fi uşor" îşi spuse, simţind că îşi recapătă încrederea. Îndreptă umerii şi păşi către ea la fel de mîndru ca şi cum ar fi fost pe moşia lui.

– Bună, spuse zîmbind. Îţi mai aduci aminte de mine?

Temperance rămase împietrită o clipă. Apoi zîmbi uşurel.

– James! Nu te-ai schimbat deloc!

Nu era adevărat. Arăta mai bine decît ultima dată cînd îl văzuse şi îşi simţi inima bătînd cu putere.

James zîmbi cu căldură.

– Trebuia să-ţi fi spus că vin la New York, dar n-am avut timp, spuse el, încercînd să pară cît mai degajat cu putinţă.

– Nu e nimic, răspunse Temperance. Hai, vino înăuntru să vizitezi casa. Mi-ar plăcea să aflu ce s-a mai întîmplat în McCairn. Mama îmi mai scrie, dar...

Se opri cînd bărbatul se apropie. Simpla apropiere o făcea să se simtă gîtuită de emoţie de parcă nici nu s-ar fi scurs doi ani. Încă stăruia între ei acel magnetism, gîndi James.

– Intră, îl invită Temperance deschizînd uşa unui salon mic, decorat cu gust. Delly, adu te rog ceai şi prăjituri.

Nu-şi mai spuseră nimic pînă cînd nu rămaseră singuri. Temperance se aşeză pe o canapea şi îi făcu lui James semn să se aşeze pe scaunul din faţa ei. Însă el nu se aşeză. Rămase în picioare lîngă şemineu, cu braţul sprijinit de poliţă. Era mai frumoasă decît şi-o amintea, dar avea ceva nou, un aer matur pe care nu i-l cunoştea şi care o prindea foarte bine.

James se pregătea să spună pentru ce venise. Voia să o asigure că era gata să o ierte pentru felul în care îl umilise în biserică şi să o primească înapoi. Chiar în momentul acela uşa se trînti de perete şi un băieţel intră alergînd. Era murdar pe faţă şi pe mîini, ca şi pe costumul de marinar.

– Mamă, mamă, ţipă el ascunzîndu-şi capul în fusta lui Temperance. În spatele lui alerga o tînără domnişoară în uniformă de bonă, cu pălăria într-o parte.

– Vă rog să mă iertaţi, a fugit.

Temperance mîngîie tandru pletele de un blond închis ale copilului.

– Ce-ai mai făcut de data asta?

– A scos toţi bulbii pe care i-a plantat grădinarul săptămîna trecută, zise bona cu o voce exasperată.

– Aha, spuse Temperance, ridicînd privirea. Şi tu unde erai în acest timp? Iar te-ai întîlnit cu prietenul tău?

Tînăra femeie izbucni în lacrimi.

– Îmi pare rău, doamnă, n-o să se mai întîmple. Nu am experienţă cu copiii. Mi-ar fi mai uşor să îmi cîştig pîinea muncind cu braţele decît...

– Mable! se răţoi Temperance, uitîndu-se la băiat. Îi săltă căpşorul din poală şi îi luă faţa în mîini. Vreau să-ţi prezint pe cineva, îi spuse întorcîndu-l către James. Domnul se numeşte James McCairn şi este din Scoţia. Du-te şi dă mîna cu el.

Băiatul păşi solemn spre James şi-i întinse mîna. Bărbatul îi răspunse cu aceeaşi solemnitate. Era un copil frumos.

– E o plăcere să te cunosc, spuse el.

Menajera aduse o tavă cu un ceainic şi trei farfurioare cu prăjituri. Cu un ţipăt de bucurie, băiatul înşfăcă trei prăjituri o dată şi le împinse pe toate în gură.

– Du-te şi spală-l, i se adresă Temperance bonei, şi nu te mai smiorcăi. Şi, Delly, de acum înainte... Se opri, dar o străfulgeră pe bonă cu o privire severă. După ce primi un sărut pe obraz, băieţelul plecă însoţit de cele două femei.

– Îmi cer scuze.

Bărbatul încerca din răsputeri să-şi păstreze cumpătul, dar simţea că întreaga lui lume se prăbuşise în momentul în care băiatul intrase pe uşă strigînd „mamă".

– Văd că încă te mai ocupi de femei rebele, spuse şi se aşeză încercînd să pară cît mai destins. Toată aroganţa lui se topise. De ce nu acţionase ceva mai devreme? De ce nu...

– Ceai? întrebă ea, ridicînd ceainicul.

– Te descurci bine, spuse el, uitîndu-se prin cameră.

– Da, cred că da. Eu... se opri şi îi întinse ceaşca. Dar n-ai venit aici să vorbim despre mine. Ce te aduce la New York?

„Tu", ar fi vrut să spună, dar mîndria îl opri.

– Afaceri legate de McCairn, răspunse şi scoase dintr-un buzunar al hainei o cutiuţă. Ţi-am adus ceva.

Temperance o luă şi-i desfăcu fundiţa. Înăuntru, învelită, era o scoică aurie pe roţi, cu un omuleţ înăuntru. Nu numai că era o bijuterie foarte frumoasă, dar părea să fie din aur.

– A, da, mi-a spus mama că ai găsit comoara, spuse şi puse obiectul pe măsuţa de ceai.

Comoara aceea o costase foarte scump, îşi spuse, şi după ce auzise că a fost găsită îi scrisese mamei sale că nu voia să mai audă niciodată nimic despre McCairn. Se uită la James zîmbind.

– Înţeleg că ţi-ai dat seama pînă la urmă ce era cu cărţile şi cu bucata aceea de alamă.

James făcu o strîmbătură.

– Nu, nu chiar. Sau nu pînă de curînd. Am, uf, am aruncat

cu ceva în oglinda de deasupra şemineului din bibliotecă. Aşa am găsit o nişă adîncă în care era toată comoara bunicii.

– Trebuie că a fost foarte captivant, spuse Temperance sorbind din ceai. Dar cum a pus bunica ta comoara în spatele oglinzii?

– Ai fost întotdeauna o femeie inteligentă, zîmbi James, dar ea nu-i întoarse zîmbetul. În dormitorul bunicii era o ascunzătoare atît de bine disimulată încît n-am fi putut s-o găsim niciodată dacă nu spărgeam oglinda. Iar bucata de alamă era o cheie, nu avea legătură cu desenul cărţilor de joc.

– Ce femeie interesantă trebuie să fi fost bunica ta, spuse Temperance, uitîndu-se la ceasul de pe şemineu. Mă bucur mult pentru tine. Şi cum o mai duc cei din McCairn?

– Bine, toţi sînt foarte bine, spuse el, conştient de faptul că Temperance dorea ca vizita să ia sfîrşit. Grace s-a măritat cu cel care livra calotele de pălării şi s-au mutat în Edinburg, iar Alys a început deja cursurile la medicină.

– Asta e grozav, spuse Temperance, punînd pe masă ceaşca goală.

– Am înmormîntat-o pe bunica mea în pămînt sfinţit.

– Mă bucur, ştiu ce important era pentru tine.

– Dar tu? întrebă James.

– Unchiul tău a onorat înţelegerea pe care o aveam cu el, chiar dacă eu nu mi-am îndeplinit misiunea. Nu ţi-am găsit o soţie.

– Nu a fost vina ta, zise el.

– Şi Angus era de aceeaşi părere. După ce am încetat să-l urăsc, mi-am dat seama că este un om foarte bun. Mi-a îngăduit să locuiesc în casa tatălui meu şi să am acces la o parte din banii pe care i-a lăsat el mamei. Sub supraveghere, desigur.

– Femeia care mi-a deschis a spus: „Aici sînt slujbe numai pentru femei". Eşti cumva asociată cu Deborah Madison?

– Doamne fereşte! Trebuie să spun însă că fiinţa aceea îngrozitoare mi-a schimbat viaţa. M-a făcut să înţeleg că greşeam undeva.

– Tu?!

Temperance se încruntă cînd îl auzi. Era ca şi cum James ar fi insinuat că era prea desăvîrşită să fie umană. Mai auzise şi altă dată acuzaţia asta.

– Deborah Madison m-a făcut să înţeleg că îmi hrăneam mai degrabă mîndria decît să-i ajut cu adevărat pe cei care aveau nevoie de ajutor. Îmi e ruşine să recunosc, dar îmi plăcea teribil să fiu o „celebritate", să vină la mine fete să-mi ceară autograful, să...

Făcu un gest de lehamite.

– În orice caz, după McCairn, m-am gîndit că poate aş avea talent să le găsesc de lucru oamenilor. Şi, întoarsă la New York, am deschis imediat o agenţie de plasare a celor fără serviciu. I-am lăsat pe alţii să se ocupe de cărţile de istorie, zîmbi ea.

– Spuneai că banii sînt sub „supraveghere". Supravegherea unui soţ? întrebă el, apoi simţi că-i vine să-şi muşte limba. Nu voia să întrebe aşa ceva. Din momentul în care dăduse cu ochii de băiat şi înţelesese că o pierduse, hotărîse să rămînă rezervat, cu mîndria intactă.

– Nu, replică Temperance amuzată. Kenna e singurul meu asociat şi ea ţine legătura cu directorii băncii lui Angus. Din punct de vedere financiar, au grijă de noi foarte bine.

– Kenna? întrebă James neîncrezător. Kenna Lockwood? Din McCairn? Cea care...

– Chiar ea. Mama l-a convins pe Angus s-o lase să mă ajute. „O fată bună care a avut ghinion", cum spunea mama.

Pentru prima dată de cînd venise, James văzu o licărire din

acea Temperance pe care o cunoştea. Îl ura oare? Putea să jure că atunci cînd îl văzuse îi străluciseră ochii. Acum se întrebă dacă nu era licărirea urii.

– Aşadar, Kenna se ocupă de banii tăi. Sper că ai un contabil de încredere care să-ţi verifice registrele.

Ochii lui Temperance se aprinseră de mînie.

– Kenna este partenera mea în această afacere, spuse furioasă, locuim împreună la etaj şi tot împreună conducem această agenţie.

Puse ceaşca pe masă cu zgomot. Nu era nici o îndoială că era furioasă.

– Nu te-ai schimbat deloc, domnule James McCairn, nu-i aşa? Ştii cum l-a convins mama pe unchiul tău să-i dea Kennei o slujbă? I-a spus că trebuie să readucă onoarea în familie după felul în care aţi tratat-o, tu şi toate rudele tale.

James se ridică în picioare.

– Nu i-am făcut absolut nimic acestei femei. Ea a fost cea care a încercat să mă păcălească să mă însor cu ea cu ani în urmă, cînd, de fapt, nu o interesau decît banii mei.

Temperance se ridică şi ea furioasă.

– Deci tu eşti considerat deştept fiindcă ai păcălit o femeie încercînd să afli unde era mult iubita dumitale comoară, dar dacă ea face acelaşi lucru, încercînd să pună mîna pe banii tăi, e considerată hoaţă şi merită să fie pedepsită? Şi probabil că şi eu merit ce am primit, nu-i aşa? În fond, după toate grozăviile pe care le-am făcut în McCairn, meritam să fiu înşelată şi manipulată, nu?

– *Tu* ai fost cea păcălită? Nu tu ai plănuit tot timpul să mă însori cu... James se opri, apoi se îndepărtă de ea cîţiva paşi. Venisem să-ţi spun că sînt gata să te iert pentru umilinţa de atunci, dar acum...

– Tu să mă ierţi *pe mine?* exclamă ea cu răsuflarea tăiată, tu să mă ierţi *pe mine?*

– Văd că mi-am pierdut vremea, spuse el ţeapăn, apoi se întoarse şi ieşi trîntind uşa.

Tremura de furie cînd ajunse în hol. Făcuse atîta drum pînă în Statele Unite şi... pentru ce? Nu se gîndea că îl putea aştepta o nouă umilinţă. Cînd îşi amintea minutele, orele, lunile de după plecarea ei, umilindu-l în faţa întregului sat, îi venea să ...

Cînd puse mîna pe clanţa uşii de la intrare călcă pe ceva. Era un creion Crayola. Îl ridică şi privi vîrful rupt. Pe cînd era în Scoţia, Temperance îi ceruse mamei sale să trimită cutii întregi copiilor din McCairn. Şi cînd văzuse desenele unuia dintre copii, scrisese unor şcoli de artă din New York. Dar nu se întîmplase nimic, pentru că Temperance nu se măritase cu el şi părăsise satul pentru totdeauna.

Se întoarse şi privi uşa închisă de la salon. Cînd îl părăsise în biserică, spusese că dacă i-ar fi *cerut* să se mărite cu el, ar fi făcut-o. Acum era însă prea tîrziu – era căsătorită şi avea un copil. Îşi făcuse o afacere – ajuta femeile mai puţin norocoase şi era fericită. În timp ce el...

James trase adînc aer în piept. Mîndria nu-i ţinea tovărăşie. Ştia asta bine. Chiar prea bine.

Intră în salon cu umerii aduşi. Ea rămăsese pe canapea şi se vedea că plînsese. Se întoarse, îşi şterse lacrimile şi încercă să-şi ascundă faţa.

– Trebuie să-ţi spun ceva, zise James încet.

– Nu mai e nevoie. Cred că ai spus totul.

– Nu, zise el şi o clipă fu tentat să se întoarcă iar şi să plece.

Din moment ce era căsătorită, ce avea el să-i spună nu mai putea schimba nimic. Încă îşi mai putea salva mîndria şi să plece. Şi apoi? Să se întoarcă acasă cu mîndria intactă? Şi, de fapt, nu mîndria îl adusese în situaţia asta?

– Oglinda din bibliotecă am spart-o de furie. După ce ai plecat am spart multe lucruri.

– Nu e nevoie să-mi spui toate astea, replică Temperance ridicîndu-se.

– Ba da, răspunse James. Şi dacă eu am putut să fac atîta amar de drum pînă în oraşul acesta fierbinte şi m-am îmbrăcat cu pantalonii ăştia care mă stînjenesc şi-mi dau mîncărimi, atunci ai putea şi tu să mă asculţi. Stai jos!

Temperance se aşeză. James îşi duse mîinile la spate şi începu să măsoare camera.

– Grace a plecat din McCairn. Şi-a luat soţul, fata şi afacerea şi a plecat. Dar nu înainte de a-mi spune ce gîndea. Mi-a spus că nu mai suportă să vadă ce a ajuns satul. Mi-a spus că temperamentul meu, faptul că devenisem ursuz după ce se întîmplase cu prima mea soţie, şi mai tîrziu, cînd te învinovăţeam pentru ceea ce mi-ai făcut *tu* mie, toate erau doar o scuză ca să mă izolez, să evit să înfrunt viaţa. Şi-a luat copilul, afacerea şi a plecat. De fapt, aproape toată lumea mi-a spus acelaşi lucru.

Se opri o clipă şi privi zidul din faţa lui. Îşi aminti de lîncezeala ce cuprinsese satul după ce li se luase afacerea lor nouă şi modernă. Spuse cu o voce caldă:

– Au mai plecat şi alţii în afară de Grace, spunînd că nu văd nici un viitor pentru ei în McCairn.

James se opri şi se aşeză pe scaunul din faţa lui Temperance, dar nu o privi direct. Era oare milă în ochii ei? Marele stăpîn al clanului nu fusese în stare să-şi salveze oamenii.

– Colin nu a vrut moşia. A spus că se săturase să fie tratat ca un monstru doar pentru că îi plăcea să mai joace din cînd în cînd. Că are o căsnicie fericită, îşi iubeşte copiii, şi e în consiliul de administraţie a trei bănci, şi că poate să-şi satisfacă plăcerea de joc acolo dacă voia. A spus că McCairn este o afacere riscantă cu care nu voia să aibă de-a face.

James îşi privi mîinile. Îi era greu să accepte că eşuase, dar în acelaşi timp simţea că se eliberează. I se lua o mare greutate de pe inimă spunînd aceste lucruri. Se uita la Temperance şi nu văzu milă în ochii ei, ci interes. Îl încuraja din privire să continue.

– Am vorbit cu nişte avocaţi despre testament. Mi-au trebuit doi ani, dar în cele din urmă au apărut cîţiva martori care au susţinut că mă căsătorisem o dată din dragoste, iar în testament nu scria nimic pentru cazul în care soţia mea ar fi murit.

James schiţă un zîmbet.

– Şi din moment ce Colin nu dorea moştenirea, munca avocaţilor a însemnat doar că acum sînt adevăratul stăpîn al moşiei McCairn şi că pot s-o las moştenire urmaşilor mei.

– Adică lui Ramsey, murmură Temperance.

– Da, lui Ramsey.

James tăcu un timp. Cînd ridică privirea, Temperance înţelese că îl avea în faţă pe adevăratul James, cel pe care îl ascundea înăuntru, departe de ochii celorlalţi, un James descoperit şi fără apărare.

– În toţi aceşti ani, spuse el cu o voce atît de joasă încît Temperance trebui să se aplece ca să-l audă, am crezut că satul merge prost din lipsa banilor. Dacă aş fi avut suficienţi, aş fi putut să-mi aduc oamenii şi pămîntul în starea în care erau odată. Ai avut dreptate cînd ai spus că McCairn ajunsese de rîsul întregii Scoţii.

Temperance încercă să se scuze, dar James n-o lăsă.

– Nu, aveai dreptate, şi ai atins un nerv sensibil cînd ai spus-o. Îmi era ruşine de trecutul de cartofori al strămoşilor mei şi de paragina în care ajunsese ţinutul. Grace avea dreptate. Mă ascundeam de viaţă la McCairn.

Se ridică şi începu iar să se plimbe.

– Înainte de a veni tu eram mulţumit cu ce făceam şi cu faptul că eram singur. Înţeleg acum că, de fapt, munca grea de paisprezece ore pe zi pe care o făceam era doar un pretext ca să nu am timp să gîndesc.

Se opri şi se uită la ea.

– Apoi ai venit tu şi ne-ai trezit pe toţi la realitate. M-ai făcut să rîd, să-mi doresc tovărăşia unei femei. Pînă atunci nu simţisem singurătatea. După ce ai plecat, parcă am fost bolnav.

Se aşeză din nou pe scaun şi se uită în ochii femeii.

– Sînt lucruri pe care nu ţi le-am spus niciodată. Nu ţi-am spus ce a însemnat pentru mine să iau cina cu tine sau cît de frumoase au fost orele petrecute în peşteră. Erai atît de generoasă şi de bună cu oamenii din McCairn, mai mult decît am fost eu vreodată. Te implicai personal, eu nu trebuia să fac nimic, pentru că eram stăpînul.

Cînd o privi, desluşi lacrimi în ochii ei.

– Ai avut dreptate să mă părăseşti. Ai făcut ce trebuia. Dacă ai fi rămas, aş fi...

– M-ai fi socotit a ta ca de la sine înţeles? completă ea.

James zîmbi.

– Totdeauna ai ştiut să mă faci să rîd. Da, dacă ne-am fi căsătorit, cred că aş fi ajuns să mă port odios cu tine. Nu preţuim ce cîştigăm prea uşor. Trase aer în piept şi întoarse capul o clipă, apoi o privi direct. Am venit azi aici ca să...

– Ca să ce? îl îndemnă ea.

Bărbatul zîmbi.

– Să-ţi spun că sînt gata să te iert şi să te iau înapoi. Se pare că n-am învăţat prea multe în toţi aceşti ani. Nu m-am gîndit nici o clipă că poate te-ai căsătorit şi ai un copil. Cred că îmi închipuiam că...

– Că plîng în singurătate după tine, aşa cum făceai tu?

– Da, spuse el zîmbind iar, apoi trase aer în piept, încercînd să se liniştească. Pierduse. Din cauza mîndriei lui nesuferite, pierduse tot.

Zîmbi însă cînd o privi pe Temperance.

– Nici mie nu-mi vine să cred, dar mă simt mult mai bine acum. E ciudat, credeam că dacă mă umilesc o să plesnesc. M-am înşelat, am un sentiment de libertate. Mă simt mai uşor.

Temperance îi zîmbi cu căldură.

– Cred că în Scoţia nu se spune că e bine să-ţi deschizi sufletul.

– Nu, sau cel puţin eu n-am auzit-o la şcoala de stăpîni, spuse el. Temperance rîse. James scoase o altă cutie din buzunar. Vreau să-ţi mai arăt ceva.

Era o cutie pentru inel.

– James, nu cred... începu ea, dar el o opri. Era evident că avea să-i spună că nu mai era nevoie să fie umil.

– Nu, *trebuie* să-ţi spun ceva. Fac asta pentru mine. Mi-ai spus la altar că ai fi vrut un inel...

– James, te rog... Nu e nevoie să faci asta.

– Dar *vreau* să o fac. Vreau să-ţi arăt ceva. Te-am amăgit şi te-am manipulat, e drept, dar am făcut-o cu intenţii bune. După ce ies pe uşa aceasta, promit să nu te mai deranjez niciodată, aşa că aş vrea să plec ştiind că nu gîndeşti rău despre mine.

Deschise cutia, scoase un inel de argint şi i-l întinse.

– Vezi ce scrie pe el?

Temperance luă inelul şi îl ridică în lumină.

– Mi-ai spus la nuntă că dacă aş fi venit pur şi simplu la tine şi aş fi îngenuncheat, şi aş fi avut un inel într-o cutie frumoasă, ai fi spus da. Voiam să-ţi arăt că intenţionam să-ţi dau un inel, dar voiam să-ţi mai dau şi atîtea alte bogăţii şi de aceea am aşteptat pînă în ultima clipă să văd ce ştia Kenna despre comoară.

Pe inel era gravat: „Lui TM cu toată dragostea mea, JM."

– Era prea lung şi au trebuit să ne scurteze numele, spuse James, zîmbind. Ştiau că vreau inelul în douăzeci şi patru de ore şi s-au descurcat cum au putut.

Temperance îi înapoie inelul, se rezemă de speteaza scaunului şi îl examină în tăcere. James îi privi mîinile şi simţi un junghi dureros în stomac. Avea o verighetă pe al treilea deget de la mîna stîngă. Spuse, încercînd să nu lase să se vadă că i se rupea inima.

– Şi cine este?

– Cine este cine?

– Soţul tău. Dacă ţi l-a găsit unchiul meu, îl omor.

Temperance zîmbi.

– Nu am pe nimeni. Le spun oamenilor că sînt văduvă şi ei acceptă acest lucru. Sinceră să fiu, probabil că nu mă crede nimeni, dar minciuna mă face mai umană. Kenna mi-a fost de mare ajutor. Se pricepe la afaceri şi spune că-i place mai mult să facă bani decît îi plăceau odată bărbaţii.

James o privi mut de uimire.

– Dar copilul...

– E al tău, spuse Temperance voioasă, ca şi cum anunţa o petrecere.

– Poftim?

– Fiul meu este fiul tău. Nu m-am priceput niciodată la cifre şi se întîmplau atîtea în săptămînile acelea încît nu mi-am dat seama că aveam să am un copil.

Lui James îi luă ceva vreme să înţeleagă ce-i spusese.

– Nu eşti căsătorită? şopti el.

– Nu.

În clipa următoare James se scotocea prin buzunare după inel şi îl scăpă de două ori înainte să ajungă la Temperance; apoi îngenunche şi îi luă mîinile într-ale lui.

– Vrei să fii soţia mea? Te rog. Stăm unde vrei tu. Aici în New York, ca să poţi să te ocupi de afacere. Şi acum pot să-mi permit să-ţi cumpăr ce vrei – nu că aş crede că poţi fi cumpărată, dar...

Temperance îi duse degetul la buze.

– Mi-ar plăcea să mă întorc la McCairn. Mi-ar plăcea ca fiul meu... fiul *nostru* să crească acolo. Şi aici poate rămîne Kenna să supravegheze mersul afacerii. Nu are nevoie de mine.

– Am nevoie de tine, spuse James, implorînd-o din ochi. Avem cu toţii nevoie de tine. Disperată.

– Şi eu am nevoie de tine, admise Temperance. Şi fiul nostru are nevoie de noi amîndoi. Se aplecă şi îl sărută uşor pe buze. Vrei să îl cunoşti pe fiul tău? Să-l cunoşti cu adevărat?

James părea gata să izbucnească în plîns; se ridică şi Temperance remarcă o schimbare. Îşi abandonase mîndria ca să o cucerească şi acum ea i-o restituise. Şi ea îşi recăpătase mîndria. Fuseseră nişte ani grei. Îi fusese greu să fie singurul părinte...

– Mergem? întrebă, întinzîndu-i braţul.

– Da, răspunse ea. Da.

Sfîrşit